ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley - Dvojity_pohreb.PDB

PDB Name: Chase_James_Hadley-Dvojity_pohr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2003
Modification Date: 22.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dvojitý pohřeb

James Hadley Chase

KAPITOLA PRVNÍ

Se spokojeným úsměvem se rozložitý šerif Ross uvelebil do velkého křesla před televizi.
"Večeře byla výtečná, Mary," řekl, "a ty jsi výtečná kuchařka."
"Nu, hlavně když ti chutná," odpověděla a začala sklízet nádobí. "Naše máma vařila ještě líp, ale myslím, že se taky nemám za co stydět." Odmlčela se a naslouchala, jak do střechy bungalovu buší déšť. "To je ale noc!"
Ross, tak kolem třiapadesátky, mohutný, s řídnoucími vlasy a příjemným, opáleným obličejem, souhlasně přikývl. "Snad nejhorší za poslední měsíce." Sáhl po dýmce a láskyplně se zadíval na manželku, s kterou se oženil dobře před třiceti lety. Jak ji tak pozoroval, vybavil si ji jako mladou dívku, s jasnýma očima a dlouhými tmavými vlasy. Po třiceti letech se Mary zakulatila, ale dosud pro něho neztratila půvab. Často si říkal, jaké měl štěstí, že je jeho partnerkou a společnicí přes třicet let.
Měl za sebou dobrou kariéru bez velkých vzruchů. Po škole se stal vojenským policistou, potom po válce dopravním policistou u dálniční hlídky, která spadala pod policejní velitelství v Miami, a pak, protože byl oblíbený a důvěryhodný, ho zvolili šerifem v Rockvillu. Neměl příliš velkou ctižádost. Být šerifem v Rockvillu neznamenalo žádnou velkou výhru, ale jemu to vyhovovalo. A co bylo důležitější, vyhovovalo to Mary. Plat dostával přijatelný a žili skromně a spokojeně. Měli tenhle pohodlný dům, s kterým sousedila šerifova úřadovna. Stačilo, aby prošel dveřmi obýváku a byl v práci, ve své kanceláři.
Rockville ležel na severu Floridy mezi citrusovými farmami. Městečko mělo tak osm set obyvatel, převážně farmářů v důchodu, ale žilo tam i pár mladých, kteří čekali jen na to, až ukážou Rockvillu paty a o kus dál na jihu se do něčeho pustí. Ve městě měli slušnou samoobsluhu, banku, autoopravnu, kostelík, školu a pár dřevěných bungalovů.
Zločinnost byla v Rockvillu prakticky na nule. Občas nějaký harant ukradl něco v samoobsluze nebo bylo potřeba pokrotit opilce. Dálnice přes Rockville s sebou přitáhla hippies a různou pakáž mířící na jih, s kterými bylo nutno se vypořádat. Tohle všechno Ross hravě zvládal a kolikrát si říkal, proč mu přidělili zástupce, který kromě toho, že se projížděl v hlídkovém voze, klábosil s farmáři, kontroloval černochy, kteří na farmách pracovali, a dával pokuty výrostkům, co jezdili moc rychle, toho dělal pramálo. Presto měl Ross svého zástupce rád. Tom Mason byl pohledný osmadvacetiletý mládenec a sloužil dychtivě a s nadšením. Každý týden spolu některý večer hráli šachy. Ani jeden nehrál valně, a tak vyhrávali střídavě.
Ross si natáhl dlouhé nohy a potáhl z dýmky, která mu dobře hořela, a zaposlouchal se do deště. To je teda noc! Potom ho píchlo svědomí, že si po dobré večeři dělá už takhle pohodlí, a zpola upřímně zavolal: "Ty, Mary, opravdu ti nemám pomoct s nádobím?"
"Jen pěkně seď!" křikla Mary rozhodně. "Já tě tady nechci!"
Ross zabafal z dýmky, usmál se a odpočíval. Přemýšlel o zítřku. Zajede na farmu Juda Losse, která leží tak patnáct mil za Rockvillem. Lossova šestnáctiletá dcera Lilly začala nějak vyvádět, alespoň to tvrdí její učitelka, slečna Hammerová. Slečna Hammerová, postarší stará panna, taková sušinka, přišla za Rossem s tím, že Lilly, které to ve škole docela jde, začala vyhledávat nevhodnou společnost. Bývá ji vidět s Terrym Leppem, což je místní Casanova, který má silný motocykl - hondu - a všechna děvčata ve městě dělají divy, aby je svezl. Slečna Hammerová naznačila, že nezůstává jenom u projížďky.
Ross musel skrýt úsměv. Mládí je mládí. Tomu nemůže zabránit nikdo. Příroda chce své. Jud Loss, který měl malou, ale vzkvétající farmu, byl ovšem jeho přítel. Zajede tam a opatrně s Judem promluví. Možná by se měla holka přitáhnout.
Naslouchal šumění prudkého deště a za doufal, že do rána slejvák ustane. Jízda v tomhle počasí na Lossovu farmu, to nebylo nic, co by zrovna musel mít. Právě vyklepával dýmku, když zařinčel telefon.
"Jeffe! Telefon!" křikla Mary z kuchyně.
"Jo. Slyším." S povzdechem se zvedl z křesla a jenom v ponožkách přistoupil ke stolu, na němž telefon ležel. Do ucha mu zaburácel dobře známý hlas.
"Jeffe, malér!"
"Ahoj, Carle, to je počasí, co? Co se děje?" zeptal se Ross. Poznal, že mluví s Carlem Jennerem, náčelníkem dálniční

hlídky.
"Je to naléhavé, Jeffe," řekl Carl. "Nemůžu se zdržovat podrobnostma. Obvolávám všechny místní šerify. Máme na krku nebezpečného uprchlíka. Toho chlapa, Cheta Logana, převáželi do vězení v Abbeville. Došlo k nehodě. Oba policajti, co s ním jeli, jsou mrtví. Logan zmizel. Je nebezpečný. Mohl by mít docela dobře namířeno sem k nám. V tyhle pekelný čině ho bude těžko vystopovat. Chci, abys na všech farmách ve svým okrsku upozornil lidi, ať si dávaj pozor."
Ross se prudce nadechl.
"Dobrý, Carle. Dám se do toho."
"To udělej. Tady je jeho popis: Chet Logan, asi stopětasedmdesát centimetrů, mohutný, světlé vlasy, nad čelem přistřižené do patky, třiadvacet let, na levém předloktí má vytetovanou kobru. Do hodiny odvysílají jeho popis v rozhlase a v televizi. Měl na sobě modré džíny a hnědou košili, ale mohl už taky splašit jiný oblečení. Je to pěknej grázl. Načapali ho, jak vykrádá benzinovou pumpu. Policistu na objížďce, co ho chtěl zatknout, ubodal, potom pobodal pumpaře, který asi nepřežije. Snažil se pláchnout na motorce toho policisty. Dostali ho, když se chystal motorku našlápnout. Dva policisti ve službě, co je upozornil ten zavražděný vysílačkou, ještě než se šel kouknout, co se u té pumpy děje, si s Loganem pěkně užili. Jednoho pořezal, než ho ten druhý uzemnil. Teď je zase na svobodě. Dělá mi těžkou hlavu, že by se mohl dostat na nějakou zastrčenou farmu a obstarat si zbraň. Jseš tam?"
Ross ztěžka oddechoval a snažil se vzít rozum do hrsti. Teď litoval, že si přidal to Maryino zapékané kuře. To bylo, co se jen pamatoval, za dlouhá léta poprvé, kdy měl takovou pohotovost.
"Jsem tady, Carle," odpověděl a hleděl, aby mu hlas zazněl řízně.
"Ta nehoda se stala na křižovatce v Lossevillu, takových dvacet mil od vás. Logan je dvě hodiny na útěku. Dej to vědět na všechny vzdálenější farmy, Jeffe, a hlas se." Carl Jenner zavěsil.
Ross zvolna položil sluchátko. Mary vešla do obýváku.
"Stalo se něco?" zeptala se, dobrosrdečný obličej ustaraný.
"No baže. Běhá nám tady zabiják," řekl Ross. "Musím do práce, Mary. Dám si trochu kafe." Přešel přes pokoj, natáhl si vysoké boty, pak otevřel dveře své kanceláře, rozsvítil a posadil se za stůl.
Mary nebyla z těch, co se vyptávají. Ross jí toho řekl dost. Zabiják na útěku! Okamžitě šla k hlavním dveřím a zamkla, zasunula zástrčku u zadního vchodu a pak postavila vodu. Ross si udělal seznam jmen a telefonních čísel všech odlehlejších farmářů. Když mu Mary přinesla konvici kávy a šálek s podšálkem, právě vytáčel číslo svého zástupce Toma Masona.

Ačkoliv bylo teprve půl desáté, Tom Mason byl v posteli s Carrií Smitzovou, která pracovala na místní poště. Když telefon zařinčel, byl Tom právě v nejlepším a Carrie sténala rozkoší. Na zazvonění telefonu však okamžitě všeho nechal. Zaklel, vyprostil se z Carriina objetí, vymrštil se z postele a popadl sluchátko. Zvonek telefonu na Toma účinkoval jako hvízdnutí na dobře vycvičeného loveckého psa. Ať se dělo, co se dělo, stačilo, aby se telefon ozval, a Tom byl připraven.
Uslyšel Rosse: "Tome! Hned sem přijď. Velkej malér," řekl Ross a zavěsil.
Carrie se posadila na posteli a naštvaně se zamračila na Toma, když na sebe začal házet šaty a o ni pohledem nezavadil.
"Co to jako provádíš?" vři skla.
"Pohotovost!" Tom zatáhl zip na svých khaki kalhotách. "Musím běžet!"
"Hele, ty pitomče," zaječela Carrie. "Pamatuješ se, co jsme právě dělali?"
Tom zatáhl zip na bundě a hmátl po pásu s pistolí. "Jasně, jasně. Starej mě potřebuje. Musím mazat!"
"Pohotovost! Nějakej smrkáč měl bouračku! Pohotovost! Co může být důležitější..."
"Mrzí mě to," řekl Tom. "Musím jít." Natáhl si vysoké boty.
"A co jako mám dělat já?" nedala pokoj Carrie. "Kdo mě v tomhle hnusnym dešti odveze domů?"
"Zůstaň klidně tady," řekl Tom a soukal se do pláště do deště. "A bacha na pusu, kotě. Měj se." Narazil si stetson a vyběhl do deště.

K šerifově kanceláři dorazil za tři minuty. Když zastavil, viděl, že se uvnitř svítí. S hlavou skloněnou proti prudkému lijáku strčil do dveří a vešel. Z gumáku mu stékala dešťová voda a dělala loužičky.
Šerif Ross mluvil do telefonu. Zavěsil, právě když si Tom svlékal gumák.
"Počasí za všecky prachy!" halasil Tom. "Pročpak ten rozruch, Jeffe?"
Udělal pár kroků do prostorné staromódní kanceláře, typické maloměstské úřadovny šerifa, s dvěma celami, uzamykatelným stojanem na pušky, dvěma stoly a skobami na zdi, na nichž visela pouta.
"Jenner hlásil, že je na útěku nějaký zabiják," řekl Ross. "Chlap utekl policii v Lossevillu a mohl by mít namířeno sem k nám. Máme příkaz obvolat všechny odlehlé farmy v našem okrsku v upozornit farmáře, aby poschovávali zbraně, zamkli se a zůstali doma. Ten člověk bude opravdu nebezpečný: Zabil policistu, který ho chtěl zatknout, a zabil pumpaře. Tady je seznam usedlostí, kam se musí zavolat, a popis toho zabijáka. Sedni si k druhýmu telefonu a pusť se do toho." Podal Tomovi list papíru, a začal vytáčet telefonní číslo.
Od chvíle, kdy Toma jmenovali zástupcem šerifa, to byl první skutečný úkol. Zapomněl na Carrii Smitzovou, šel k svému stolu a přitáhl si telefon. Obvolávání farmářů zabralo víc času, než oba předpokládali.
Předně farmáři vyžadovali nějaké podrobnosti. A jako by tu novinu považovali za žert. Museli na ně zostra, a pak teprve jim pomalu došlo, jak je situace vážná.
"Nevycházet?" zasmál se jeden farmář. "Komu by se kruci chtělo v takovýhle noci někam lízt? Leje tam, že by se kachna utopila."

"Andy, ber to vážně!" utrhl se na něho Ross. "Schovej pušku. Ten chlap by se moh pokusit k vám vloupat. Jeho popis odvysílá co nevidět televize a rozhlas. Je to zabiják."
"Na co teda máme poldy?" řekl farmář. "Když je to tak zlý, potřebujem ochranu tady."
Ross potlačil zoufalství.
"Momentálně se, Andy, musíš postarat o sebe a svoji rodinu sám. Rozběhlo se důkladné pátrání, ale mohl by přijít k vám."
"Jestli se tu ukáže, ustřelím mu koule," řekl farmář a hlas se mu zachvěl.
"To udělej," řekl Ross a zavěsil.
Tom měl stejné potíže. Různí farmáři, kterých se dovolal, do jednoho chtěli mluvit s Rossem, ale Tom je zvládl. "Šerif teď hovoří s někým jiným," vysvětlil. "Držte se doma a schovejte zbraň."
Po hodině tohohle povyražení vytočil Ross číslo Juda Losse. Jeho farma byla od Rockvillu nejblíž a Ross si ho nechal na konec. Rozhodl se upozornit nejdříve vzdálenější farmy, potom ty bližší.
Tom už svůj příděl vyřídil. Upozornil všechny farmáře, co měl na seznamu, ale cítil se celý špatný. Proč ti hlupáci nemohou pochopit takovou jednoduchou věc? Proč musí žvanit, chechtat se a utahovat si z něho?
Ross řekl: "Jud Loss to nebere."
Tom ztuhl. "Asi už zalehl."
"Možná jo." Ross naslouchal drnčení telefonu, pohodlněji se uvelebil a čekal.
Oba vnímali, jak do střechy kanceláře pleská déšť.
"Pořád nic," řekl Ross. Vyměnili si pohled.
"Nemůže být někde venku?" řekl Tom celý nesvůj. "Podle mýho by to už v tuhle chvíli někdo vzít měl. Je tam Doris a Lilly. Nemůžou být všichni pryč."
Ross zavěsil a vytočil číslo znovu.
Tom si začal uvědomovat, jak v kanceláři narůstá napětí. Poposedl a pozoroval Rosse se sluchátkem na uchu. Po dlouhých třech minutách nakonec Ross zavěsil.
"Nikdo to nebere."
"Myslíte...?" začal Tom, ale zarazil se.
"Někdo by měl telefon vzít. Nelíbí se mi to, Tome." Ross znovu vytočil číslo, ale opět bezvýsledně.
"Zajedu se tam podívat," řekl Tom. "Teďka tady nemám nic na práci." Hmátl po plášti do deště.
"No tak jo," souhlasil Ross váhavě. "Jo. Mohli by potřebovat pomoc. Buď opatrný, Tome. Bude to hnusná cesta."
Když si Tom natahoval gumák, nemyslel na jízdu, myslel na to, že by se někde kolem farmy mohl potulovat uprchlý bezohledný zabiják.
Zkontroloval si policejní osmatřicítku. Ross z něho nespouštěl pohled.
"Upozorním Jennera. Třeba by tam mohl poslat nějaké svoje lidi. Nerad vidím, že tam jedeš sám, Tome."
Tom se přinutil k úsměvu.
"Třeba maj nahlas puštěnou televizi a neslyšej telefon," řekl, ale moc nadějeplně to nevyznělo. "Přesto to raději ověřím." Nasadil si stetson. "Ozvu se vám vysílačkou."
"Budu na příjmu. Buď opatrný, Tome."
"To se spolehněte." Vyšel do prudkého deště.

Usedlost Juda Losse se skládala z pohodlného bungalovu, několika hospodářských stavení a výběhu pro drůbež. Farma to byla skromná, ale prosperující. Loss vlastnil takových šedesát akrů pomerančovníků a zaměstnával tři černochy, v době sklizně pak asi dvacet.
Ti tři černí zaměstnanci měli domky dost daleko od Lossova bungalovu. Pracovali u něho už deset let. Spolu se svými rodinami vykonávali většinu těžké práce. Přemýšlel o těch lidech, když vyjížděl po úzké cestě k farmě. Měl co dělat, aby udržel volant, zadek vozu podklouzával v bahně a stěrače jen tak tak zvládaly příval deště. Co ti černoši zrovna asi dělají? Nejspíš sedí doma a čučí na televizi. Znal se s nimi dobře, kdyby se v bungalovu něco dělo, určitě by se mohl spolehnout na jejich pomoc. Jeho velký ford dostal smyk a zas měl co dělat, aby udržel volant. Už to nemá daleko.
Zapnul vysílačku.
"Šerife? Hlásí se Mason." Do vysílačky mluvil Tom vždycky úředně.
"Ahoj, Tome. Slyším tě."
"Právě přijíždím k farmě," řekl Tom. "Jelo se špatně. Moc bláta."
"Stále se pokouším s Lossem spojit. Pořád to nikdo nebere. Přibližuj se opatrně."
"Jo. Vypínám světla. Jsem nahoře na kopci nad farmou. Už ji vidím. Svítí se tam. Asi vystoupím a dojdu to pěšky."
"Dobře. Měj oči otevřené. Jenner říká, že tam poslal hlídkový vůz, ale nedorazí dřív než za půl hodiny. Hele, Tome, možná bys na něj měl radši počkat."
"Jenom se podívám. Budu opatrný, šerife. Konec hlášení."
Tom vypnul vysílačku a zhasl světla. Seděl ve voze takových tři sta metrů od farmy a upíral na ni pohled. V obývacím pokoji se svítilo. Tom se u Lossů často stavoval a v domě se vyznal. Nalevo byla velká ložnice a v podkroví mela pokoj Lilly. V těch dvou místnostech bylo zhasnuto. Váhavě vylezl z vozu, hlavu skloněnou proti hustému dešti. Zalovil pod gumákem a vytáhl zbraň. Pomalu se začal brodit bahnem k bungalovu, vnímal, že prudce oddechuje a srdce mu splašeně buší. Když se přiblížil k domu, uslyšel přes zavřená okna obýváku zdušeně vyzvánět telefon. Pocítil hlubokou osamělost. Až do tohoto okamžiku měl jako zástupce šerifa všechno snadné a nalinkované. Byl pyšný na svoji uniformu, na to, že nosí u boku zbraň a těšilo ho, jak ho vítali, když se zastavil na některé odlehlejší usedlosti. Za svoji krátkou, ani ne tříletou kariéru zástupce šerifa se nikdy nedostal do potíží. Dokonce i opilci byli přátelští. Odvázaná

mládež mu někdy nadávala, ale jeho autoritě se podrobili. Až doteď byla práce s šerifem Rossem v tomhle městečku vyloženě pohoda.
Jak tam však nyní stál ve tmě a lijáku a celý nesvůj pozoroval osvětlená okna domu a naslouchal neodbytnému tichému, podivnému vyzvánění telefonu, sevřel ho strach. Nikdy předtím neměl takhle nahnáno. Bývaly okamžiky, kdy se na silnici se strachem jen tak tak vyhnul čelnímu nárazu, ale děs, který zažíval teď, ho připravil o sebedůvěru, že se mu až podlamovaly nohy. Uvědomoval si, jak mu burácí srdce, zrychlený dech že mu syčí mezi sevřenými zuby, po zádech mu stéká studený pot a žaludek se mu křečovité svírá.
Stál bez hnutí, netečný k neustávajícímu dešti, a vnímal jen svůj strach. Je ten nebezpečný zabiják v domě? Neschovává se někde v mokré tmě a neplíží se třeba k němu? Křeče v žaludku zesílily. Ross říkal, že dva Jennerovi muži jsou na cestě sem. Tom se zhluboka nadechl. Proč by měl riskovat? Rozumné bude zalézt zpátky do vozu, zamknout se v něm a počkat, až ti policajti přijedou. Neřekl mu snad Ross, aby počkal?
Vykročil zpátky k vozu, když na něho slabé, ale vytrvalé vyzvánění telefonu znovu zaúčinkovalo jako zapískání na dobře vycvičeného psa.
Otočil se k bungalovu. Jestli nebude mít teď dost odvahy, aby tam šel, bude ho to už vždycky žrát a pokořovat. Zatraceně! Je přece zástupce šerifa! Kdyby ten zabiják byl v domě, mohl by ho dokonce zatknout sám! V duchu se ovšem Tom celý vyděšený modlil, aby tam ten člověk nebyl.
S odjištěnou zbraní v mokré, roztřesené ruce se začal pomalu a opatrně sunout k bungalovu.
Takových patnáct metrů od domu se zastavil. Viděl, že v osvětleném obýváku jsou zatažené závěsy. Telefon se ozýval mnohem hlasitěji. Vyzvánění ho přitahovalo jako kynoucí prst.
Minul shluk keřů, kterých si ve tmě nevšiml. Rovněž si nevšiml temného obrysu člověka, který se v keřích krčil a pozoroval ho, jak se blíží k domu.
Křeč v břiše Toma přiměla, aby se zastavil, teprve po chvilce se přinutil jít dál. Vjel levou rukou pod gumák a z opasku vyhákl silnou baterku. Objel světlem hlavní dveře a uviděl, že jsou dokořán. Zůstal stát jako přibitý. Otevřené dveře k jeho strachu ještě dodaly. Pokradmu se rozhlédl napravo nalevo. Kromě pleskání deště bylo slyšet už jen řinčení telefonu, které mu brnkalo na nervy. Přál si, aby už proboha přestal zvonit.
Čeká ten vrah na něho uvnitř? Proč by měly být dveře otevřené, jestli se tam něco nesemlelo?
Nakoukl do předsíně, do níž dopadalo světlo pootevřenými dveřmi z obývacího pokoje. Viděl strmé schody vedoucí k Lillyině ložnici.
Přidušeným, chraplavým hlasem zvolal: "Je někdo doma?" a zhasl baterku.
Čekal, a když se nikdo neozval, neklidně se ohlédl otevřenými dveřmi přes rameno, přirazil je podpatkem a vešel do obýváku, kde to dobře znal. Byl tam kolikrát. Judova žena Doris ho obvykle pozvala na šálek kávy, zatímco čekal, až se Jud vrátí ze sadu. Kráčel zvolna s pistolí připravenou a rozbušeným srdcem, až mohl jasně přehlédnout celý pokoj. Při pohledu, jaký se mu naskytl, zalapal po dechu.
U francouzského okna, s hlavou v kaluži srážející se krve, leželo na břiše Dorisino mohutné tělo. Za velkou pohovkou vyčuhoval pár vysokých bot. Tom málem bez sebe udělal pár kroků a nahlédl za pohovku. Nevysoký, podsaditý Loss ležel obličejem dolů, husté nazrzlé vlasy prosáklé krví. Tom pocítil, jak se mu obrací žaludek, polkl, pak mu hořké sliny vyhrkly z úst na zablácené boty. Málem se pozvracel, ale nějak se ovládl.
Divoce se rozhlédl po místnosti a mával přitom pistolí v ruce, ale kromě něho a těch dvou těl tam bylo už jen pár much, které vzrušeně bzučely kolem kalužin krve. Nikdy předtím násilnou smrt neviděl a ten šok ho úplně ochromil. Stál tam a upíral pohled nejdříve na Judovo tělo, potom na Dorisino. Věděl, že s tak strašlivé poraněnými hlavami musejí být mrtví. Vrátil se do předsíně.
"Lilly?"
Měla štěstí? Byla někde venku, když k téhle strašné věci došlo? Ale nedovedl si představit, že by se Lilly v takovéhle noci vydala do Rockvillu.
Pohlédl na strmé schody, sáhl po vypínači, kterým se rozsvěcelo v předsíni, vzchopil se a pustil se po schodech, jako by byl stařec s chatrným srdcem. Dveře u hlavy schodiště byly dokořán.
"Lilly?" zaskřehotal. Ale ticho proráželo jen šumění deště.
Stál nahoře na schodech a nedokázal se přimět udělat krok. Přemýšlel o Lilly Lossové. Říkal si, že je to nejhezčí děvče v Rockvillu. Často na ni myslel a leccos si představoval a věděl, že ona to ví. V šestnácti byla ovšem příliš mladá, což jí samozřejmě nebránilo scházet se s tím smradem Terrym Leppem. Tom nepochyboval, že by mu stačilo kývnout malíčkem a Lilly by s ním hupla do postele jako Carrie Smitzová, které bylo devatenáct a byla ochotná vždycky. Dopřej Lilly ještě nějaký ten rok, říkal si Tom, a potom ji dostaneš. Teď stál před otevřenými dveřmi, zíral do tmy Lillyina pokoje a pociťoval pouze, jak mu po zádech přebíhá studené mravenčení.
"Lilly?" řekl hlasitěji, pak se přiměl udělat krok a sáhl po vypínači.
Ležela přes postel na břiše, místo hlavy kašovitou změť krve, mozku a vlasů. Krátká noční košile se jí vysoukala, dlouhé štíhlé nohy měla doširoka rozhozené. Někdo ji utloukl stejně surově jako její rodiče. Otočil se a sklopýtal po schodech právě v okamžiku, kdy se telefon znovu rozdrnčel. Byl v takovém šoku, že měl v hlavě jako vygumováno. Na nejistých nohou vešel do obýváku, našel telefon a popadl sluchátko. Nejasně si uvědomoval, že baterku upustil na schodech, a když si přikládal sluchátko k uchu, položil pistoli na stůl.
"Jseš to ty, Tome? Co se děje?" Ross.
Ze všech sil se snažil něco říct, ale vydával jen přidušené zvuky. Už víc nedokázal potlačit zvracení.
"To jsem já, Tom," vypravil ze sebe, potom pootočil hlavu a začal zvracet na podlahu.
Slyšel, jak Ross křičí: "Tome! Máš potíže?"
Tom se se zavřenýma očima předklonil a snažil se něco říct. Přes Rossovo hulákání a bubnování deště nejasně zaslechl

za zády nějaký zvuk. Vyděšeně se začal otáčet, když vtom mu na promáčený stetson na hlavě dopadla omračující rána. V bezvědomí přepadl přes stůl, až se ulomila noha. Zřítil se spolu se stolem a telefonem na podlahu.

Seržant Hank Hollis a dopravní policista Jerry Davis seděli vedle sebe ve velkém hlídkovém voze. Hollis řídil. Všichni muži od floridské dálniční hlídky museli nastoupit do služby, aby našli a zatkli vraha, Cheta Logana. Davis, kterému bylo pětadvacet, si právě pochutnával na kuřeti, které mu k večeři připravila jeho hezká žena, když seržant Hollis zastavil před jeho domem. O pět minut později si Davis připnul pás se zbraní, hodil na sebe gumák, narazil si stetson a vyšel za Hollisem do lijáku. V duchu přitom nadával.
"Máme rozkaz rychle zajet na farmu Juda Losse," řekl Hollis, když nastartoval. "Víš, kde to je?"
"Vím," řekl Davis s ústy ještě plnými masa. "No to je bezvadný! Zrovna, když jsem jed."
"Mohl by tam být ten zabiják. Prohledává to tam Tom Mason," řekl Hollis a odbočil s vozem na dálnici. "Požádal o pomoc."
"Tyhle zatracený šerifský poskokové," zavrčel Davis. "Copak bez nás nemůžou hnout prstem?"
"Pokud tam ten grázl je, Mason bude pomoc potřebovat."
"Jo. Pokavad tam je, ale co když není? Dobře deset mil v tomhle hnusným slejváku, jen abysme podrželi Masona za ručičku."
"Nech toho remcání, Jerry, je to naše práce!" Hollisovi v hlasu zazněl ostrý tón. "Všichni ze sboru jsou v tomto dešti venku. Logana je potřeba chytnout!"
"No dobrý, tak ho chytnem. Kolik metálů nám to vynese?" zabručel Davis a pokrčil rameny. "Míli před náma je odbočka doleva a pak do kopce polní cestou. V tomhle počasí to bude jízda jedna radost. Potom po pěti mílích, pokud se tak daleko vůbec dohrabem, je rozcestí, a tam se dáme doleva. Za dalších pět mil se dostaneme k Lossově farmě, jestli předtím nezapadnem do bahna." Opřel se a zapnul vysílačku, aby dispečerovi na stanici řekl, kde se nacházejí.
Jízda byla nebezpečná a pomalá. Když sjeli z dálnice, zabředl Hollis do bláta. Každou chvíli dostal smyk, který zkušeně vyrovnal. Když se rozjeli do vršku, bláta ještě přibylo, ale Hollis nezastavil, jenom těch smyků bylo víc.
"Člověče! Po tomhle se můžu utlouct!" vykřikl Davis po chvíli. "Tady je to rozcestí. Jeď doleva. Už máme před sebou jenom pět mil."
"Už jsem zažil horší věci," řekl Hollis a vyrovnal další smyk. "Pamatuju se..."
Vysílačka ožila. Dispečer oznámil: "Volám vůz deset. Ozvěte se. Vůz deset."
Oba muži zbystřili pozornost. Davis řekl: "Tady vůz deset. Slyšíme."
"Hlášení od šerifa Rosse z Rockvillu. Na Lossové farmě se stalo něco vážného. Mason je na místě. Posledně hlásil, že se blíží k farmě. Jeho vysílačka nereaguje. Hluk v telefonu, než došlo k přerušení, napovídal, že došlo k rvačce. Posíláme za vámi dva hlídkové vozy. Přibližujte se opatrně. Logan je velice nebezpečný."
"Slyším a končím příjem," řekl Davis. Rozevřel si gumák a uvolnil zbraň v pouzdře. "Možná tam ten parchant nakonec bude."
Hollis to risknul a přidal plyn. Vůz vjel na asfalt a asi míli se řítil kupředu, pak přišlo opět bláto a Hollis zas musel začít zápolit s volantem.
"Člověče! Že jsem si ale vybral blbou práci!" reptal Davis. "Takovej Franklin to má náramně jednoduchý a akorát mele pantem, zatímco my troubové všecko vodřem."
Hollis zpomalil. Ani ne za deset minut začali šplhat po úbočí kopce.
"Už jsme skoro tam, seržante."
Hollis zhasl světla a zpomalil. Popojel a zastavil vedle Masonova velkého forda. Davis zapnul vysílačku a podal hlášení,
"Vůz deset je na místě. Vidíme farmu. Svítí se tam. Stojíme hned vedle Masonova vozu." Stáhl okénko a zadíval se na ford, do obličeje ho šlehal déšť. "Mason ve voze není. Provedeme pátrání. Konec hlášení."
Vypnul vysílačku. Oba vystoupili z vozu.
"Půjdu první," řekl Hollis a vytáhl zbraň. "Počkej dvě minuty, potom jdi za mnou. Vem to zadem. Jestli tam Logan ještě pořád je a bude chtít vzít roha, ať jsi u zadního vchodu. Ale neriskuj."
"Nedovedu si představit, že by tam byl," řekl Davis, "a hlavně ty si dávej bacha."
Hollis se rychle rozběhl z kopce, Davis počkal, až Hollis dorazí skoro až k domu, a pak se rychle pustil obloukem po rozmoklé, rozbahněné trávě k domu zezadu. Před otevřenými předními dveřmi domu se Hollis zastavil a natahoval uši, ale kromě šumění deště neslyšel nic. Během svého postupu do hodnosti seržanta se Hollis ocitl v četných nebezpečných situacích. Hned tak něco ho nemohlo rozházet. Rozhodl se, že pokud Logana v domě objeví, udělá s ním krátký proces.
S pistolí připravenou, neslyšně vstoupil do osvětlené předsíně. Voda z jeho gumáku dělala na vyleštěné podlaze, kterou Doris Lossová tak pyšně udržovala v bezvadné čistotě, loužičky.
Opatrně nahlédl do obýváku. Jako prvního uviděl Toma Masona zhrouceného obličejem k podlaze mezi troskami stolu. Hollis se ani nepohnul. Nespouštěl z Masona pohled a jeho bystrý mozek zaznamenával nepříjemné skutečnosti. Mason by na sobě měl mít stetson, plášť do deště a pásek s pistolí. Nic z toho však neměl.
Hollisovi to myslelo rychle. Pokud tady Logan je nebo byl, sebral Masonův stetson, gumák a zbraň! Je ještě v domě? Je teď ozbrojený osmatřicítkou a pásem s náboji?
Přirazil dveře a vskočil do místnosti. Rychle se rozhlédl a uviděl pouze těla Juda a Doris Lossových. Vycouval ven, přešel přes předsíň a vykopl dveře ložnice, kde se nesvítilo. Byla prázdná. Opatrné prozkoumal kuchyň a koupelnu, načež se vrátil do předsíně. Upřel pohled na strmé schody vedoucí k Lillyině ložnici. Je Logan tam? Přikrčený a s pistolí připravenou vyšel po schodech, u otevřených dveří se zastavil, pak udělal krok a sáhl po vypínači. V několika

vteřinách se ujistil, že Logan v domě není. Chviličku stál a zíral na Lillyino tělo, pak se otočil, seběhl po schodech a vyrazil ven. Zahulákal na Davise, který přiběhl zezadu do domu.
"Pláchnul," řekl Hollis. "Uvnitř máme pěknej masakr. Pojď se kouknout."
Oba vešli do obýváku. Zatímco Davis obhlížel Judovo a Dorisino tělo, Hollis se sklonil nad Masonem.
"Ještě žije." Přidřepl na bobek.
"Tyhle dva ne." Davis poklekl vedle Masona. Jemně ho obrátil. "Úder do hlavy, jako tihle dva."
"Ta dívka je mrtvá. Je nahoře." Hollis se narovnal. "Musíme přivolat pomoc. Zavolej telefonem."
Davis zvedl telefon z podlahy a zaklel. Kabel byl vytržený.
"Je mazanej, hajzl jeden."
"To jo. Sebral Masonovi klobouk, gumák a pistoli," řekl Hollis. "V tomhle převlečení..."
"Slyšíš!" Oba se odmlčeli.
Vzdáleně k nim šuměním deště dolehlo startování motoru.
"Zdrhá!" zařval Hollis.
Oba se hnali do kopce a nohy se jim smekaly v blátě. Když doběhli k svému vozu, zvuk rychle odjíždějícího auta se vytrácel. Masonův vůz byl pryč.
"Zavolej Jennera!" nařídil Hollis a vlezl do vozu. "Jedeme za ním! Mohli bychom ho dostihnout, ale upozorni Jennera!"
Jen Davis nastoupil, Hollis otočil klíčkem v zapalování a sešlápl plyn. Nestalo se nic.
Davis mačkal tlačítko vysílačky, ale nerozsvítila se.
"Zničil vysílačku!" zavrčel, zašmátral a nahmátl volně visící kabely.
Hollis už byl z vozu venku a baterkou si svítil do motoru.
"Sebral palec rozdělovače!"
Hluk vzdalujícího se vozu už umlkl.
"Musíme se nějak dostat k telefonu," řekl Davis. "Je tu určitě Lossovo auto!"
"To jo. Jeď, Jerry, já se postarám o Masona. Franklin říkal, že sem jedou dva vozy, ale bůhvíjak dlouho jim to potrvá."
Davis se rozběhl k hospodářským stavením, aby se podíval po Lossově voze, a Hollis se vrátil do bungalovu. Poklekl vedle Masona. Nadzvedl ho a uviděl, že otevřel oči.
"Utekl?" zamumlal Mason, znovu oči zavřel a upadl zase do bezvědomí.
Popadl polštář z pohovky a vsunul ho Masonovi pod hlavu, pak vyšel do předsíně a zadíval se do mokré tmy. Čekal několik minut, pak uviděl Davise, jak k němu běží.
"Lossův auťák a náklaďák jsou nepojízdné," řekl a vstoupil do předsíně. "Podle všeho jsme nahraný, seržante."
Hollis zamručel.
"Franklin říkal, že sem jedou dva vozy. Takže počkáme."
"A ten holomek veme roha!"
"Daleko se nedostane." Hollis vešel do obýváku a sundal si gumák. "Dostaneme ho." Podíval se na Masona. "Tadyhle chudák kluk potřebuje rychle doktora. Je na tom bledě."
Davis sjel pohledem na Masona. "Myslíš, že to nepřežije?"
"Co já vím. Asi měl na hlavě klobouk, když to schytal. Ten gauner má pádnou ruku." Hollis přejel pohledem Judovo a Dorisino tělo a zašklebil se. "Surový, zabijácký ničema."
"Co když se sem kluci nedostanou?" nadhodil Davis. "Hele, na konci cesty je telefonní budka. Co ty na to?"
"Je to pět mil, Jerry. Ne, počkáme. S trochou štěstí by tady mohli být každou minutu."
"Jo. Dobře, tak počkáme."

Ani jeden nevěděl, že se ty dva hlídkové vozy dostaly do potíží. Oba řidiči jeli moc rychle a dostali v bahně smyk. První vůz vyjel ze silnice a skončil ve škarpě. Druhý vůz jen tak tak zastavil. Ukázalo se, že řidič prvního vozu má zlomenou ruku. V lijáku se druhému vozu podařilo vytáhnout první vůz z příkopu, pak ho tam nechal stát a pokračoval k Lossově farmě. Měli přes hodinu zdržení.

Chet Logan v Masonově gumáku a klobouku a s jeho zbraní na vedlejším sedadle, si to štípal po dálnici a pro tu chvíli mu žádné pronásledování nehrozilo.
KAPITOLA DRUHÁ

Perry Weston ujížděl v toyotě, pronajaté od agentury Hertz po téměř opuštěné dálnici, světla jeho vozu sotva prorážela clonu deště a stěrače dostávaly zabrat. Poslouchal autorádio, v němž nějaká žena vřískala písničku za doprovodu bubeníka a saxofonisty, kteří jako by neměli všech pět pohromadě.
Perry byl sdostatek zpálkovaný, aby kašlal jak na ten ječivý hlas, tak na déšť. Na letišti v Jacksonvillu ho upozornili, že počasí se zhoršuje a že ho zřejmě zastihne silný déšť. Usmál se na dívku z Hertzovy agentury. "Koho zajímá déšť? Koho vůbec něco zajímá?" No, pršelo, jen co je pravda. Zítra, říkal si s nadějí, se třeba vyčasí a slunce bude hřát.
Byl na cestě z New Yorku a během letu do Jacksonvillu bez přerušení popíjel skotskou s ledem, díky péči letušek, které mu neustále dolévaly. Na letišti v Jacksonvillu si koupil láhev ballantinky, aby mu při té dlouhé jízdě do Rockvillu dělala společnost. No, říkal si, však to není až zas tak daleko, nějakých sedmdesát mil. Déšť ho ale přinutil jet skoro krokem.
Pohlédl na hodiny na osvětlené přístrojové desce. Bylo pět minut po deváté. Ačkoliv to Perry nemohl vědět, právě v tuto chvíli obvolávali šerif Ross a jeho zástupce Tom Mason vzdálené farmy a upozorňovali na zločince na útěku. Možná, pomyslel si Perry, jak upíral pohled na lijákem bičovanou vozovku, jsem měl přes noc zůstat v Jacksonvillu.

Ačkoliv ho na blížící se bouři upozornili, takovouhle zatracenou průtrž nečekal. Pocítil, jak v něm opadá alkohol, a zajel ke krajnici. Vyštrachal láhev whisky, odšrouboval uzávěr a důkladné si přihnul.
To už je lepší, pomyslel si, když uzávěr zašroubovával. Zapálil si cigaretu. Ta žena v rádiu stále ještě vřískala a najednou si její ječivý hlas uvědomil. Přeladil na jinou stanici. Vozem se rozlehl hlas nějakého chlápka, který se zoufale snažil napodobit Binga Crosbyho. Chvíli poslouchal, pak se ušklíbl a rádio vypnul. Znovu si přihnul z láhve a pak ji zastrčil do přihrádky na rukavice. Zamáčkl cigaretu a zapálil si další. Cítil se uvolněný a příjemně nalíznutý. Není žádný spěch, říkal si. Ať si přijede dnes v noci do svého rybářského srubu kdykoliv, co na tom?
V myšlenkách zabrousil k událostem předešlého dne. Jak mu teď připadaly zasuté v daleké minulosti! No, rozhodně mají na svědomí tenhleten výlet do rybářského srubu, který si pořídil tak před třemi lety. Byl to zastrčený dřevěný dům hned u řeky, obklopený stromy a kvetoucími keři, takové dvě míle od Rockvillu. Koupil si ho vlastně zbytečně, ale vrazil do něj peníze. Srub měl dvě ložnice a prostorný obývací pokoj. Nechal tam zřídit moderní koupelnu a kuchyň vybavenou vším možným. Plánoval si, že pokud zrovna nebude zařezávat v newyorském studiu, bude ve srubu odpočívat, chytat okouny, sám si vařit a užívat si samoty, která v New Yorku byla tak vzácná. Dopadlo to úplně jinak. Naposled byl ve srubu před dvěma lety. Udělal kardinální chybu, že si vzal dívku o patnáct let mladší. To nebylo nic pro ni trávit dva měsíce v nějakém otravném srubu, na míle daleko od světel velkoměsta, zatímco on by rybařil. Smířil se s tím, ale často myslíval na tuhle pokojnou řeku, na ticho, na to vzrušení, když uloví okouna a připraví si ho k pozdní večeři. Byl ženatý právě dva roky. Dělal, co mohl, ale Sheila byla z těch, co nejsou nikdy spokojené. Nesnášela, když odcházel do své pracovny. Věčně ho vyrušovala. Dožadovala se, aby ji vyvedl tam nebo onam: do podniků, kde se k smrti nudil. Fatální manželství, pomyslel si. Když mu půvab jejího mladého krásného těla zevšedněl, uvědomil si, jaká mezi nimi zeje propast. Tak tedy včera!

Právě se se Sheilou hádali, k čemuž u nich docházelo poslední dobou prakticky každý den, a do toho zazvonil telefon. Sheila popadla čínskou vázičku, které si Perry cenil, a mrskla ji po něm. Uhnul a váza se roztříštila o zeď. Perry řekl: "Vypadni, ať už tě nevidím!"
"Ty ožralo jeden zatracená!" vřískla, vystřelila z pokoje a práskla za sebou dveřmi.
Telefon neodbytně vyzváněl. Dlouhou chvíli Perry jen zíral na střepy čínského porcelánu, pak přešel přes pokoj a zvedl sluchátko.
"Pan Weston?" otázal se chladný ženský hlas.
"Ano."
"U telefonu sekretářka pana Harta, pane Westone."
Perry zbystřil a řekl: "No ne... zdravím vás, Grace. Jak jde život?"
"Pan Hart by byl potěšen, kdybyste ho dnes dopoledne v jedenáct navštívil," pravila Grace Adamsová. Po telefonu vždycky hovořila jako by na druhé lince čekal prezident Spojených států. "Pan Hart odjíždí za tři hodiny do Los Angeles. Buďte prosím dochvilný."
Když vás prezident filmové společnosti Rad-Hart pozve, abyste se k němu dostavili, řeknete ano, i kdybyste leželi ve špitále se zlomenou nohou.
"Jistě," řekl a snažil se zavěsit dřív než Grace Adamsová, byl ale o zlomek vteřiny pomalejší. Na ukončení telefonického hovoru byla expert.
Teď seděl v toyotě za lijáku a šklebil se.
Rozhovor se Silasem S. Hartem byl pěkně nepříjemný. Když na to setkání vzpomínal, musel hmátnout do přihrádky na rukavice a ještě si přihnout z láhve. Se Silasem S. Hartem spolu vždycky dobře vycházeli; měli k tomu dobrý důvod. Poslední čtyři roky zásoboval Perry Harta osobitými filmovými scénáři, které společnosti Rad-Hart vynesly pěkné peníze.
Hart měl pověst nemilosrdného a tvrdého člověka, ale doposud s Perrym jednal jako s vlastním synem. Což Perryho překvapilo, protože slyšel tolik historek, jak Hart zatočil s jinými scénáristy, kterým se nepodařilo uspět; k němu se ale choval jako milující otec. V kostech cítil, že je tomu tak proto, že Hartovi dodal čtyři scénáře, které nadělaly prachy. No dobře, ale co bude, jestli další scénář, který už měl Hart v rukou, bude propadák? Před dvěma měsíci spolu hovořili o dalším filmu.
"Tentokrát potřebuju nějaký krvák," řekl Hart. "Musíme těm pitomcům, co nám plněj kasu, dát něco, po čem budou mít v kalhotách. Co ty na to? Myslíš, že bys pro mě něco takového dal dohromady? Chci něco akčního. Krev a sex. Popřemýšlej o tom. Za dva měsíce mi dej synopsi, jo?"
"Nemáš náhodou na mysli nějaký horor?" zeptal se Perry.
"To by bylo to poslední. Potřebuju obyčejné lidi v situaci plné děje, krve a sexu. Obyčejné lidi, chápeš. V situaci, do které se může dostat každý: třeba, že se stanou rukojmím, nebo že jim tlupa grázlů vtrhne do domu, nebo opilý řidič zabije dítě a snaží se to ututlat. Nějakou takovou situaci, ale žádnou, co jsem jmenoval. Ty už jsou protřepané ze všech stran. Přemýšlej o tom. Se svým talentem přijdeš s nějakým trhákem. Okay?"
"Jasně," řekl Perry. Když mluvíte se Silasem S. Hartem, nedáte na sobě znát nedostatek sebedůvěry. Ne, pokud chcete zůstat jeho oblíbeným scénáristou. "Budu o tom uvažovat a dám ti vědět, co jsem vymyslel. Ano?"
Hart se usmál.
"Tak se mi to líbí! A Perry, dostaneš padesát tisíc plus pět procent ze zisku. Vynese ti to velkej balík a mně taky."
Dva měsíce se Perry pracně snažil vymyslet originální zápletku, která by jeho šéfa uspokojila. Během těch dvou měsíců vyváděla Sheila zdaleka nejhůř. Vysvětlil jí, že musí vymyslet zápletku, která vynese velké prachy, tak aby se laskavě uklidnila a poskytla mu příležitost přemýšlet, Sheila ho ale nenechala na pokoji. V té době zrovna probíhal čtrnáctidenní filmový festival a ona se chtěla každý večer s Perrym ukazovat.

"Jsem manželka nejlepšího scénáristy v tomhle zatraceným městě," ječela. "Co by si ty snobové pomysleli, kdyby nás tam nepotkali?"
Představení s večírkem se pokaždé protáhlo do tří do rána a Perry se vracel domů tak opilý, že Sheila musela řídit. Příští dopoledne měl kocovinu a odpoledne, zatímco Sheila odešla na tenis, se snažil hodit na papír stručný nápad, který by mohl - pouze mohl - Silase S. Harta uspokojit. Nakonec, dosud zkárovaný, napsal synopsi a poslal ji Grace Adamsové. Teď se se Sheilou hádali neustále, takže mu bylo všecko jedno.

Seděl ve voze, do jehož střechy bušil déšť, a přemýšlel o svojí ženě. Že si ji blbec bral! Úplně ho uchvátila svojí živostí, smyslností a mládím. To, že všichni svobodní muži, s nimiž se znal, byli po ní celí diví, zapůsobilo jako výzva, aby se ukázal jako chlap. Nedala se snadno dobýt. Hrála to tvrdě. Mělo se mu rozbřesknout, koho má před sebou, ale úplně mu popletla hlavu a získal ji po velkých překážkách. Vydělával hodně peněz a byl schopen plnit její neustálé požadavky. Zpočátku byla v posteli báječná. První tři měsíce jejich společného života byly vzrušující a slunil se v závisti svých přátel. Pak ho její požadavky začaly znepokojovat. Měl svoji práci. Sheila nedělala nic, jedině chodila plavat, hrát tenis a žvanila. Panejo, pomyslel si, ta teda klapačku nezavře! Když se potýkal se scénářem, chodila za ním do pracovny, posedávala na psacím stole a mlela o svých kamarádkách, kdo s kým spí, do jakého baru se večer půjde a co si takhle zajet do Fort Lauderdale trochu se opálit? Se vzrůstající netrpělivostí ji upozornil, že má práci. Sheila na něho zůstala koukat, načež se prchavě usmála a odešla. Tehdy se přestěhovala do druhé ložnice. "Ty potřebuješ pracovat," přeměřila si ho nebesky modrýma studenýma očima, "já se potřebuju vyspat," Hledal útěchu v láhvi whisky.

Když ho Silas S. Hart požádal, aby k němu přišel, cítil se Perry jako člověk, který se řítí do nevyhnutelné záhuby. Věděl, že nástin scénáře, který Hartovi poslal, je slátanina, kterou by vyplodil scénárista třetího řádu. Cestou výtahem do kanceláří filmové společnosti se proklínal, že Hartovi takovou vyloženou hovadinu vůbec posílal. Za to mohl poděkovat jedině hádkám se Sheilou a chlastu. Bylo by mnohem chytřejší Hartovi přiznat, že není ve formě, a neposílat mu zatím nic.
Zapálil si další cigaretu a civěl předním sklem do deště. Hart ho jako obvykle přátelsky přivítal, pokynul mu na židli a zase se s úsměvem na svém masitém, nemilosrdném obličeji uvelebil do ohromného ředitelského křesla.
"Nemám moc času, chlapče," spustil. "Musím do Los Angeles. Ňáký syčáci se tam stavěj na zadní, ale chci s tebou nejdřív mluvit."
Hart říkal Perrymu zpravidla ‚chlapče', a Perry věřil, že je to z příchylnosti.
"Chceš skleničku?" zeptal se Hart. "Neříkej, že ne, jelikož já chci."
Stiskl bzučák a objevila se Grace Adamsová. Byla to vysoká, hubená čtyřicátnice, vždycky bezvadně oblečená, a její bledý obličej vypadal jako vyřezaný ze slonoviny. Naservírovala dvě skotské s ledem a odešla.
"No, chlapče," navázal Hart, "o tom, cos mi poslal, mluvit nebudem, budem mluvit o tobě. Rozuměno?"
"Když to říkáš," odvětil Perry strnule. I když prahl po doušku, nechal sklenici stát na stole.
"Začneme naše malé posezení řekněme tím," Hart si usrkl ze sklenice, "že jsi nejlepší autor původních scénářů, s kterým jsem měl zatím tu čest. Společně jsme vydělali spoustu peněz. Považuji tě za cenný majetek své společnosti. Doposud kdykoliv jsem tě požádal, abys něco dodal, tak jsi to dodal." Odmlčel se, dal si další lok a navázal. "Kromě toho, že máš pro mě velkou cenu, tě mám rád. Málokdy mám rád lidi, kteří pro mě pracují, neboť vím, že oni mě rádi nemají, tebe ale rád mám." Usmál se a dorazil sklenici. "Takže, chlapče, jsem tě měl pod dohledem. Když mám něco tak cenného jako jsi ty, jsem jako ženská s diamantem za dva miliony dolarů. Má ho pod dohledem, takže jsem zařídil, abych tě pod dohledem měl."
Perry uchopil sklenici a obrátil ji do sebe. "Na to máš právo," řekl a odložil sklenici.
"Ano. Do práce ti podle všeho zasahují dva problémy. Ten velký je tvoje žena. Ten menší pití. Jasný?"
"O svojí ženě se nechci s nikým vybavovat," řekl Perry nasupeně.
"To je přirozená reakce," Hart se pohodlněji uvelebil v křesle. "Což se ovšem nevztahuje na mě. Nejsem nějaký hej nebo počkej a tebe beru jako partnera. Takže když se chlap v osmatřiceti ožení s třiadvacetiletou holkou a je to bohem nadaný pracant, má přirozeně na malér zaděláno. Třiadvacetileté holky si chtěj užívat života, zvláště pak ty, co se vdaj za chlapa s tvýma penězma. Tvůrčí práce se sladkým životem nejde dohromady, zrovna tak jako nejde dohromady s chlastem."
"Nemám náladu tohle to poslouchat. Ta synopse, co jsem ti poslal, se ti líbila, nebo ne?"
Hart hrábl po doutníku, utkvěl na něm pohledem, ořízl ho a zapálil. "Tobě se líbila?"
"No tak jo," řekl Perry. "A co z toho? Snažil jsem se, ale nepovedlo se. Sežeň si na to někoho jiného."
"To není řešení, chlapče. To by byl ústup, a ty nejseš z těch, co se vzdávají. Rozumíme si?"
"Radši bych, aby sis našel někoho jiného. Mám toho až nad hlavu i bez nějakého zatraceného scénáře."
"Jinak se to jeví tobě, jinak mně. Každý problém má svoje řešení, když ho hledáš a přemýšlíš. Chci, abys spolupracoval. Vím, že dovedeš napsat přesně ten scénář, co chci. Já to vím, ale nedokážeš to, pokud tě bude obtěžovat tvoje žena."
Perry se zvedl a přešel na druhý konec rozlehlé kanceláře, pak se vrátil k Hartovu stolu.
"Radši bych, abys to zadal někomu jinému a nechal na mně, abych Sheilu zvládl."
"Ty ji, chlapče, nezvládneš," řekl Hart. "Ta si nedá pokoj. Dostal jsem o ní hlášení. Zasekla do tebe háček a nepustí tě, dokud budeš mít prachy, které bys na ni mohl utrácet, a pak půjde a najde si jiného pitomce. Znám ji o moc líp než ty. Mám hlášky o její minulosti a o tom, co provádí, zatímco ty se snažíš něco kloudného napsat. Má dva přátele, jejich jména mám, ale na tom nesejde. Jde z postele do postele, chlapče. Ty si myslíš, že každé odpoledne hraje tenis? Kdeže. Je někde sčuchnutá s jedním z těch dvou a zahejbá ti. Má starost jedině o tvoje prachy. Ty dva šupáci maj hluboko do

kapsy. Jinak by tě už dávno opustila. Moji lidé odposlouchávali pokoj v motelu, kam si chodí užívat. Mám nahrávku, ale asi by sis ji nechtěl poslechnout. Vybral sis opravdu špatně, chlapče. Říkám ti to nerad, ale potřebuju tě a ty potřebuješ mě. Jasný?"
Perry prudce dosedl na židli. "Nevěřím ti ani slovo," zamumlal.
"Ale věříš, chlapče," řekl Hart tiše, "jenže přirozeně tomu věřit nechceš. Na tvém místě bych tomu taky nevěřil, já ovšem nedělám chyby. Musíš se Sheily zbavit. Potřebuješ se rozmyslet a tohle je jediné řešení, co máš. Moji lidé ti mohou poskytnout veškeré důkazy pro rozvod. Až ji budeš mít z krku, dostaneš se zase do formy."
Perry ztuhl.
"Nehodlám se o Sheile bavit ani s tebou ani s někým jiným," naštval se. "Je to můj osobní problém a nikomu nedovolím, aby se ho pokoušel řešit za mě."
Hart přikývl.
"Než jsem tě požádal, abys za mnou přišel, trochu jsem přemýšlel. Nepochyboval jsem o tom, že řekneš přesně tohle. Je to tvůj osobní problém a nechceš, aby se do toho někdo pletl. Okay. Vlastně by mě mrzelo, kdybys řekl něco jiného. Ale udělal bys mi laskavost?"
Perry se podezíravé zadíval na toho mohutného muže, hovícího si v ředitelském křesle. "Laskavost?"
"Ano. Nám oběma."
"Co by to mělo být?"
"Rád rybaříš?"
"Jistě, ale co s tím má společného rybaření?"
"Že máš někde na Floridě rybářský srub?"
Perry na něho zůstal koukat. "Jak ses to dozvěděl?"
"Na tom nesejde. Máš, že jo?"
"Ano."
"Dobrá. Chci, abys tam dneska odjel. Chci, abys chodil na ryby a přemýšlel. Chci, abys svojí ženě řekl, že tě posílám do reálu, abys mohl pracovat na scénáři, který jsi mi odevzdal. Kvůli mně a kvůli sobě to udělej. Vyžeň si ji z hlavy. Drž se dál od flašky. Choď na ryby a přemýšlej. Říkal jsem ti, že chci něco akčního, kde bude násilí a sex. Vysedávej u řeky s prutem v ruce a vymyslíš to, co chci. Uděláš to?"
Jak ho tak poslouchal, uvědomil si, že po ničem jiném netouží: dostat se pryč od filmové společnosti, pryč od Sheily, znovu najít sám sebe v samotě rybářského srubu, kde by ho nikdo neobtěžoval. Kde by byl jen on sám, s prutem a nápadem na scénář, o němž by mohl přemýšlet. Usmál se.
"Dobře. Vyhráls."

Vrátil se domů právě včas, aby zastihl Sheilu, která se chystala odejít na tenis. Řekl jí, že jede na místo, kde se bude točit, a bude pryč dva měsíce. Očekával scénu, ale Sheila jen pokrčila rameny. Jak se na ni díval, všiml si, jak jí v jasné modrých očích narůstá vzrušení, a náhle k ní pocítil mrazivý odpor.
"Co jako bych měla dělat," řekla. "Sedět v koutě zatím co ty si budeš užívat s nějakou courou?"
"Musíš se zabavit sama, což stejně děláš. Tohle je práce, Sheilo. Musím odjet."
"To si dovedu představit. Jak to bude s penězma?"
"Nechám ti dost."
Vypsal šek na sedm tisíc dolarů a podal jí ho.
"Tomu říkáš dost na dva měsíce?"
"Všechno se platí z účtu, Sheilo. Je to víc než dost." Nechal ji stát a odešel nahoru do své ložnice. Když si začal balit, uslyšel odjíždět její vůz.
Až ji budeš mít z krku, dostaneš se zase do formy. Teď tedy seděl v toyotě a naslouchal dešti bušícímu do střechy vozu. Přikývl. No, na dva měsíce se jí zbavil. Teď jenom jestli se opravdu dostane do formy.

Šerif Ross hovořil s Carlem Jennerem po telefonu. "Hele, Carle, co se to sakra děje? Nemůžu se spojit ani s Tomem, ani s tvýma lidma. Co je?"
"Nevím. Hollis a Davis neodpovídají. Telefon na farmě je hluchý."
"To já ksakru vím! Už hodinu se tam pokouším dovolat! Co podnikáš?"
"Poslal jsem na farmu dva vozy, Jeffe. Jeden sjel ze silnice do příkopu. Řidič si zlomil ruku. Druhý vůz zastavil, aby to uvízlé auto vytáhl, ale už je na cestě. Je to pekelná noc. Lewis a Johnson v tom druhém voze nevědí, kudy se na farmu jede. Neustále hlásí, že jsou na nějaké polní cestě samé bahno."
"Jedu se tam podívat sám!" řekl ostře Ross. "Už mám toho bordelu tak akorát! Cestu na farmu znám zpaměti. Budu s tebou ve spojení vysílačkou."
"To nedělej, Jeffe!" řekl Jenner. "Počkej. Lewisovi s Johnsonem to nemůže zas tak dlouho trvat. Řekl jsem jim, kudy maj jet. S trochou štěstí by tam mohli dorazit tak do dvaceti minut."
"To nestačí. Mám velkej strach o Toma. Jedu tam!" Zavěsil.
Mary, která poslouchala, přišla do kanceláře s jeho pláštěm do deště a kloboukem.
"Budeš opatrný, Jeffe? Budu sedět u telefonu."
Usmál se na ni.
"Teď jsi promluvila jako pravá manželka šerifa," řekl, navlékl si gumák, zkontroloval zbraň a narazil si klobouk. "Nedělej si starosti. Znám tu cestu jako svý boty." Políbil ji. "Nech vysílačku zapnutou. Ozvu se ti."
Vyrazil do deště. Cesta do kopce k Lossově farmě se od chvíle, co tamtudy projel Tom Mason, zhoršila. Ross měl co

dělat, aby s autem neskončil v příkopu napravo nebo nalevo. Jel pomalu a nakonec se vyhrabal na kopec, kde našel Hollisův vůz. Zapnul dálková světla a osvítil přední část domu. Chvíli nato uviděl, že ve vchodu se objevili dva muži a mávají na něho. Zastavil před bungalovem a vystoupil.
"Zdravím vás, šerife," řekl Hollis. "Jsem rád, že jste přijel. Moji lidé se dosud neukázali."
Ross zamručel a přešel z deště do předsíně. "Co se děje? Proč nejste ve spojení s Jennerem? Kde je Tom Mason?"
"Vysílačka ve vašem voze funguje, šerife?"
"Ano, ale..."
"Musím podat hlášení Jennerovi," řekl Hollis. "Davis vám ukáže ten masakr tady."
Vyběhl ven a zalezl do Rossova vozu. Ve chvíli hovořil s Jennerem a informoval ho o situaci na farmě.
Jenner ohromeně, mlčky naslouchal.
"Uprchlík odjel Masonovým vozem, má na sobě jeho gumák a klobouk a vzal si jeho zbraň," uzavřel Hollis.
"Ten lump musí být hotový šílenec," vybuchl Jenner. "To máme pět vražd, kterých se dopustil za jednu noc! Dobrá, zařídím, co je třeba. Pošlu k vám co nejrychleji sanitku s doktorem." Zavěsil.
V bungalovu našel Hollis Rosse, jak klečí vedle Toma Masona.
"Radši na něho nesahejte," řekl Hollis. "Sanitka je ha cestě. Je na tom moc špatně."
"Je mrtvý," řekl Ross studeným, nevýrazným hlasem. "Akorát mě stačil poznat a pak umřel."

Sheila Westonová usrkávala suché martini a prohlížela si pohledného muže, který seděl naproti ní u stolu s vyhlídkou na tenisové kurty.
"Hrajete dobře tenis, paní Westonová," pravil a usmál se. "Daleko lépe než já. Pokud by vás to nenudilo, doufám, že si zase brzy zahrajeme."
Sheila měla téměř profesionální úroveň, a tenhle muž, který navrhl, že by si mohli zahrát, pro ni nepředstavoval žádného protivníka. Nezáleželo na tom. Ráda vyhrávala, a zvláště nad muži.
Tenhle vysoký muž s tmavými vlnitými vlasy a pohlednou opálenou tváří se představil jako Julian Lucan. Ohodnotila ho a řekla si, že by to byl vzrušující partner do postele. Když si Perry odešel nahoru zabalit a ona vyrazila do tenisového klubu, začala přemýšlet o tom, že by to chtělo nějakou změnu. Joey a George už ji začínali nudit. Tenhle pěkný chlap by mohl její sexuální život zpestřit, zatímco bude Perry pryč. Když postřehla, jak po ní kouká, řekla si, že to nebude problém.
Nic však o něm nevěděla. V klubu ho nikdy předtím neviděla a rozhodla se, že se trochu poptá. "Vy sem často nejezdíte?"
"Jsem tady poprvé," řekl Lucan. "Je tady pěkně, viďte. Vyjel jsem si, že si zkusím někde zahrát. Většinou trčím ve městě."
Sondovala dál. "Co děláte?"
"Předvádím oblečení. Blíží se nová módní sezóna, takže mám zápřah."
Přikývla. To vypadalo uspokojivě. "Děláte něco přes víkend?"
Zeširoka, svůdně se na ni usmál.
"Nic, pokud byste neměla nějaký zajímavější návrh, paní Westonová."
Věřila na otevřený přístup. Už to tak udělala předtím a vždycky se jí to vyplatilo. Dobře stavění muži na pláži. Pohlední muži v klubovém baru. Dovolila jim, aby ji někam vzali: obvykle do motelu, ale tentokrát se rozhodla, že to vezme do vlastních rukou.
"Tenhle víkend jsem sama. Manžel je pracovně pryč." Usmála se. "Nebo mi to aspoň tak řekl. Nechtěl byste strávit dnešní večer a zítřek u mě?"
Usmál se ještě spokojeněji. "To by se mi zamlouvalo zdaleka nejvíc."
Otevřela kabelku, vyndala pouzdro s vizitkami, jednu vytáhla a posunula ji přes stůl.
"Tady máte adresu. Přijďte v osm. Služebná už bude pryč. Dáme si studenou večeři."
Zvedl vizitku, prostudoval si ji, pak si ji zasunul do kapsičky u košile.
"Budu tam, paní Westonová. Těším se."
"Můžete mi říkat Sheila, Julia ne. Mám na oběd schůzku. Na shledanou večer." Oslnivě se na něho usmála, zvedla se a odkráčela.
Lucan dopil svoji sklenku a objednal si další. Paní Perry Westonová, manželka úspěšného scénáristy! Bylo to jeho řemeslo vědět o úspěšných mužích. Westona se určitě vyplatí pumpnout, pomyslel si. Kamarádi mu říkají "Klikař Lucan". Zřejmě to jméno na něho sedí.

Ani Sheila, ani Lucan si nevšimli podsaditého muže, který seděl pod slunečníkem a zvolna popíjel pivo. Patřil k těm nenápadným lidem, které potkáte na ulici a ani je nepostřehnete. Jmenoval se Ben Fleichman a byl to jeden z nejlepších soukromých detektivů detektivní agentury Acme. Instrukce na minulý týden zněly sledovat Sheilu Westonovou. Podrobná hlášení o tom, co paní Westonová dělá, se denně posílala slečně Grace Adamsové z filmové společnosti Rad-Hart.
Fleichman Sheilu pozoroval, jak dává Lucanovi svoji vizitku, pak ji sledoval, jak odchází do restaurace na terase. Pokývl, pak se zvedl a šel se poohlédnout po telefonu. Zavolal do kanceláře agentury Acme a krátce pohovořil s Dorrií Roperovou, která měla službu.
"Dorrie, potřebuju Freda Smalla. Je tam někde?"
"Jakpak by ne? Poflakuje se dole v hale a obzírá časopisy pro pány. Kvůli čemu ho chceš?"
"Potřebuju pomoc s tou Westonovou. Řekni mu, ať sebou hodí a přijede do Tenisového klubu na Long Islandu.

Setkáme se na terase."
Zavěsil a vrátil se na své místo pod slunečníkem. Julian Lucan pojídal sendvič a odpočíval na sluníčku. Pro tu chvíli to vypadalo, že zůstane, kde je. Z místa, kde seděl, dohlédl Fleichman na Sheilu, která seděla u jídelního stolu s dalšími třemi ženami a klábosila. Pokývl. I ona nějakou dobu zůstane, kde je. Dopil pivo a mávl na číšníka, aby mu přinesl další.
Za půl hodiny se dostavil Fred Small, skoro šedesátník, v světlemodrém lehkém obleku, další ze zaměstnanců agentury Acme, kterého lze v davu bez povšimnutí minout, a přisedl k Fleichmanovi.
"Copak se peče, Bene?" zeptal se.
"Ten chlápek přes uličku, oblečený na tenis," řekl Fleichman. Směrem k Lucanovi se ani nepodíval.
Small se letmo, rychle rozhlédl a usmál se.
"No baže. Klikař Lucan. Člověče! Tu ho máme, chlapce jak malina! Měl jsem s ním menší trable na Manhattanu. Obvykle pracuje ve vnitřním městě."
"Co dělá, Frede?"
"S tou svojí figurou bere postarší brécy na vejlety. Všechno hezky nenápadně. Obslouží je a pak je zmáčkne. Přiměje je, aby mu buď zaplatily, nebo daly pěkný dárek. Nežije si zle."
"No, zřejmě má políčíno na paní Westonovou." Fleichman se zašklebil. "Nebo možná ona na něho. Sleduj ho, Frede. Já se pověsím na ni."
"Víš ty co, Frede. Oba bysme skončili na chudinský podpoře, kdyby se ženské chovaly jaksepatří. Hnusný pomyšlení, že jo?"
"Na chlapy nezapomínej. To je holt to moderní chování. Pokavad budeme moct někoho sledovat a čekat, chudinská podpora nám nehrozí."
Když Small postřehl, že se Lucan zvedá a přistupuje k číšníkovi, aby zaplatil, popadl Fleichmanovo pivo, vyzunkl ho a popleskal Fleichmana po rozložitém rameni.
"Dej si jiný, Bene. Už stejně mělo spadlou pěnu." Co noha nohu mine se vydal za Lucanem.
Sheila poobědvala, rozloučila se se svými přítelkyněmi a pak zašla do telefonní budky. Zavolala Lize, své barevné pomocnici v domácnosti.
"Chci pozvat paní Bensingerovou na večeři, Lizo," řekla. Připravte něco dobrého. Nechám to na vás. Pak můžete jít. Hezký víkend."
Zavěsila. Zašla se do šatny převléknout do bikin a šla se posadit k bazénu.
Fleichman se uvelebil pod jiný slunečník, odkud měl vyhlídku na bazén, a čekal. Jeho práce sestávala z čekání, ale celkem to neslo a on byl trpělivý člověk.
Sheila ležela na slunci, oči za velkými skly slunečních brýlí zavřené, a myslela na Juliana Lucana. To je chlap! Tělem jí projela prudká žádostivost. Jiná třída než Joey a George. S ním by si mohla užít! Jaké má šedé sexy oči, a ty svaly a sebevědomí!
"To byl pěknej chlap, co ses s ním vybavovala," nadhodil nějaký hlas.
Zamračeně vzhlédla a zjistila, že se na lehátko vedle ní uhnízdila Mavis Bensingerová. Byly s Mavis důvěrné přítelkyně. Mavis se vdala za muže o dvacet let staršího, který byl sice tlustý, vlasů pomalu a nechutně se v posteli potil, byl ovšem prachatý. Lásku si Mavis hledala jinde. Bensinger naštěstí trávil spoustu času ve Washingtonu, takže Mavis otravoval jenom pár dní v měsíci.
"Asi jo," řekla Sheila se spokojeným úsměvem. "To uvidím dneska večer. Pozvala jsem ho k nám. Perry je v Los Angeles."
"Domů?" Mavis to ohromilo. "Myslíš, že je to chytré, Sheilo? Myslela jsem, že chodíš do motelu, jako já."
"Mám motelů po krk."
"Ale co když ho zahlídne někdo ze zvědavých sousedů? Nechceš se přece rozvádět?"
"Někdy si myslím, že chci. S Perrym se věčně rafem. Už jsme spolu dva měsíce nespali. Radši bych myslím byla volná. Je tolik mužských, z kterých člověk může vybírat."
"Ale mysli na ty prachy, co Perry vydělává! Rozmazluje tě. Nemusela bys tak snadno najít jiného, co má prachy."
"Ale, dej pokoj!" Sheila se zvedla. "Jdu si zaplavat."
"No, děvče, je to tvůj pohřeb. Já bych se se Samem nerozvedla. Musím ho snášet jen tři čtyři dny v měsíci a můžu si utrácet jak chci."
Sheila skočila po hlavě do bazénu.

Domů se vrátila v sedm večer a našla Lizu, jak prostírá stůl.
"Obstarala jsem výtečný předkrm a dva pěkné humry, paní Westonová," řekla. "Bude vám to tak vyhovovat?"
"To je v pořádku. Až to doděláte, můžete jít. Jdu se vykoupat."
Příští půlhodinu na sobě pracovala, aby vypadala svůdné, což jí šlo náramně od ruky. Zaslechla Lizu odjíždět, právě když si lepila falešné řasy. Teď měla dům jen pro sebe! Přesně v osm přijel v pronajatém mercedesu Julian Lucan. Sheila stála v otevřeném patiu a pokynula ke garáži pro dva vozy.
Zajel s vozem vedle jejího volva, vystoupil, zavřel vrata garáže a svižně k ní vykročil.
"Zdravím vás," řekl s úsměvem, "tak jsem tady."
Malý, ale luxusní dům stínily vysoké keře a stromy. Nebyla starost, že by sousedé viděli Lucana přijíždět.
Tak vzrušující noc jako s ním Sheila dosud nezažila. Poprvé ji nějaký muž beze zbytku vyčerpal. Jeho milostná technika na ni působila jako dávka LSD. Odplouvala v jeho náruči někam mimo své tělo a on s ní manipuloval, až křičela, pevně ho objímala a sténala, aby pokračoval.

Probrala se z těžkého spánku a viděla, že se obléká. Dlouhou chvíli si nemohla uvědomit, co se děje. Pak si vzpomněla, že je neděle, pohlédla na hodiny u postele a zjistila, že je za deset minut poledne.
"Snad neodcházíš?" zeptala se konsternovaně a posadila se na posteli. "Je ještě brzo."
Usmál se na ni.
"Musím, anděli, mám ve městě schůzku."
"Vždyť je neděle."
"Správně. Jenže tenhle člověk neděli nedrží."
Stál před zrcadlem jejího toaletního stolku a upravoval si kravatu. Když se zadívala na jeho dlouhá, silná záda, dlouze sténavé vydechla.
"Přinesu ti kávu." Nahá se vyhoupla z postele a oblékla si župan.
"To by bylo skvělé. Líbilo se ti to?"
"Že se ptáš... a tobě?"
"O tom nepochybuj."
Zatímco ohřívala kávu, kterou předtím připravila Liza, myslela na uplynulou noc. Byla to fantastická zkušenost. Tohohle báječného milence si musí udržet! Šokovalo ji, že nezůstane do pondělí do rána, ale i když jí bylo teprve třiadvacet, věděla, že naléhat na muže je zásadní chyba. Příště půjdou do motelu. Potom příští víkend, až vypakuje Lizu, půjdou sem.
Odnesla podnos s kávou a šálky do obývacího pokoje. Lucan si tam prohlížel různé umělecké předměty, které Perry sbíral. Popuzovalo ji, že Perry je sběratel, a ještě víc ji žralo, že se ve starožitnostech vyzná.
"Je to něco jako instinkt," řekl jí, když spolu prolézali různé obchody se starožitnostmi, což ji k smrti otravovalo, ale to bylo ještě v prvních měsících jejich manželství. Měl rád drobné předměty. Věci, na které by se ani neobtěžovala podívat. Snažil se ji vzdělávat. Když koupil zlatou tabatěrku na šňupací tabák z doby Jiřího IV., vysvětloval: "Za pár let bude mít mnohem větší cenu, než kolik jsem za ni zaplatil." Bylo jí to srdečně jedno. A stejně tak jí bylo jedno, že po něm mrskla cennou čínskou vázou. Koho zajímá takováhle veteš?
"Á, kafe," řekl Lucan a přisedl k ní ke stolu. "Jsi jedna z nejpěknějších žen na světě, beruško."
Pocítila, jak se jí rozproudila krev a zaplavila ji sexuální touha.
"Zůstaň ještě, Juliane. Prosím, nechoď pryč."
Pil kávu a nepřestával se na ni usmívat. "Je mi to moc líto, ale musím."
"Kdy zase přijdeš?"
"Nějakou dobu ne. Celý týden budu mít zápřah."
Srdce jí pokleslo. "Kdy se můžem zase vidět?"
Nalil si do šálku ještě trochu kávy.
"To se teprve uvidí. Tady do těch končin se často nedostanu."
Najednou začala ztrácet půdu pod nohama. "Ale Juliane, copak nechceš...?" odmlčela se, pak se mu upřeně zadívala do usmívajícího se obličeje.
"Jistě, líbilo se mi to, ale musím dál. Možná se tady někde objevím tak za měsíc. Že bych ti zavolal?"
"Ale Juliane...!"
"Řekl jsem, nepadá v úvahu, moje milá."
Uvědomila si, že mu ty sexy šedé oči najednou ztvrdly. "A než odejdu, co moje odměna?"
Zabodla do něho pohled, ruce na stole sevřela v pěst.
"Cože?"
Zeširoka se usmíval.
"Nebuď jako malá, milunko. Snad sis nemyslela, že strávím celou noc se ženou a nedostanu zaplaceno. Bylo to prima, ne? Líbilo se ti to. Takže..."
"To po mně jako chceš peníze?" zeptala se chraplavým šepotem.
"Dohodněme se na pěti stech," řekl Lucan, pořád ještě se širokým úsměvem, ale oči měl jak úlomky ledu. "Za celou noc si zpravidla počítám tisíc, ale že jsi to ty..."
Dlouho seděla bez pohnutí, pak vyskočila, z očí jí sršely blesky, obličej se jí zkřivil vzteky.
"Vypadni!" vřískla. "Vypadni, nebo zavolám policii, ty špinavý vyděrači!"
Zkormouceně zavrtěl hlavou. Podobnou scénu zažil už bezpočtukrát.
"Výtečný nápad, andělí. Zavolej policii. To budou zítra v novinách titulky. Tvýmu muži a chlápkům, co pro ně pracuje, se to bude moc zamlouvat. A tvým přítelkyním jakbysmet. Jen do toho, zavolej poldíky."
Pocítila, jak z ní zlost vyprchává. Můj ty bože! Že ale byla husa! Bylo jí fuk, co by si myslel Perry, ale na jejích přítelkyních jí záleželo. Většina z nich si to rozdávala s kdekým, to jo, ale doposud jim to procházelo. Dovedla si představit ty drby. Nemohla by do klubu strčit nos.
"Pospěš si, holka," řekl Lucan, když viděl její ohromení. "Mám na programu jinou, co se už nemůže dočkat."
Měřili se pohledem. Lucan se usmál.
"No, nevedla sis špatně. Večeře byla dobrá. Tak nic, pro tentokrát to necháme. Jsou chvíle, kdy si můžu dovolit velkorysost. Až zas dostaneš chutě, dej mi vědět. Najdeš mě v seznamu. Nashle, kotě, uvidíme se." Vyšel z místnosti.
Když uslyšela, že zaklaply hlavní dveře, klesla na pohovku. Bože! To jsem ale byla nána, pomyslela si. Když se jejím přítelkyním zachtělo změny v posteli, vždycky si vybíraly přátele svých manželů. Tak to bylo bezpečné. Že si vůbec mohla vybrat někoho úplně cizího! Přemohlo ji takové ponížení a stud, že se rozplakala.

Naproti Westonovu domu seděl ve voze Ted Fleichman. Měl fotoaparát Nikon se speciálním objektivem. Rychle za

sebou pořídil tři snímky Lucana, jak vychází do slunce, potom foťák odložil na vedlejší sedadlo, vystoupil a svižně vykročil k Lucanovi, který otevíral vrata garáže. Lucan si spokojeně pobrukoval a Fleichmana si všiml, až když ho Fleichman poklepal po rameni. Otočil se a uviděl, že Fleichman stojí na krok od něho.
"Nazdar, Klikaři." Fleichman ho oblažil tvrdým policajtským úsměškem. "Užil sis prima?"
Lucan sevřel ruce v pěst a nasupil se.
"Co jste ksakru zač?" otázal se. Ani trochu se mu nelíbily ty nemilosrdné studené oči, které si ho důkladně prohlížely.
"Bezpečnostní agentura." Fleichman vylovil náprsní tašku a blýskl stříbřitým odznakem. "Klídek, Klikaři. Pojď si to vyjasnit. Je to tam odposlouchávaný. Naval kořist a můžeš běžet. Tak ukaž."
"Nevím, o čem mluvíte." Lucan pod opálením zesinal.
"Nebudem marnit čas. Čeká na tebe další zákaznice, tak žádný ciráty, jestli teda nechceš, abych ti srovnal vizáž."
"Co mám navalit?" chtěl vědět Lucan. "O čem je tady řeč?"
"Nech si ty frky, Klikaři. Prachy ti nedala, takže sis vypomoh sám. Znám tvý metody. Tak dělej, dej mi to, jinak na tebe budu muset bejt zlej."
S bezpečnostními agenturami už Lucan pár nepříjemných zkušeností udělal. Došlo mu, že dostat se do sporu s tímhle udělaným ouřezkem, může znamenat jedině průšvih. Zaváhal a pak vyndal z kapsy tabatěrku z doby Jiřího IV. Fleichman vytáhl igelitový sáček.
"Hoď to dovnitř, Klikaři. Ať mám pěknou ukázku tvejch otisků. Nezkoušej žádný triky, nebo ti pošramotím to tvý nádobíčko."
Věděl, že Fleichman by neváhal nabrat ho kolenem do míst, která mu nejvíc vynášela, a tak strčil tabatěrku do sáčku.
"Dobrý, Klikaři, a teď vodprejskni. Jestli ve svým rajónu ještě někdy natrefím na tvůj ksicht, předhodím tě poldům."
Lucan ho probodl pohledem, načež vlezl do vozu, vyjel z garáže a byl pryč.

Perry Weston se s trhnutím probudil. Nějakou chvíli nevěděl, kde je, pak mu došlo, že pořád ještě sedí ve voze z půjčovny a střechu vozu že bezustání bičuje déšť. Zažíval a protáhl se. Holt moc skotské, pomyslel si a mrkl na hodiny na palubní desce. Pět minut po desáté. Mel by radši jet dál. Zapnul světla a zadíval se na silnici, na níž tančily dešťové kapky. Měl přespat v Jacksonvillu. Počítal, že to má do srubu tak deset mil. O míli dál po dálnici byla odbočka, ale cesta by mohla být špatná. Otevřel přihrádku, vytáhl láhev a řádně si přihnul. Pak vrátil láhev na místo, zapálil si cigaretu a upřeně se zahleděl přes pramínky vody na předním skle.
Možná by si měl dát vyšetřit hlavu. Cestou do srubu si asi pěkně užije, ale skotská jeho odhodlání umocnila. Dostal hlad. V rybářském srubu nebyl tři roky, ale dojednal si s Mary Rossovou, šerifovou ženou, že se tam občas zastaví a zkontroluje ledničku. Věděl, že má v mrazáku spoustu jídla a že Mary Rossová udržuje srub v čistotě. Najednou se začal těšit, že Mary zase uvidí a že si dá s šerifem Rossem pivo. S těmihle lidmi si rozuměl a byli to skuteční přátelé, přestože byl slavný.
Myšlenky mu zabloudily k Sheile. No tak jo, tak mu zahýbá s muži mladšími než je sám. Silas S. Hart nemluvil jen tak do větru. No a co? Možná se usadí, až bude starší. Přiznal si, že to pro ni nemůže být velká zábava, být vdaná za muže, který má tolik práce. Možná když se nějakou dobu neuvidí, mohli by to dát zase dohromady. Možná... Otočil klíčkem v zapalování a nastartoval. Obvykle byla dálnice plná náklaďáků a osobních vozů, nyní ji však měl jenom pro sebe.
Ještě deset mil. Jen žádný spěch, říkal si. Jseš prolitej whisky. Jen pěkně pomalu.
Věděl, že tam na něho čeká šťavnatý stejk. Měl tam mikrovlnnou troubu. Ani ne za hodinu bude sedět za stolem a jíst. Ještě deset mil!
Opatrně ujížděl po dálnici. Stěrače měly co dělat, aby zdolaly ten příval, a musel se naklánět a napínat zrak do tmy. Ta odbočka už nemůže být daleko. Nesmí ji minout. Zpomalil na pětadvacet mil v hodině, pak uviděl, jak vepředu zazářilo ostré světlo. Zpomalil, až jel skoro krokem, viděl však pouze blikání červeného světla. Že by nehoda?
Když se k němu blikající červené světlo vydalo, zastavil. Potom se ve světle reflektorů objevil člověk v promáčeném stetsonu a žlutém plášti do deště člena dálniční dopravní policie.
Ježišmarjá, pomyslel si, jestli ten chlap ucítí můj dech, mám na krku řízení pod vlivem alkoholu. Pozoroval toho muže, dokud nevykročil z kuželů světel. Stiskl knoflík a elektricky ovládané okénko u řidiče sjelo dolů. Začalo mu pršet na obličej a do vozu. Čekal a vnímal, jak ho déšť osvěžuje. Muž přistoupil z boku k vozu a blikl na Perryho červeným světlem. Přejel světlem místo spolujezdce a zadní sedadla jako by si zjišťoval, zda je Perry ve voze sám.
"Co se děje?" zeptal se Perry; muž stál tak blízko vozu, že z něj Perry viděl jen břicho.
"Sjel jsem s vozem ze silnice." Muž se trochu předklonil, ale Perry uviděl jen obrys stetsonu. "Potřebuju se dostat k telefonu. Kam jedete?"
"Na Rockville. Mám dvě míle před městem srub," řekl Perry. "Můžete si zavolat ode mě."
"Jo."
Muž oběhl vůz. Na okamžik se jeho gumák zaleskl ve světle reflektorů. Otevřel dveře a vklouzl vedle Perryho.
"To je teda počasí," řekl Perry a zařadil rychlost.
"Jo," odpověděl muž. Měl nepříjemný, úsečný hlas.
KAPITOLA TŘETÍ

Hollis seděl ve voze šerifa Rosse a vysílačkou hovořil s Carlem Jennerem. Sdělil Jennerovi, že zástupce šerifa Tom Mason právě zemřel.
Chvíli jako by Jenner nechápal, co mu Hollis říká, pak zareagoval: "Chceš říct, že ten ničema zabil mladýho Masona?"
"Ano, pane. Je po smrti. Dostal strašnou ránu do hlavy. Našel jsem zbraň: sekyru. Všichni ostatní byli zabiti stejným způsobem. Lebky mají rozkřáplé jak skořápku od vajíčka. Mason chvíli přežil díky klobouku. Ten chlap musí mít sílu jak

bejk."
"Dobrý bože!" vybuchl Jenner. "Šest mrtvých za jednu noc! Nikdo nebude v bezpečí, dokud ta bestie nebude pod zámkem! Ničeho se nedotýkejte, Hollisi. Mládenci z oddělení vražd se zkoušejí k vám dostat. Hlídkové vozy pročesávají Jacksonville. Až dorazí Lewis s Johnsonem, pošlete je zpátky na dálnici. Mohl by zamířit do Miami. Ať jedou tím směrem! Státní policie se snaží postavit zátarasy, ale v tom dešti je to facha."
"V pořádku, pane," řekl Hollis. "Budu ve spojení." Vypnul vysílačku.
Tak za minutu zahlédl světla přijíždějícího vozu. Zastavil vedle něho a Lewis u volantu se vyklonil z okénka. Hollis ho začal seznamovat se situací a hulákal, aby přehlušil liják.
"Máte rozkaz vrátit se na dálnici a zamířit rychle na Miami. Mohli byste ho klidně dohonit. Má na sobě stetson a žlutý gumák, které vzal Masonovi. Jede v Masonově fordu, poznávací značka SZY 3002. Pozor na něho! Má Masonovu zbraň!"
"Sotva jsme se sem po téhle zatracené cestě vyhrabali," postěžoval si Lewis. "Je to jako močál. Dobře, budu dělat, co budu moct."
"Budeš muset udělat víc!" utrhl se na něho Hollis. "Toho grázla musíme chytit!"
Sledoval Lewise, jak obrací vůz a kola mu přitom prokluzují, a pak se rozběhl skrýt se před deštěm do předsíně bungalovu. Tam se srazil se šerifem Rossem, který jako by o deset let zestárl.
"Už tady nemám nic na práci," řekl Ross. "Asi se vrátím do kanceláře."
Hollisovi ho přišlo líto. Šerif vypadal zlomeně.
"Potřebuji vaši vysílačku, šerife," řekl. "Počkejte prosím vás, dokud nepřijede sanitka, pak můžete odjet s nimi, ano?"
"Nedošlo mi to." Ross ztěžka přešel k židli s rovným opěradlem v předsíni a posadil se. "Byl jako můj syn. Nemůžu uvěřit, že je mrtvý."
Hollis na něho krátce pohlédl, pak odešel do obýváku. Davis se opíral o zeď, kouřil cigaretu a vyhýbal se pohledu na ta tři těla.
"Nebudeme s ničím hýbat, Jerry," řekl Hollis. "Kluci z oddělení vražd by měli být na cestě. Vrah tady mohl zanechat nějaké otisky a mohl by mít záznam."
"Mazanej syčák," řekl Davis. "Hlavní je ho chytit. Nerad bych, aby to padlo na mě. Má Masonovu zbraň. Pojďme vedle. Z těch jatek se mi zvedá žaludek." Připojili se k šerifovi v předsíni.
"Musíte ho dostat," řekl Ross s pohledem upřeným k zemi. "Lossovi a Tom byli mí blízcí přátelé. Co se děje? Co podniká Jenner?"
"Je celostátní pohotovost, šerife," řekl Hollis. "Vložila se do toho státní policie. Zítra se připojí národní garda. Každý motorista, pokud má zapnuté rádio, je varován, ale v takovéhle noci moc motoristů venku nebude. Dnes v noci o moc víc udělat nemůžem."
"Dobrá, ale počítejte s jedním." Ross zvedl oči. Bílý obličej měl zachmuřený a odhodlaný. "Jestli ho, mládenci, nenajdete, já si ho najdu sám, kdyby to mělo být to poslední, co ještě udělám."
"Jistě, šerife." Hollis k němu pocítil soucit. Jsou to jen takové řeči, pomyslel si. Momentálně může být vrah na míle daleko, nejspíš míří do Miami, mimo Rossův okrsek. "Bez obav. Dříve či později ho dostáném!"
"Musím to říct Tomově matce," zamumlal Ross a zabořil obličej do dlaní.
Déšť neochaboval.

Perry Weston nastartoval.
"Tak asi po míli přijde odbočka, tamtudy se jede ke mně," řekl. "Bůhví, jak ta cesta bude vypadat. I za suchého počasí to dá člověku zabrat."
Muž, sedící vedle něho ve stetsonu a plášti, z něhož kapala voda, neřekl slovo.
"Nenapadlo vás přivolat pomoc vysílačkou?" nadhodil Perry. "Všechny policejní vozy snad mají vysílačky?"
"Vysílačka nefunguje," odvětil muž.
"Jestli by vám to víc pomohlo, mohl bych to vzít vedlejší silnicí a mohl byste si zavolat z šerifovy kanceláře."
"Zavoláni si od vás."
Tvrdý, kovový hlas Perryho rozčiloval.
"Tak dobrá." Perry zpomalil. "Blížíme se k odbočce. Bude to tam asi všelijaké."
Muž vedle něho neřekl nic.
Patří k těm silným, mlčenlivým a přitroublým typům, pomyslel si Perry a pokrčil rameny.
Odbočil z dálnice na cestu, která po pěti mílích končila u jeho srubu. Cesta byla částečně asfaltovaná, částečně písčitá.
Najednou si uvědomil, že ve srubu bude nevlídno, ale přesto měl pocit, že by to tomu muži nabídnout měl. Řekl: "Jestli chcete, můžete u mne zůstat přes noc. Mám to tam dobře zařízené, ale třeba byste chtěl raději zpátky k svému vozu."
Rozhostilo se dlouhé mlčení.
"Auto mě může bejt ukradený," řekl muž. "Mám po šichtě. Budu jim muset říct, kde ta kára stojí. Jasně, rád zůstanu přes noc. Při tom slejváku toho mám tak akorát."
"Já také." Perry se předklonil a upřel pohled na úzkou silničku, kterou reflektory sotva osvětlovaly. "Jsem rád, že jedete s sebou. Kdo jste?"
"Hleďte si řízení, kámo. Pozor na cestu. Vypadá to zle."
Perry najednou pocítil neklid. Ačkoliv nemohl odvrátit pohled od silnice, měl sto chutí si toho člověka vedle sebe prohlédnout.
"Nemáme to daleko," řekl. "Jak se jmenujete?"
Opět nastala odmlka.

"Říkejte mi Jim."
"Jim - a jak dál?"
Ticho.
"Brown."
"Dobře, Jime Browne. Já jsem Perry Weston."
"Hleďte si řízení," odsekl muž, který si říkal Jim Brown.
"Jo. Páni, to leje!"
Jim Brown se předklonil a zahleděl se do malých kaluží světla před vozem. Najednou zařval: "Doprava!"
Pozdě. O zlomek vteřiny později zahlédl Perry velkou kaluž dešťové vody a bláta. Přední kola toyoty ji ještě stačila projet, ale zadní kola uvízla. Motor vozu zmlkl.
"Kruci!" vykřikl Perry. "Jsme v háji!"
"Já vám říkal, abyste to vzal doprava," vyštěkl muž vedle něho.
"Jak může člověk sakra v téhle průtrži něco vidět!" obořil se na něho Perry stejně. "Uvízli jsme nadobro."
"Snad bych s tím dokázal pohnout. Pojďme se kouknout."
Vyklouzl z vozu. Perry nepřestal nadávat, otevřel dveře a trhl sebou, jak se do něho opřel déšť. Měl na sobě lehký převlečník, který ho sotva chránil, když se plahočil blátem a vodou.
Brown už stál po kotníky v louži. Rozsvítil baterku, zamručel, pak vrhl pohled na Perryho.
"Já bych ho ven dostal," řekl.
"Mám vám pomoct?" zeptal se Perry s pocitem bezmoci.
"Já to zvládnu. Vlezte do vozu, nastartujte, a až vám řeknu, zařaďte rychlost a pomalu se rozjeďte. Jasný?"
Perry zůstal udiveně koukat, když se muž otočil k vozu zády a rukama v rukavicích sevřel zadní nárazník.
"S tím nepohnete," křikl. "Pomůžu vám."
"Vlezte do vozu a udělejte, co jsem řek!" osopil se na něho muž. "Já s tou mrchou šoupnu!"
Šílenec! pomyslel si Perry. Chtít vyzvednout naloženou toyotu tady z toho marastu!
"Co kdybychom oba..." začal.
"Udělal byste ksakru, co jsem řek?"
To neurvalé okřiknutí Perryho polekalo.
"No tak dobrá." Byl rád, že se schoval do vozu.
Nastartoval.
"Teď!" zaječel muž.
Perry zařadil a zlehka sešlápl plyn. Pocítil, jak se zadek vozu zvedá a kola se protáčejí, pak se ale zachytila na asfaltu a vůz popojel.
Perry tomu sotva dokázal uvěřit. Vůz stál opět na pevné zemi. Trochu přidal plyn a auto se rozjelo, pak dupl na brzdu. Už se viděl, jak jde do srubu po svých a nechává auto tam, kde je, a jak někomu volá, aby vůz vytáhli. Tenhle člověk doslova zvedl zadek vozu a po předních kolech ho postrčil kupředu. Vykonal práci odtahového vozu! Neuvěřitelné! Musí mít sílu jako bejk! pomyslel si Perry, mimoděk užil stejného výrazu jako Hollis, když vysílačkou hovořil s Jennerem o těch surových vraždách.
Brown se s hlavou skloněnou proti dešti objevil vedle Perryho okénka.
"Jsme z toho venku," řekl. "Přesedněte si. Budu řídit."
"Já znám cestu, vy ne," namítl Perry. "Radši budu řídit sám."
"Hněte se!"
Muž s trhnutím otevřel dveře, vecpal se dovnitř a Perry byl nucen si přesednout na místo spolujezdce. Když se ten člověk s vozem rozjel, Perry si uvědomil, že je rád, že nemusí řídit. Měl pocit, že pokud někdo dokáže dojet do srubu, pak je to tenhle muž. Hmátl do přihrádky na rukavice a vytáhl láhev skotské.
"Cvakněte si, Jime."
"Já nepiju."
Perry odšrouboval uzávěr a řádně si přihnul. "No tak si aspoň zapalte."
"Nekouřím."
Perry si zhluboka odfoukl a pokrčil rameny. Vrátil láhev nazpět do přihrádky, uvelebil se a zadíval se do tmy a ne polevujícího deště.
"Máme to ještě tři mile," podotkl. "Páni, to budu rád, až budu doma!"
Brown zachovával mlčení. Řídil zručně a sebejistě, sledoval silnici, bezpečně vybíral zatáčky.
Perry si ho teď mohl prohlédnout, ale světlo z palubní desky odhalovalo jen málo. Viděl velké snědé ruce na volantu, obrys klobouku, ale z mužova obličeje neviděl nic. Byl na něho zvědavý a tak se zeptal: "Jste u dálniční policie už dlouho?"
Brown dlouho nic neříkal, pak odpověděl. "Celkem jo."
"Dobrá odpověď. Vždycky takhle odpovídám, když přijde řeč na moji práci. Píšu filmové scénáře." Udělal si na sedadle ještě větší pohodlí. "Jste ženatý?"
"Ne."
"Musíte ve volném čase cvičit s činkama, když se vám podařilo takhle pohnout s tím vozem."
Brown neřekl slovo.
Silnice se zlepšovala a Brown přidal plyn.
"Chodíte do kina? Možná jste nějaký můj film viděl," pokračoval Perry. "Viděl jste Souboj na pistole? Scénář jsem napsal já."

"Nechodím do kina."
No teda! pomyslel si Perry. To je teda týpek. Nepije, nekouří, ani nechodí do kina. Co teda ksakru dělá? Zeptal se ho na to.
"Co teda děláte, když máte volno? Když nejste v práci?"
"Přestaňte žvanit!" Brownovi v hlase zazněl výhružný vztek. "Řídím!"
"Dobrý... omlouvám se," řekl Perry. Zapálil si cigaretu a potlačil chuť na další lok.
Příštích dvacet minut ujížděli mlčky, potom Perry řekl: "Teď doprava a jsme tam."
Když konečně dorazili ke srubu a Brown zajel do garáže, Perry si ulehčené oddechl.
Věděl, že sám by to nedokázal, ale tomuhle muži se nějak podařilo bahnem projet se zručností, která byla Perrymu záhadou. Nepochyboval, že kdyby řídil sám, uvízl by kolikrát, ale konečně byli pod střechou.
"Řídil jste znamenitě, Jime!" podotkl, když oba vystoupili. "To se musí nechat."
Brown přistoupil k vratům garáže a vyhlédl do tmy a deště. Perry nahmátl vypínač a rozsvítil.
"Svlečem to ze sebe tady. Nemusíme to zaneřádit uvnitř," řekl a vysoukal se z promoklého převlečníku. Sundal si boty.
Muž poodstoupil od vjezdu do garáže a zul si blátem obalené boty. Pak přišel na řadu stetson, po něm žlutý gumák. Ve stropním světle na něho Perry už dobře viděl. To, co uviděl, ho zneklidnilo. Muž byl přibližné stejně vysoký, ramena však měl rozložitější. Na první pohled vypadal jako primitivní kamenná socha: dlouhé paže, podsaditý trup, dlouhé nohy. Jeho síla a svaly nahánělly strach. Co teprve obličej: ledově studené modré oči, krátký, tupý nos, vysedlé lícní kosti a tlusté rty jakoby vymodelované z červeného tmelu. Slámově zbarvené špinavé vlasy na ramena, nad čelem přistřižené do patky.
Uviděl, že muž má kolem tlustého pasu pás a na něm pouzdro, z něhož vyčuhovala pažba zbraně.
To je teda exemplář, pomyslel si Perry. Zrovna slezl ze stromu.
"Uděláme si trochu pohodlí," řekl a uvažoval, proč by měl policista dálniční hlídky mít na sobě špinavé bílé tričko a černé džíny. Nechal to plavat, zašmátral po klíčích a odemkl dveře vedoucí rovnou do obývacího pokoje. "Pojďte dál, Jime." Rozsvítil a jako první vykročil do velkého pokoje. "Asi si budete chtít svléknout ty šaty. Něco vám můžu půjčit. Panejo, to jsem rád, že už nejsem na tom dešti!"
Brown se rozhlížel po prostorné, pohodlně zařízené místnosti. Na pár vteřin jako by ho luxus, který uviděl, ohromil. Nakonec zamumlal. "Žijete si dobře."
"Na tom nesejde. Nechcete se vykoupat? Já vlezu do vany a pak udělám něco k jídlu. Najdu vám něco na sebe. Ukážu vám váš pokoj." Cestou ke schodům se zarazil. "Jo, já zapomněl. Vy si chcete zavolat. Telefon je tamhle."
"To počká," řekl Brown. "Nejdřív si chci sundat ty mokrý hadry."
Perry pokrčil rameny a vykročil do schodů. "Váš pokoj je druhý nalevo," řekl. "Najdu vám něco na převlečení."
Vešel do své ložnice a rozsvítil. Pohlédl na velkou, dvojitou postel, kterou doufal, že bude sdílet se Sheilou, ale přestože se mnohokrát snažil ji přemluvit, pokaždé odmítla do rybářského srubu jet. Dlouhou chvíli jen tak stál a myslel na ni. Co asi právě teď dělá? Pohlédl na hodinky. Bylo hodně po půlnoci. Ušklíbl se, přistoupil k velké skříni a vyhrabal tričko, slipy a džíny. Odnesl všechno do druhé ložnice. Brown stál vedle postele a rozhlížel se po místnosti.
"Tady máte. Snad vám to bude," řekl Perry a hodil oblečení na postel. "Já se jdu vykoupat. Nashle za půl hodiny."
"Máte to tu teda pěkný," podotkl Brown a pořád ještě se rozhlížel.
"To jsem rád, že se vám to líbí. Koupelna je hned támhle."
Perry se už nemohl dočkat, až ze sebe svlékne mokré oblečení a vleze si do horké vody. Vrátil se do své ložnice. Když si napouštěl vanu, uvažoval, jaké asi bude počasí. Přestane pršet? Když se svlékl, vzal si s sebou do koupelny malé tranzistorové rádio a postavil ho na poličku vedle vany. Zapnul ho a se slastným povzdechem se ponořil do horké vody.
Pravé chytil předpověď počasí. "Dá se čekat, že pršet bude ještě čtyřiadvacet hodin, ale déšť bude postupně slábnout a nastoupí horké, vlhké počasí." Pokrčil rameny.
Věděl, že v ledničce je spousta jídla. S trochou štěstí může začít za dva dny rybařit a přemýšlet. Protáhl obličej a lámal si hlavu, jestli vůbec nějaký nápad dostane. To je zvláštní, že člověka může napadnout nějaká zápletka ve vaně. Přemýšlel o Silasu S. Kartovi a o tom, co po něm chce: sex, krev a něco, co má spád. Času dost. Nakonec, vždyť teprve přijel. Měl hlad. Když vylezl z vany a sáhl po ručníku, neosobní hlas hlasatele právě oznamoval.: "Přerušujeme vysíláni kvůli naléhavému hlášení. Policie upozorňuje všechny motoristy na cestě mezi Jacksonville a Miami, že..." Vypnul rádio. Už není motorista. Je doma, v suchu a má hlad. Ať si jiní troubové, co se plácají v dešti, poslouchají policejní hlášení. A tak neslyšel upozornění, že muž, kterému se nyní říká Sekyrář, se pohybuje v převleku policisty dálniční hlídky.
Měl teď pomyšlení jedině na pořádný, šťavnatý steak. Rychle se utřel, natáhl si tričko, džíny a mokasíny a seběhl po schodech do obýváku. Našel tam Browna, jak bezcílně přechází po místnosti. Zastavil se ve dveřích. Brown se vykoupal. Slámově žluté vlasy měl čisté a přilípnuté k lebce. Nějak se nacpal do Perryho oblečení. Tričko s krátkými rukávy mu bylo těsné a odhalovalo jeho mohutné svaly. Uviděl, že na levém masitém předloktí má muž vytetovanou útočící kobru. Kolem silného pasu měl pás s náboji a zbraň. To teda jo, pomyslel si Perry. Ten chlap je za všecky drobný.
"Máte hlad?" Vkročil do pokoje. "Já mám hlad jako vlk. Co takhle steak?"
"Pro mě ne," řekl Brown. "Já zalezu do pelechu, ale vy se zařiďte, jak je libo, kámo."
Najednou si Perry uvědomil, jak mu ten člověk začíná být protivný. Už litoval, že mu nabídl přespání, co ale jiného měl dělat? Možná ho měl odvézt do šerifovy kanceláře a tak se ho zbavit.
"Neříkejte mi pořád kámo," ohradil se ostře. "Řekl jsem vám přece, že se jmenuju Perry Weston... jasný?"
Brown na něho dlouze zacivěl. Z jeho ledově modrých očí šel strach. Pak trhl rameny. "Jasně. Jdu chrnět."
"Chtěl jste si zavolat," připomněl Perry.

Myslel si, že by to mohla být příležitost, aby si hlídkový vůz pro tohohle chlapa přijel, a on se ho tak zbavil.
"Jasně." Brown k němu neuspěchaně vykročil. "Telefon nefunguje. Za to můžu já." Štěkavě se uchechtl. "Asi neznám vlastní sílu."
Při zvuku toho smíchu, v němž nebylo stopy veselí, přeběhl Perrymu mráz po zádech.
"Nerozumím," řekl Perry. "Co je s telefonem?"
"Je rozbitej," řekl Brown a dál se blížil k Perrymu. Perry ustoupil. "S tim si nedělejte hlavu. Dejte si steak. Já du ležet."
Perry pozoroval Browna, jak vychází na chodbu a stoupá do schodů. Rychle přistoupil k telefonu a uviděl, že kabel volné visí. Byl vytržený ze zdířky. Uslyšel, jak nahoře práskly dveře.
Stál a přemýšlel. Něco tu nehraje, a to pořádně. Tenhle člověk prostě nemůže patřit k dálniční hlídce. Kdepak, s těmi dlouhými vlasy a tím, co měl na sobě. Ale kdo to potom je? Do čeho jsem se to sakra zapletl? uvažoval. Pak si vzpomněl na to policejní hlášení, které se neobtěžoval vyslechnout. Mělo to hlášení něco společného s tímhle člověkem? Možná budou další hlášení.
Hlad ho přešel. Musel se přiznat, že pociťuje něco víc než jen neklid. Možná to hlášení budou opakovat v televizi. Přistoupil k televizoru, ale zarazil se, když uviděl volně visící šňůru. Byla rovněž vytržená ze zásuvky a zástrčka chyběla. Šok ho ochromil, uvědomil si, že se mu rozbušilo srdce. Pak si vzpomněl na tranzistor v koupelně. Neslyšně vyšel po schodech, vešel k sobě do ložnice a odtud do koupelny. Rozsvítil. Jediným rychlým pohledem zjistil, že tranzistor je pryč.
Páni, pomyslel si, to teda začíná být hustý! Pak si vzpomněl na autorádio v toyotě. Opět nehlučně sešel po schodech. U dveří do garáže zjistil, že jsou zamčené a klíč je pryč.
Takže je odříznutý, izolovaný, sám s tím děsným chlapem. Žádná pomoc zvenčí!
Ovládl narůstající paniku a zvolna se vrátil do obýváku. Nalil si pořádnou dávku neředěné skotské a hodil ji do sebe. Pak si znovu nalil a usadil se do klubovky. To je teda situace, říkal si. Už byl přesvědčený, že ten člověk v ložnici nahoře je nebezpečný, možná šílený. Má zbraň. Kromě toho je neskutečně silný.
Vyprázdnil sklenici a pak ji obezřetně postavil na stolek vedle, tak obezřetně, že spadla na podlahu. Zavřel oči. No tak jo, je ožralý, jak zákon káže. Nejedl deset hodin. Pije od chvíle, co vlezl do letadla. No tak jo, je sťatý. Natáhl si dlouhé nohy a pohodlně se uvelebil. To je teda situace. Mohl by se z toho vyklubat scénář, po kterém prahne Silas S. Hart? Krev, sex, a aby to mělo říz? Koho to zajímá? zamumlal. Koho zajímá chlap s pistolí? Koho sakra vůbec něco zajímá?
Ukolébán šuměním deště a sténáním větru v korunách stromů se Perry Weston propadl do spánku.

Šerif Ross seděl za stolem a naslouchal v telefonu Carlu Jennerovi. Byly tři a Ross se cítil k smrti utahaný a nevýslovně zdeprimovaný. Zpátky jel sanitkou, která vezla těla těch bestiálně zavražděných. Seděl vedle doktora O'Learyho, jacksonvilleského patologa, pomenšího podsaditého muže hodně přes padesát.
"Něco podobnyho jsem jaktěživ neviděl," zamumlal O'Leary.
Ross neřekl nic. Myslel na Toma Masona. Bude to muset říct jeho matce a přátelům, s kterými se znal patnáct let. Řidič sanitky Rosse vysadil před jeho kanceláří. Ross mu poděkoval, pokývl O'Learymu a vešel dovnitř. Když se svlékal z promočeného gumáku a klobouku, pověděl ženě, co se stalo.
"Je to strašné," řekl, přistoupil ke stolu a posadil se za něj. "Budu to muset říct Tomové matce."
"Zítra času dost. Nech toho chudáka ženskou ještě v klidu vyspat," řekla Mary. "A nedělej si s tím starosti. Řeknu jí to sama. Máš uvařenou kávu. Proč se trochu nevyspíš?"
"Chci mluvit s Jennerem," řekl Ross a sáhl po telefonu. "Musím vědět, co se děje. Převzala to státní policie, to ale neznamená, že si můžu jít lehnout!"
"Jeffe! S tou strašnou věcí už nemáš nic společného," řekla Mary jemně. "Je to v dobrých rukou. Pojď teda do postele."
Ross ale už hovořil s Jennerem.
"Jo, ale nic, co by nám nějak pomohlo," dozvěděl se od Jennera. "Masonovo auto se našlo v příkopu tak pětadvacet mil od farmy při dálnici. Jacklin, který teď vyšetřování vede, si myslí, že ten zabiják si asi stopnul nějakého projíždějícího motoristu, přičemž se vydával za člena dálniční hlídky. Rozhlas vysílá výzvu. Motorista, který svezl nějakého policistu, se žádá, aby se spojil s policejním ředitelstvím. Zatím ničehož nic. Jacklin si myslí, že chlap by mohl být už v Miami. Parta pro vyšetřování vražd neobjevila nic.
Vrah nezanechal otisky, musel mít rukavice. Na vražedné zbrani se nenašel ani jeden. Máme jeho popis, ale jen takový povšechný. Předtím jsem neměl čas zacházet do detailů, ale sběhlo se to asi takhle. Policista na motocyklu se natrefil k loupežnému přepadení pumpy. Podal vysílačkou hlášení, že provede zatčení. Hlídkový vůz, který to hlášení zachytil, přijel právě v okamžiku, kdy se zadržený pokoušel nastartovat policejní motocykl. Policista, který jej přivolal, byl už po smrti, a pumpař měl tak těžká zranění, že také nepřežil. Ti dva policisté z hlídkového vozu toho zabijáka dostali. Seržant Hurst utrpěl vážné zranění, ale policista Brownlow toho muže omráčil. Brownlow je v naší branži nováček. Prohledal zadrženého a našel řidičský průkaz na jméno Chet Logan. Hodil chlapa na zadní sedadlo, pak se věnoval Hurstovi, který hodně krvácel. Brownlow asi ztratil hlavu. Měl myšlenky jenom na to, aby odvezl Hursta do nemocnice. Zapomněl tomu chlapovi nasadit pouta, chápeš? Uháněl do Abbeville. Sjízdnost byla špatná. Ještě že měl dost rozumu cestou podat hlášení. Přibližný popis toho chlapa mi dal Brownlow. Ten už máte. Dost důležité je, že má na levé paži vytetovanou kobru. Počítám, že jak se mnou Brownlow mluvil, nedával pozor na řízení. Slyšel jsem přes vysílačku náraz. Když jsme auto našli, byli s Hurstem oba po smrti a Logan pryč. Takhle se věci mají, Jeffe. Přebírá to kapitán Jacklin. To je práce pro státní policii. Ani ty, ani já víc dělat nemůžeme. Ten vrah je teď možná na míle daleko a máme ho z krku."
"K zločinu došlo v mém okrsku," odsekl Ross. "Jak může Jacklin vědět, že má ten chlap namířeno do Miami? Mohl to

otočit zpátky. U řeky je spousta rybářských chat. Většinou jsou zavřené. V některé se může skrývat. Mohl by se v mém okrsku schovávat kdekoliv. Jestli ho najdu, za smrt Toma a mých přátel mi zaplatí, i kdyby to mělo být to poslední, co ještě udělám!"
"V tom ti nemůžu bránit," řekl Jenner a potlačil netrpělivost. "Ten chlap ale musí utíkat do Miami, kde se může ztratit. Ale proč ne, řekněme, že se vrátil. Začneš prohledávat pravděpodobná místa jeho úkrytu a skončíš s kulkou v hlavě. Je nebezpečný a ozbrojený. Zítra bude prohledán prostor v okruhu dvaceti mil okolo místa, kde se našlo Masonovo auto. Jacklin povolal národní gardu. Drž se mimo, Jeffe."
"Národní garda nezná krajinu tak jako já," namítl Ross.
"Řeknu Jacklinovi, aby se s tebou poradil. A prosím tě, nezačínej s nějakými hrdinskými kousky, Jeffe. Budeš potřebovat jiného zástupce. Seržant Hank Hollis má být povýšen. Je na něho spoleh. Co ty na to?"
"Jistě. Hanka znám. Je to dobrej chlap,"
"Tak jo. Zítra ráno se ti bude hlásit. A teď si jdi lehnout. Jestli bude pořád takhle lejt, a podle předpovědi bude, máme se na co těšit."
"Mezitím ten vrah pláchne."
"Ale ne nadlouho, Jeffe. Dobrou." Jenner zavěsil.

Ben Fleichman se podíval, jak Julian Lucan odjíždí, a pak se vrátil k svému vozu. Vyndal nahrávku odposlechu ve Westonově domě a vstrčil si ji do kapsy. Zapálil si cigaretu a zahleděl se před sebe. Mozek mu pracoval na plné obrátky.
Věděl, že Perry Weston má peněz jako slupek. I když Fleichman neměl jako soukromý detektiv špatný plat, potřeboval nutně deset tisíc dolarů. Jeho žena chodila věčně po doktorech. V jednom kuse byla u zubaře. No nic, některé ženy už jsou takové. Miloval svoji o pět let starší ženu, ale účty, které neustále chodily, ho tížily. Včetně posledního účtu teď dlužil devět tisíc osm set dolarů a dostával neodbytné upomínky o zaplacení.
Bude muset ty prachy obstarat. Hnětl si bradu a přemýšlel o Perry Westonovi. Pro chlapa, který tolik vydělává, je deset tisíc sranda.
Na tohle bude muset jít pomaloučku, polehoučku, říkal si, ale mohlo by mu to klapnout. Weston odjel z města. Jeho žena by snad mohla deset tisíc vysolit. Stálo to za obezřetný pokus.
Sheila Westonová už překonala záchvat pláče. Zkušenost za všecky prachy! řekla si. Už nikdy v životě! Už nikdy nikoho cizího! Ve svém věku se snadno vzpamatovala. Byla neděle a byla sama. Řekla si, že si zajde na oběd do tenisového klubu. Julian Lucan už pomalu mizel v minulosti. Báječný milenec! Najednou se usmála. Že ho ale zvládla jedna radost. Jako s ním si ještě neužila a nestálo ji to nic! Ale už nikdy víc! Osprchuje se, obleče na tenis a zbytek dne stráví v klubu.
Když vyšla do haly a zamířila ke schodům, zazvonil zvonek u hlavních dveří.
Kdo by to mohl být? říkala si a svraštila čelo. Uvědomila si, že má na nahém těle jenom župan, ale pak netrpělivě pokrčila rameny, přistoupila ke dveřím a otevřela. Octla se tváří v tvář podsaditému muži v tmavém lehkém obleku, bílé košili a bílé plátěné čapce s velkým kšiltem.
„'brej den, paní Westonová," pravil se širokým úsměvem. "Omlouvám se, že obtěžuju. Jmenuju se Ben Fleichman, agentura Acme." Vylovil náprsní tašku a ukázal stříbřitý odznak. "Soukromý detektiv, madam."
"Nemám zájem," řekla bryskně. "Děkuju," a chtěla zavřít dveře.
Fleichman s neochvějným úsměvem strčil nohu mezi dveře, aby nešly přibouchnout.
"My dva si spolu musíme promluvit, paní Westonová. Ohledně Juliana Lucana, muže, který s vámi strávil noc."
To jí uštědřilo takovou ránu, až jí srdce udělalo kotrmelec a z obličeje jí vyprchala barva. Nejistě o dva kroky ustoupila a pustila Fleichmana do haly. Zavřel za sebou.
"Jděte pryč!" Její hlas nebyl víc než šepot. "Nemáte právo sem chodit! Jděte pryč!"
Fleichman se usmíval ještě víc.
"Ovšem, ovšem, jak jinak, paní Westonová. Půjdu, jestli chcete, ale mohl bych vám pomoct. Chci vám pomoct. To patří k mý práci. Víte, najali mě, abych vás sledoval. Musím podat hlášení, ale jestli chcete, abych odešel, tak to holt budu muset udělat."
"Sledoval? Kdo vás najal? Manžel?" Už se začínala vzpamatovávat. Tenhle neotesaný chlap se nezdá být proti ní. Mohl by Perry něco takového udělat... že by ji nechal sledovat?
"Ne, madam," řekl Fleichman. "S panem Westonem to nemá nic společného. Lituju, jméno svého klienta vám nemohu prozradit. Nemohli bychom se posadit a pohovořit si o tom?"
"Ne! Jděte pryč!"
"No dobře, madam. Jak je libo. Jenom jsem vám chtěl pomoct. Když ale chcete, abych ohlásil, že jste strávila noc s Klikařem Lucanem, stačí říct."
"Nikdo vám neuvěří!" rozkřikla se zoufale. "Jenom čenicháte! Nemáte žádný důkaz! A teď koukejte vypadnout!"
"Důkaz?" Fleichman zavrtěl hlavou. "Pokud chcete říct, že neexistuje důkaz, madam, musím vás vyvést z omylu. Mám nahrávku toho, co se zde odehrávalo minulou noc, i toho, co se dělo dnes dopoledne. Mám fotografie Lucana, jak odtud odchází. Pravděpodobně jste neměla čas se porozhlédnout, jestli něco nechybí. Lucan si vždycky nechá zaplatit: buď hotovými nebo nějakou maličkostí." Vytáhl z kapsy igelitový sáček se zlatou tabatěrkou a zamával jim, aby ho Sheila viděla. "Tuším, že je to váš majetek, madam. Přesvědčil jsem Lucana, aby mi to dal."
Nemohla uvěřit tomu, co vidí, rozběhla se do obýváku ke stolku, kde měl Perry vystavenou svoji sbírku starožitností. Okamžitě poznala, že tabatěrka chybí. Fleichman vešel do obývacího pokoje a vstoje ji pozoroval.
"Dejte mi to! Patří to mému manželovi!" vřískla.

Fleichman se zatvářil zkormouceně.
"Rád bych, madam, ale jsou na tom Lucanovy otisky prstů. Otisky dokazují skutečnost, že to ukradl. Nahrávka dokazuje skutečnost, že se pokusil z vás vyrazit pět set dolarů, což jste mu rovnou odmítla dát. Jeho otisky, nahrávka a ty fotografie mu zajistí státní zaopatření na nejmíň pět let. Je mojí povinností předat ty důkazy newyorské policii. Jenom čekají, až ho budou moct zmáčknout, ale doposavad byl pěkně fikaný."
Cítila, jak se jí podlamují nohy. Svezla se na židli, aniž by ho spustila z očí. Rovněž usedl naproti ní.
"Je vám jasné, co mám na mysli, madam. Je to problém."
Otřásla se. Myslí jí prolétly ošklivé myšlenky. Policejní vyšetřování! Předvolali by ji jako svědkyni. Její přítelkyně! Těch drbů a úsměšků! Její společenský život, který tak miluje, by byl vepsí! Bože! Musela se dočista zbláznit!
"Zaskočilo vás to, madam?" optal se Fleichman. "Měl bych vám podat něco k pití?" Rozhlédl se, uviděl skříňku s likéry, zvedl se a nalil do sklenice štědrou porci koňaku. Odnesl jí ho. "Do toho, madam. Cvakněte si."
Třesoucí se rukou uchopila sklenici a na jeden lok ji do sebe obrátila. Otřásla se a nechala Fleichmana, aby jí sklenici odebral. Znovu se usadil na svou židli.
Několik minut jen tak bez pohnutí seděla. S pomocí koňaku se začínala sbírat. Mozek jí opět fungoval.
"Jak jsem říkal, madam," navázal Fleichman vemlouvavě, když viděl, že se vzpamatovává, "máme tady problém... vy a já."
Zvedla pohled a zadívala se na něho. "Vy?"
"Ano, madam. Mám stejně velký problém jako vy."
"Nerozumím. O co jde?"
"No, na rozdíl od vás, madam, mám finanční problémy. Jsem placen za to, abych vás sledoval. Sledoval jsem vás poslední dva měsíce. Vím, že jste si užívala s jistými muži. Vím, co jsou zač. Vím, že pan Weston měl hodně práce a možná vás zanedbával. Co může být pro mladou, přitažlivou ženu jako vy přirozenější, než že se občas pomiluje s jinými muži? Děje se to dennodenně. Vím, že jste se svými dvěma přáteli navštívila různé motely, ale tentokrát jste natrefila na profesionála a pozvala jste ho k sobě domů. To byla, madam, osudná chyba."
Zkameněla.
"Kdo vás zaměstnává?"
"Jméno svého klienta vám sdělit nemohu. To by bylo porušení důvěry. Pokud sleduji ženu, která chodí s jinými, sleduji ji důkladně. Zjistil jsem, že jste se s panem Westonem odcizili. Důkazy pro rozvod by vás neznepokojily, ale kdyby se policie a tisk dověděly, že jste bláhově natrefila na profíka a..." Odmlčel se, když zpozoroval, že sebou pod jeho upřeným pohledem trhla. "Nemusím už dál nic říkat, viďte?"
Sevřela ruce v pěst. "O co vám jde?"
"Mám nemocnou ženu, madam," řekl Fleichman a přehodil si tlustou nohu přes nohu. "Podrobnostmi vás nebudu nudit. Moc nevydělávám a účty od doktorů dělají víc, než můžu zaplatit. Mám dluhy. Potřebuju deset tisíc dolarů. Takže, newyorská policie po Lucanovi touží. Vědí, že soukromí detektivové jako já často Lucana sledujou." Fleichman se odmlčel, načež znovu spustil a lhal jako když tiskne. "Detektivovi, který by jim dodal dostatek důkazů, aby mohli Lucana strčit za mříže, nabízejí deset tisíc dolarů."
Ta lež jí přišla tak nehorázná, až musela zavřít oči. Nemohla uvěřit, že je možné, aby ji vydírali dvakrát v jednom dopoledni.
"Jak vidíte, madam," pokračoval Fleichman, "musím myslet na svoji ženu, ale taky musím myslet na vás. S vaším příjemným životem by byl ámen, kdybyste musela proti Lucanovi svědčit, to je vám jasné. U vás je to jiná než u těch tisíců žen, co si po straně užívají. Vy jste manželka proslulého scénáristy. Pokavad půjde Lucan před soud, tisk si na tom s rozkoší zgustne." Odmlčel se a truchlivě se usmál. "Jistě nejste bez prostředků. Nechám to na vás. Potřebuju deset tisíc. Vím, že mi je policie ochotně dá, ale když mi je dáte vy, předám vám nahrávku, tabatěrku i ty fotografie, a v životě už o téhle nešťastné záležitosti neuslyšíte. Samozřejmě vás budu muset dál sledovat, ale ujišťuju vás, že i když si semtam vyhodíte z kopýtka, já to neohlásím. Ve skutečnosti, madam, získáte přítele." Zeširoka, kamarádsky se na ni zazubil. "Dohodneme se, madam?"
Seděla beze slova, upírala pohled na ruce, sevřené mezi koleny.
Vyčkával. Byl si jist, že mu ty peníze dá. Času habaděj, ale když uplynulo několik minut, ostřejším tónem zopakoval.
"Dohodneme se, madam?"
"Zřejmě nemám na vybranou, že?" řekla tvrdým, studeným hlasem. Pohled nezvedla. "Takovou sumu nemám, ale manžel by ji mohl mít v sejfu nahoře. Podívám se. Počkejte tady."
Zvedla se, aniž o něho zavadila pohledem, a vyšla z místnosti. Fleichman se jako stín zvedl ze židle a přistoupil ke dveřím obývacího pokoje. Sledoval Sheilu, jak vychází po schodech a mizí v jednom pokoji na krátké chodbě. Neslyšně vyběhl do schodů a do té místnosti nahlédl. Sheila stála zády k němu a sundávala ze zdi nějaký moderní obraz. Uviděl, že za obrazem se skrývá malý sejf ve zdi, a ušklíbl se. Nemyslel, že to půjde tak hladce, ale nakonec to je ještě žába, a on ji k smrti vyděsil.
Když začala nastavovat kombinaci, zazvonil telefon. Otočila se a uviděla Fleichmana stát ve dveřích. Potlačila výkřik a ruka jí vystřelila k ústům.
"Neberte to, madam," řekl Fleichman a postoupil do pokoje. "Akorát otevřte ten sejf."
Mrskla sebou tak rychle, že neměl čas ji zarazit. Popadla sluchátko, když ji chňapl za zápěstí, a hlasitě řekla: "Tady Sheila. Kdo volá?"
Fleichman ji pustil.
"Pozor na to, co budete říkat!" varoval ji zdušeným, výhružným tónem.
"Sheilo, zlatíčko, tady Mavis."

"Ahoj... Mavis." Sebrala všecky síly, aby se jí netřásl hlas.
"Nemůžu se dočkat. Už ten krásnej chlap odešel, nebo je ještě u tebe?"
"Odešel."
"Byl dobrej?"
"Ušel."
"Žádný velký nadšení, zlatíčko. A vypadal báječně!"
"Ano."
"To ti musím povědět. Sam se včera večer nečekaně objevil. To jsem měla z pekla štěstí! Už jsem si chtěla vyrazit s Lewem! Dovedeš si to představit? To byly nervy! Sam zrovna chrápe, jako když pilou řeže. Vyváděl tak, že bys myslela, že neměl ženskou třicet let."
"No to je celý Sam."
"To mi povídej. Ozval se ti Perry?"
"Ne. Je někde v terénu v Kalifornii."
"V Kalifornii? To těžko, zlatíčko. Je na Floridě. Sam ho zahlídnul na letišti v Jacksonvillu."
"Myslela jsem, že je v Kalifornii," řekla Sheila; měla na paměti, že Fleichman ji poslouchá!
"Nejspíš tě podvádí, moje milá. Přijdeš do klubu? Sam bude chrnět celé odpoledne."
"Možná. Musím běžet, Mavis. Teče mi voda do vany. Tak zatím." Zavěsila.
"Jestli ještě zazvoní telefon, madam," osopil se na ni Fleichman, "necháte ho zvonit. Koukejte otevřít ten sejf!"
Poodstoupil a sledoval ji, jak kráčí k sejfu. Deset tisíc dolarů! Páni! Tím by se dostal z nejhoršího! Chlápek jako Perry Weston má jistě doma hromadu prachů. Možná měl chtít víc. Přijdou další účty od doktorů. Má tu maličkou, kde ji chce mít. Možná by tam měl nakouknout, když už ty dvířka otevřela. Udělal krok, ale zůstal stát jako přibitý.
Sheila se střelhbitě otočila. Držela v ruce nebezpečně vyhlížející osmatřicítku, kterou vyhmátla ze sejfu. I když nebyl žádný měkkota, zamrazilo ho, když sjel pohledem nejdřív na zbraň a pak na Sheilin nemilosrdný, odhodlaný obličej.
"Položte tu tabatěrku a nahrávku na stolek," řekla. "Umím střílet! Prostřelím vám koleno a nadosmrti budete mrzák! Udělejte, co vám říkám!"
Zmohl se na nejistý úsměv.
"Nemáte to nabitý," řekl. "Mě neoblafnete." a udělal krok.
Třeskl výstřel. Jako by mu kolem obličeje zasvištěl sršeň. Odskočil dozadu. Takovouhle zkušenost ještě v životě neudělal a sebedůvěra ho valem opouštěla.
"Dobrý... dobrý," Vytáhl z kapsy pásek a sáček a položil je na noční stolek.
"A teď koukejte vypadnout, vy špinavý vyděrači!" vyvřískla. "Ven!"
Šla za ním po schodech, dívala se, jak otevírá hlavní dveře a potácí se po příjezdovce pryč. Přibouchla dveře a zastrčila zástrčku. Pak jí podklesla kolena a svezla se v mdlobách na podlahu.
KAPITOLA ČTVRTÁ

V to nedělní dopoledne zastavil ve čtvrt na jedenáct policejní vůz před kanceláří šerifa Rosse.
Z vozu se vysoukal kapitán Fred Jacklin, práskl dveřmi a vyběhl po dřevěných schodech verandy, pryč z deště, který se proudem řinul. Pokud něco, pomyslel si, když ze sebe stahoval promáčený gumák, leje ještě víc než včera. Jacklin byl rozložitý muž s ošlehaným obličejem a studeným šedivým policajtským kukučem. Šéf státní policie v Jacksonville. Blížila se mu osmačtyřicítka a měl pověst nemilosrdného zdatného policisty.
Vytřepal z gumáku vodu a vešel do kanceláře, kde se šerif Ross a Hank Hollis skláněli nad velkou mapou rozloženou na stole.
"Nazdar, Jeffe," řekl Jacklin a hrnul se dál. "Pršet asi hned tak nepřestane."
Podali si s šerifem ruku a na Hollise Jacklin pokývl.
"Už to tak vypadá, pane kapitáne," řekl Ross. "Je něco nového?"
"Pokud se chcete zeptat, jestli jsme toho zabijáka našli, tak odpověď zní ne," řekl Jacklin. "Teď už by mohl být kdekoli. V tomhle počasí můžeme jedině dál vysílat výzvu." Přitáhl si židli s rovným opěradlem a obkročmo na ni usedl. "Na silnicích jsou zátarasy, ale nějakou dobu to trvalo a mohl proklouznout. Žádný řidič nehlásil, že by ho svezl. Ve skutečnosti nám výzvy v rozhlase nic nepřinesly. Mohl zastavit nějakého motoristu v tom oblečení dálniční hlídky, zabít ho a vzít si jeho auto. Ten chlap se nezastaví před ničím. Povolal jsem národní gardu. Posedávají ve vozech a čekají, až bude po dešti. Takže momentálně jsme nijak nepostoupili."
Ross obešel stůl a posadil se. Vypadal bledý a unavený.
"Tohle je mapa mého okrsku," poklepal na mapu rozloženou na stole. "To, co říkáte, vypadá logicky, ale včera v noci se na dálnici pohybovalo jen málo řidičů. Mám takový tušení, že když sjel Logan ze silnice do příkopu, pustil se do lesa po svých. Myslím, že by mohl pořád ještě být tady někde v okolí."
Jacklin přikývl.
"Možné to je, ale musí vědět, že silnice jsou už zablokované, a že když zaleze do lesa, nebude mít možnost pláchnout. Ne, Jeffe. Pořád si myslím, že stopnul nějaký vůz, zabil řidiče a míří k Miami, kde by se mohl ztratit."
"Znám tenhle rajón jako svý boty." Ross znovu poklepal na mapu. "Je tady spousta míst, kde by se ten chlap mohl schovávat, ale nejvíc se mi zamlouvají rybářské chaty u řeky." Ukázal na mapu. "Jsou sotva deset mil od místa, kde nechal Tomův vůz. Lesem vedou k řece cesty. Teď jsou ty rybářské chaty neobsazené. Občas tam bývají lidi z Miami a z New Yorku. Stačí, aby na jednu natrefil a dostane se dovnitř jako nic. Vím, že majitelé nechávají v mrazáku jídlo. Může se v nějaké takové chatě zašít na dva tři týdny a vaši lidi si po něm zatím můžou klidně pátrat. Ty rybářské chaty je potřeba zkontrolovat."

Jacklin zamručel. Dvakrát ho to nepřesvědčilo.
"Nápad to je. Co navrhujete?"
"Půjdu je zkontrolovat," řekl Ross. "S Hankem vyrazíme, jen co ten déšť poleví."
"Tak počkat!" zarazil ho Jacklin ostře. "Mohl by vám oběma ustřelit hlavu. Zabil už šest lidí! Je nebezpečný jako tygr zahnaný do kouta a má Masonovu zbraň. Nepleťte se do toho, Jeffe."
"Tohle je můj okrsek," řekl Ross tiše. "Jestli se schovává v lese v některý ty chatě, najdu ho."
Jacklin pokrčil rameny, pak se usmál.
"Jste tvrdohlavý jako starý mezek, Jeffe. Okay. Pošlu vám čtyři muže z národní gardy. Chci, abyste je vzal s sebou." Zvedl se. "Bude pršet ještě šest sedm hodin. Musím zpátky za Jennerem. Pořád si myslím, že Logan je už v Miami, pokud se ale pohybuje ještě někde tady, budete potřebovat píchnout."
Podal jim ruku a vyběhl k svému vozu. Ross si odfrkl.
"Národní garda! K čemu ty jsou dobrý. Zatracený haranti s puškama!"
"Jo. Leda tak se plíst pod nohy," řekl Hollis. "Obejdeme se docela dobře bez nich."
Ross si Hollise zamyšleně prohlížel. I když ho skličovalo, že je Tom Mason po smrti, při pohledu na Hollise mu bylo jasné, že tenhle vysoký, hubený mužský s klidnýma šedomodrýma očima a pevnými, nesmlouvavými ústy Toma Masona daleko převyšuje. Tenhle muž měl mnohaletou zkušenost s policisty dálniční hlídky. Rovněž sloužil ve Vietnamu. Ross byl vděčný, že mu ho přidělili jako zástupce. Hollis přistoupil k oknu a vyhlédl do deště. Na rockvillské hlavní ulici nebylo živáčka. Otočil se a uviděl, že Ross upírá pohled do mapy na stole.
"Toho člověka musím dostat, Hanku," řekl tiše. "Zabil mi zástupce a tři přátele. Nemůžu tady posedávat a čekat, až se udělá lepší počasí." Zvedl oči a upřel je na Hollise. "Máš chuť zmoknout?" Hollis se zazubil.
"Doufal jsem, že to navrhnete, šerife."
Ross přikývl.
"Podívej se na tuhle mapu. Až sem se dá projet." Ukázal. "Tady už vede cesta k řece. Je to procházka asi dvě míle. U řeky je pět rybářských chat, tak půl míle od sebe. Něco času to zabere, Hanku, ale jestli vůbec někde v mým rajónu je, bude v některý z těch chat. Co ty na to?"
"Jdu do toho s váma, šerife."
"Okay. Můžeme být v terénu celý den. Mary je u Tomovy matky. Nechám jí vzkaz."
Ross přistoupil ke stojanu na zbraně, odemkl ho a vyndal dvě pušky. Pak se vrátil k svému stolu a vyhrabal krabici nábojů.
"Nabij je, Hanku. Napíšu Mary, co a jak," řekl a posadil se za stůl.
Když dopsal, zašel do kuchyně, udělal čtyři pořádné chleby se šunkou a strčil je do sáčku. Vrátil se do kanceláře, kde na něho už Hollis čekal v gumáku a klobouku a s puškami pod paží.
"Brnknu Jennerovi," řekl Ross. "Aby se se mnou nechtěl spojit a nikdo to nebral, to bych nerad." Zvedl sluchátko a vytočil číslo.
Když se Jenner ozval, Ross řekl: "Tady Jeff. Zavírám kancelář, Carle. Jdu se podívat na ty rybářský chaty. Zabere mi to možná celej den."
"Ty ses zbláznil!" osopil se na něho Jenner. "K řece se vůbec nedostaneš. Kromě toho já..."
"Je špatně slyšet," prohlásil Ross. "Jen jsem chtěl, abys to věděl," a zavěsil.
Na Rossovo pokývnutí Hollis vyběhl k policejnímu vozu a vklouzl za volant. Ross se zdržel jen tak dlouho, dokud nezamkl, pak se k němu přidal.
"A jedem," řekl.
Hollis se rozjel po rockvillské hlavní ulici a zamířil na dálnici. Stěrače jen tak tak, že ten příval vody vůbec zvládaly.

Perry Weston se probíral z opileckého spánku jako člověk, který se hrabe z pohyblivých písků. Kalným pohledem se rozhlédl po velké ložnici, pak oči zase zavřel a zasténal. Vzbudil ho déšť opírající se do oken. Znovu zasténal. To byl ale pitomec, že sem jezdil, pomyslel si. Pěknej blbec, že kašlal na upozornění, že bude pořádně lejt. Pár minut zůstal ležet bez pohnutí, dokud mu mozek nezačal fungovat. Matně si vzpomínal, že se vypotácel do schodů a svalil se na postel. Připadalo mu to jako hotová věčnost. Zjistil, že má stále ještě na sobě tričko a džíny, boty ale skopl.
Pak mu v mysli vytanul nepříjemný obraz rozložitého muže s kobrou vytetovanou na paži. Jim Brown! Prudce švihl nohama z postele a posadil se. Jak dlouho spal? Podíval se na náramkové hodinky. Bylo skoro půl dvanácté. Odešel už ten člověk?
Pomalu se vyhrabal na nohy a dopajdal ke dveřím ložnice. Otevřel a vstoje naslouchal. Slyšel zezdola šramot. Ucítil vůni kávy.
Takže Jim Brown je stále ještě tady!
Zavřel dveře a vydal se do koupelny. Zadíval se na sebe do zrcadla. Hotová ruina! pomyslel si. Nikdy už nesmí tak chlastat jako včera v noci.
Pracně se oholil, pak se svlékl a vlezl si pod studenou sprchu. Když se vytíral dosucha, cítil se o hodně líp. Přistoupil ke skříni a natáhl si tričko s krátkým rukávem a plátěné kalhoty.
Při holení, sprchování a oblékání neustále přemýšlel o Jimu Brownovi.
Ten chlap musí být buď blázen, nebo je na útěku. V každém případě je nebezpečný. Rozbitý telefon, počasí, že by psa nevyhnal, cestu k vozu má zavřenou, nezbývá mu nic než přistoupit na hru toho uprchlíka. Neměl na vybranou.
Vzchopil se, vyšel z ložnice a sešel po schodech. V hale se zastavil. K vůni kávy se přidalo prskání opékajícího se masa. Strčil do kuchyňských dveří a zůstal v nich stát. Brown stál u grilu. Trhl hlavou a vzájemně na sebe pohlédli. Brown byl oblečený v tom, co mu Perry dal. Kolem pasu měl pás se zbraní. Tlusté rty se mu rozchlípily v úsměvu.

"Co takhle steak, kámo?" prohodil. "Máte v lednici prima zásoby. Bude to za pět minut. Souhlas?"
"Prima," řekl Perry. "Už se nepamatuju, kdy jsem naposled jedl."
Brown se obrátil ke grilu.
"Uvařil jsem konev kafe. Co kdybyste se šel posadit do obýváku, co? Bude to za pět minut."
Perry se s tou situací smířil a odešel do obýváku. Tam už byl jídelní stůl prostřený. Ten člověk našel příbory, sůl, pepř a hořčici. Perry si uvědomil, jaký má hlad. Byl v pokušení přistoupit ke skříňce na likéry a dát si panáka skotské, ale odolal. Místo toho šel k velkému oknu, odhrnul záclonu a zadíval se na déšť, bláto a krápající stromy. Ber to, jak to je, pomyslel si. Nemůžeš s tím nic dělat. Ten chlap drží všechny trumfy.
Neklidně rázoval po místnosti, dokud nepřišel Brown s podnosem. Na něm měl dva talíře s výtečně upečenými steaky, hráškem a smaženými brambory.
"Už se to nese," řekl. "Tady máte pořádnou porci."
Posadili se naproti sobě a pustili se do jídla. Vařit umí, pomyslel si Petry. Steaky byly vynikající. Uprostřed jídla, při kterém nepadlo slovo, se Brown zarazil a pohlédl na Perryho.
"Moc mě to mrzí, kámo. Vopravdu moc."
Jen klid a rozvahu, řekl si Perry. Odřízl kousek masa, potřel si ho hořčicí a než ho vstrčil do úst, zeptal se tiše: "Za co se omlouváte, Jime?"
"Potřeboval jsem se vyspat," řekl Brown. "Nespal jsem dva dny." Znovu se pustil do jídla. "Ten steak je dobrej, že jo?"
"Jste přímo šéfkuchař, Jime," řekl Perry. "A přestal byste mně říkat kámo? Pro vás jsem Perry, ano?"
"Jak je libo. Jasně." Brown mluvil s plnými ústy. Jedl hltavě jako vlk. Na chvilku přestal jíst, nalil kávu a přisunul šálek k Perrymu. "Ten telefon můžu spravit a televizi taky. Jen jsem chtěl bejt jistej, že se trochu v klidu vyspim. Nechtěl jsem, abyste začal telefonovat, nebo poslouchal nějaký policajtský řeči. Prostě jsem se musel vyspat."
Perryho začala opouštět chuť k jídlu. Hrál si s jídlem na talíři.
"Máte nějaké popotahovačky s policií, Jime?"
Brown zhltl zbytek steaku a pohodlně se opřel. Tlusté rty se mu zkřivily do ošklivého úšklebku.
"Jo." Srkal kávu a studenýma očima si Perryho měřil. "Káp jste na to. Popotahovačky s poldama!" Zaťatými pěstmi bouchl do stolu. "To mi povídejte."
Perry zjistil, že nedokáže steak dojíst. Pil kávu a bloudil pohledem všude možně, jen aby nemusel pohlédnout na Browna.
Rozhostilo se dlouhé mlčení, provázené nepolevujícím pleskotem deště do oken, pak se Perry tiše zeptal. "Chtěl byste mi o tom povědět?"
"Proč ne?" Brown dopil kávu a ještě si nalil. "Hlavní je, jestli si to chcete vyposlechnout."
Perry odsunul židli, zvedl se a došel si k malému stolku pro cigaretu. Dal si načas se zapalováním, pak se vrátil ke stolu a posadil se.
"Proč je to to hlavní?"
"Jo." Brown se předklonil, mocné ruce položené na stole. Ledové modré oči zabodával do Perryho. "Ptáte se dobře." Střelhbitě hnul rukou a v dlani se mu objevila Masonova osmatřicítka. Mířila přímo na Perryho. "Dobře se ptáte."
Perry pocítil, jak ho rozrazila studená vlna strachu. Seděl bez pohnutí.
"Tohle dělat nemusíte, Jime," řekl a uvědomil si, jak chraplavý má hlas. "Pomůžu vám, pokud to bude v mých silách."
Brown ho bedlivě pozoroval, načež se zašklíbil a zbraň zmizela v pouzdře.
"Žádný takový, pokud to bude ve vašich silách. Vy mi zkrátka pomůžete. Jasný?"
"Nemohl byste mi to nějak blíž vysvětlit?" řekl Perry a trochu se uvolnil.
"K tomu se právě chystám. Chutná vám kafe?"
"Chutná."
"Jo. Vařím dobrý kafe. Umim vařit. Umim skoro všecko, akorát ne vydělávat prachy." Ublížená zahořklost v Brownově hlase Perryho nastražila. "Třeba vy, píšete pro film. Koukněte, co máte." Rozmáchle ukázal na pokoj. "Vohromnej přepych. Máte talent. Já nemám nic." Zakabonil se. "Chlápek jako vy nemá páru, co to znamená nic nemít."
Perry zachovával mlčení. Seděl bez pohnutí a srdce se mu mohlo rozskočit. Narůstal v něm nepříjemný pocit, že by se tenhle člověk, který proti němu seděl a nespouštěl z něho pohled, mohl v okamžiku rozzuřit.
"Nic," zopakoval Brown. "Ani páru. Věděl byste, co znamená nemít nic?"
"Tak v tomhle jste na omylu," řekl Perry. "Odhaduju, že vám nebude víc než čtyřiadvacet. Jsem o čtrnáct let starší. Když jsem byl ve vašem věku, také jsem si myslel, že nic nemám. Jenom jsem seděl na zadku a četl knihy. Rodiče na mě neustále naléhali, abych si našel nějakou práci, ale já si chtěl jenom číst, nic víc. Až když rodiče zahynuli při leteckém neštěstí a já zjistil, že nezbyly žádné peníze, byl jsem nucen sehnat si práci. Musel jsem, jinak bych chcípl hlady. Tak jsem začal psát. Seděl jsem v jedné cimře a psal a psal. Když mi přálo štěstí, živil jsem se hamburgery. Dva roky jsem si myslel, že sám sobě něco nalhávám. Pořád jsem si myslel, že nemám nic. Ta knížka, co jsem psal, se mi nezdála tak zvláštní. Byly doby, kdy jsem jezdil s popelářema, abych měl na jídlo. Myl jsem nádobí v jedné zaplivané putyce, ale psal jsem dál. Dopsal jsem tu knížku. Pořád jsem si nemyslel, že by to bylo bůhvíco, ale vydavatel měl jiný názor. Dostalo se to na seznam bestsellerů. Od té doby jsem už jenom psal a psal a dostal se do filmové branže." Odmlčel se, zamáčkl cigaretu, pak zpříma pohlédl na Browna a pokračoval. "Opravdu vím, co znamená nemít nic."
Překvapilo ho, když na tom tvrdém, ošklivém obličeji zpozoroval zaujetí, a stejně ho překvapilo, že ho ten muž vůbec poslouchá.
"S popelářema, hmm?" podotkl Brown. "To muselo bejt."
"Abych měl co jíst," řekl Perry. "Ve vašem věku je chyba si myslet, že nemáte nic."

"Víte, co mám?" Brown se předklonil. "Jestli mě čapnou, mám zajištěnejch třicet let v báni." Sevřel mohutné ruce v pěst. "Třicet let ničeho!"
Perry si nalil do hrnku ještě trochu kávy a přistrčil konvici k Brownovi.
"V čem je problém, Jime?" zeptal se. "Podívejte, jsme tady zavření, dokud nepřestane pršet. Chcete si o tom promluvit?"
Brown ho dlouhou chvíli probodával pohledem, potom se zvedl.
"Možná." Posbíral nádobí. "Já to umeju. Můj táta byl mrzák. Máma ho nechala. Staral jsem se o něho: dělal jsem všecko. Já dělám rád." Odnesl nádobí do kuchyně a Perry slyšel, jak se pustil do umývání.
Dopil kávu a odnesl šálek s podšálkem do kuchyně. Brown stál u výlevky, falešně si pohvizdoval a ignoroval ho. Perry odložil šálek s podšálkem a vrátil se do obýváku. Posadil se do klubovky a zaposlouchal se do deště.
Situace za všechny prachy! pomyslel si. Musí být velice opatrný. Jako by měl v domě tygra. Jediný chybný pohyb a tygr zaútočí. O tom Perry nepochyboval. Musí se uvolnit. Nesmí dát najevo strach. Chovej se jakoby nic, přikázal si. Nezavdej tomu člověku příčinu, aby se rozvzteklil. Přinutil se uvolnit svaly, natáhl si dlouhé nohy a opřel si hlavu o polstrované opěradlo křesla. Dlouhých deset minut naslouchal dešti a větru sténajícímu ve větvích, potom z kuchyně přišel Brown.
Pozoroval ho, jak kráčí k oknu, rozhrnuje záclony a vyhlíží ven. Nějakou chvíli postál otočen k Perrymu rozložitými zády, pak záclony zatáhl a přistoupil ke klubovce opodál.
"Teďka máte určitě víc než nic," podotkl a posadil se. "Jenom ta kuchyň, co máte. Měl byste vidět tu díru, kde jsem vařil tátovi."
"Ve vašem věku jsem kuchyň neměl. Večeřel jsem z papíru."
"Nepřijdou mě hledat, dokavad bude pršet," řekl Brown, zčásti pro sebe. "Poldové neradi moknou." Zavrtal do Perryho pohled. "My dva si budem dělat společnost." Jízlivě se zašklíbil. "Jak se vám to zamlouvá, Perry?"
"Radši vás tu mám, než abych byl v tomhle zatraceném počasí sám," řekl Perry mírně. "Když nic jiného, hladovět nebudeme. Měl jsem v plánu udělat si volno a rybařit. Na rybách jsem rád sám, když ale nemůžu na ryby, mám rád společnost." Zoufale se snažil, aby toho člověka nijak nevydráždil. "Rybaříte rád, Jime?"
Brown pohlédl na nástěnné hodiny, načež se zvedl a zašel do kuchyně. Vrátil se s Perryho tranzistorákem. Zase se posadil.
"Budou zprávy," řekl a zapnul rádio.
Hlasatel právě končil stručný úvodní přehled zpráv. Jedna země ve válce s druhou. Vandalové rozbíjející výklady. Černošské nepokoje. Zastřelení vojáci v Irsku. Výbuch bomby ve švýcarské bance. Senátor bude obviněn z korupce.
Brown řekl: "Všecko jsou to podvodníci. Žije m ve sračkách."
"No jo," řekl Perry. "Nikdo není šťastný."
"Jo, protože většina lidí jako já nic nemá."
Hlasatel pokračoval:
"Před předpovědí počasí si znovu poslechněte policejní hlášení. Chet Logan, který včera v noci brutálně zavraždil šest lidí, stále uniká. Dá se předpokládat, že ve stetsonu a plášti do deště zabitého člena policejní dálniční hlídky zastavil nějakého motoristu a míří na jih. Ačkoliv jsme toto hlášení vysílali po celou noc, dosud se žádný motorista na policii nepřihlásil. Lze se obávat, že motorista byl zavražděn a Logan používá vůz oběti. Žádáme vás, abyste dávali pozor, zda tohoto muže nezahlédnete. Popis hledaného: věk kolem čtyřiadvaceti, mohutný, světlovlasý. Na levé paži má vytetovanou kobru. Pokud uvidíte člověka, který tomuto popisu odpovídá, spojte se neprodleně s floridskou státní policií. V žádném případě se nepokoušejte k němu přiblížit. Je ozbrojený a vysoce nebezpečný. Mezi Jacksonville a Miami byly vztyčeny policejní silniční zátarasy. Se státní policií spolupracuje národní garda a společně vyvíjejí všemožné úsilí, aby tento muž byl zadržen. Výzvu budeme opakovat každou hodinu."
Brown vypnul tranzistor a odsunul ho na stranu. Zadumaně se zadíval na vytetovanou kobru na paži, pak pohlédl na Perryho.
Rozhostilo se dlouhé ticho. Perry pocítil mrazení. V mozku mu zněla hlasatelova slova: který včera v noci brutálně zavraždil šest lidi... V žádném případě se nepokoušejte k němu přiblížit... je ozbrojený a vysoce nebezpečný. Pocítil, jak mu vyschlo v ústech a dlaně mu zvlhly, ale vynaložil nesmírné úsilí, aby vypadal nenucené.
"Chet Logan?" řekl a přál si, aby mu hlas nezněl tak chraptivě. "To jste vy, Jime?"
Brown zkřivil rty do neveselého úsměšku.
"Kdo jinej?" Znovu se zahleděl na tetování na paži. "Chcete něco vědět? Když je člověk mladej, dělá kraviny... jako todle tetování. Něco takovýho poldové milujou. Hovadina!" Pomnul si tetování. "Když mi bylo patnáct, přidal jsem se k jedný partě. Říkali jsme si Kobry. Bylo nás pět. Neměli jsme nic... žádný prachy, ničehož nic. V noci jsme dycky vyrazili a zmáčkli ňákýho pitomce. Takhle jsem živil tátu a platil nájem za tu díru. Každej jsme si nechal vytetovat na levou ruku kobru. Blbci! Tehda jsme mysleli, že je to bezvadný. Kravina!" Znovu si pomnul tetování. "Jo, nojo, byli jsme haranti a haranti jsou do takovejch značek diví. Volovina!" Zvedl pohled a upřel ho někam mimo Perryho. "Právě jsme měli v presu jednoho prachatýho, když se objevili poldové. Jedině já jsem utek." Znovu se objevil ten jeho neveselý škleb. "Umím se ztratit, v tom jsem dobrej. Ty čtyři šli sedět, ale nepromluvili. Byla to dobrá parta, tak jsem z toho vyváz. Když jsem se vrátil domů, našel jsem tátu mrtvýho. Věděl jsem, že ty parchanti vod nás z ulice vědí vo mým tetování a prásknou to poldům, tak jsem nechal tátu, ať si tam shnije, a vypad jsem. Od tý doby se potloukám... osum zatracenejch let, někoho přepadnu, vyberu benzínku, takhle to tluču, ale poldové mě až do včerejška nechytli. Umím se ztratit, tak jsem zmizel. Žádnej polda mě v životě nechytne. Možná, když budu mít smůlu, mě zabijou, ale nikdy mě nestrčí do basy."
V jednom Perry potřeboval mít jistotu. "Zabil jste včera v noci těch šest lidí, Jime?"

"No jasně." Pokrčil rameny. "Co to je šest lidí v tomhle zesranym světě, když se lidi zabíjej v jednom kuse? To byli pitomci. Tlačili na mě. Když se na mě tlačí, tak se neznám. To je normálka, ne?"
Perry pocítil neodbytnou potřebu se napít. Zvedl se, přistoupil ke skříňce na likéry a nalil si panáka neředěné whisky.
Zaslechl, jak Brown něco zamumlal. "Nerozuměl jsem, Jime. Co jste říkal?"
Brown na něho zíral a najednou se zatvářil zavile.
"Říkal jsem, že máte z pekla štěstí, že nejste sedmej."
Perry do sebe obrátil sklenici na jeden lok.
"A to jako proč?" zeptal se a znovu si nalil.
"Myslel jsem, že vás v noci sejmu, když jste byl namol," řekl Brown. "Pak jsem dostal lepší nápad. Poslouchal jsem rádio. Národní garda! Poldové! Dřív či později sem dorážej. Budou hledat všude. A tak jsem dostal ten lepší nápad." Odmlčel se, pak pokračoval. "Budete mě krejt. Až poldové přijdou, řeknete jim, že jste tady sám. Podržíte mě." Píchl krátkým prstem směrem k Perrymu. "Práskněte mě a jedno máte jistý."
Perry vyčkával a vnímal, jak mu buší srdce. Když na něho Brown nepřestával zlobně hledět, zeptal se: "Co jako?"
Nehezký, hranatý obličej se změnil ve vyceněnou masku.
"Budem mít společnej pohřeb," řekl Brown. "Dvojitej pohřeb, to vám slibuju."

"Cestu máme hned před sebou," řekl Ross a napínal zrak předním sklem. "Zastav tady na tom odpočívadle."
Hollis zpomalil, pak zajel s vozem ke straně a vypnul motor.
"Odtud, to vemem pěšky," řekl Ross. Pohrál si s vysílačkou a napojil se na stanici k Jennerovi. "Carle, tady Ross, jsme u odbočky na miamský dálnici. Půjdeme po stezce dolů k řece."
"Nic takovýho!" zarazil ho Jenner ostře. "Počkej! Jacklin poslal čtyři lidi z národní gardy, budou tam za půl hodiny. Nechci, abys šel do lesa bez pomoci, Jeffe."
"Žádnou další pomoc nepotřebuju," řekl Ross. "Mám Hanka. Nechci žádný čtyři výrostky, co je svrbí prst na spoušti, aby se poztráceli v lese. Ať se mi nemotaj pod nohama. Končím hlášení." Vypnul vysílačku. "Okay, Hanku, jdeme moknout."
Vzali si pušky z držáku nad hlavou, Ross strčil sáček s obloženými chleby do kapsy a oba vylezli do deště. Hank zamkl vůz a pustil se za Rossovou rozložitou postavou po úzké cestě do lesa. Husté listí je chránilo před deštěm, ale voda na ně krápala ze stromů. Stezka byla zaplavená vodou a bahnem a šlo se jim pomalu a obtížně. Ta chůze Hollisovi připomněla pochody ve vietnamských džunglích. Často lilo jako teď, ale déšť mu, když vedl svoji hlídku, starosti nedělal. Tehdy mu dělal starost jedině nějaký ukrytý ostřelovač. Cítil se vcelku jistý, že tenhleten zabiják se v křoviskách skrývat nebude. Přesto kráčel za Rossem s puškou připravenou.
To je kus chlapa! pomyslel si Hollis. Jeden z těch starejch nezmarů. Všechna čest.
Tohle je můj rajón, řekl nejvyšší šarži floridské policie, a nikdo mi nebude nic rozkazovat! Jen tak na ně, pomyslel si Hollis a zazubil se. Ross se zastavil a otočil se.
"Ještě míli, Hanku, a jsme u řeky. První rybářská chata je hned na konci stezky. Já půjdu první, ty mě budeš krýt. Nebudem se dohadovat. Nejdřív budem střílet, pak se budem omlouvat. Okay?"
"Podívejte, šerife," řekl Hollis tiše. "Já mám vojenský výcvik v džungli. Nic ve zlým, první půjdu já a vy mě budete krýt. To je moje parketa. Nechcem to nijak zvorat. Stačí malá chyba a jsme oba v pánu. Co vy na to?"
Ross zaváhal jen okamžik, pak přikývl. "Dobrá. Uděláme to tak. Jdi první. Budu dělat to, co ty."
Hollis obešel Rosse a vyrazil po cestě. Stromy začaly řídnout a do obou mužů se znovu opřel déšť. Po půlhodině pomalého plahočení v bahně a lijáku, řekl Ross: "Už jsme skoro tam, Hanku."
Hollis odhrnul větev a uviděl řeku. Rovněž uviděl dřevěnou chatu.
"Ta patří panu Greensteinovi. Jezdí sem jednou za rok," řekl Ross. Zašmátral v kapse a vytáhl svazek klíčů. "Všichni u mě nechávají klíče." Vybral klíč. "Jak bys to teda myslel?"
"Vy zůstaňte tady, šerife. Já to omrknu."
Vzal si od Rosse klíč, přikrčil se a rychle se pustil k chatě. Ross viděl, že se jeho zástupce ve svém řemesle vyzná. Jako by se rozplynul mezi stromy a křovisky, pohyboval se jako stín rychlostí lovícího pantera.
Ross zůstal, kde byl, a prsty přejížděl po pušce. Měl špatný pocit, že nechal Hollise, aby tam šel, ale věděl, že mladší muž dokáže tu nebezpečnou situaci zvládnout lépe než on sám. Myslel na Toma Masona, který odjel na Lossovu farmu smrti vstříc. Samotného ho tam vůbec neměl pouštět. Teď nechal jít samotného svého druhého zástupce. Co když přijde Hank také o život? Ross se pustil k chatě a snažil se přitom napodobit Hollise, až se k ní dostal na dvacet metrů. Přikrčený, s puškou namířenou na dům, naslouchal a čekal.
Musel čekat snad deset minut. Nevzpomínal si, že by mu někdy čekání připadalo delší, pak uviděl, jak se zpoza chaty vynořil Hollis a mává na něho. Ross k němu s úlevou spěchal.
"Žádná stopa po vloupání, šerife," řekl Hollis. "Všechny okenice jsou pevně zavřené. Dveře jsou v pořádku, ale být by tam mohl."
"Zkontrolujeme to."
Oba si plně uvědomovali, jaký úkol je čeká. Při prohledávání čtyř místností chaty věděli, že každou chvíli může třesknout výstřel. Dávalo jim to zabrat: a to mají před sebou ještě čtyři chaty!
Byla to perná půlhodina, než Ross zase chatu uzamkl.
"Ta další patří panu Franklinovi. Jezdí sem pravidelně dvakrát ročně. Měl by přijet koncem měsíce."
"Kdo se o ty chaty stará, když tam nikdo není?" zeptal se Hollis.
"To má na starosti moje žena Mary. Vždycky jí daj vědět, kdy přijedou, a ona tam pošle pár ženských, aby uklidily. Franklinova chata je odtud asi dvě stě metrů."

Hollis znovu vykročil jako první. A znovu to napětí. Opět to Hollis prozkoumal, zda se tam někdo nevloupal. Znovu chatu prohledali. Oba už byli značně nervózní. Bylo tři čtvrtě na čtyři, když zkontrolovali čtvrtý srub. V prostorné hale Ross ze sebe stáhl mokrý gumák.
"Asi si uděláme přestávku, Hanku. Najíme se. Už nás čeká jenom jedna chata. Pokud tam nebude, pak podle mýho nebude ani v lese. Nikde jinde se schovat nemůže."
Hollis si sundal gumák, utřel si kapesníkem obličej a posadil se.
Ross vytáhl chleby se šunkou a hladově se do nich pustili.
"Ten poslední srub, co na nás čeká, Hanku, patří panu Westonovi. Píše filmové scénáře. Je to prima chlap: spousta peněz, dům na Long Islandu. Ten srub si koupil asi před třema lety a zrenovoval ho. Má to tam moc pěkný. Prvním rokem sem jezdil každý měsíc. Je to vášnivý rybář. Častokrát jsme si spolu dali skleničku, buď, u něho, nebo v Rockvillu. Pak si vzal děvče asi o čtrnáct let mladší. Rybaření, to nebylo nic pro ni. Pan Weston Mary napsal a požádal ji, aby se mu tam o to starala, že snad jednoho dne zase přijede. Mary tam chodí každý měsíc a udržuje to tam v pořádku. Neukázal se tady dva roky, ale Mary mu dohlíží na ledničku. Je tam spousta jídla. Ten srub by byl pro Logana přímo poklad."
Hollis dojedl sendvič a pohlédl na hodinky. Bylo pět minut po čtvrté.
"Za dvě hodiny je tma. Nepůjdeme?"
"Jo." Ross se zvedl a protáhl se. Natáhl si gumák. "Jako by přestávalo pršet."
Sebrali pušky a odešli z chaty. Hollis počkal, až Ross zamkne, pak se pustil po rozblácené stezce podél řeky.
"Je to tak půl míle," řekl Ross.
Neslyšně se začali v marastu obloukem blížit k rybářskému srubu Perryho Westona.

Jim Brown opravil zástrčku televize, pustil ji a hodinu sledoval detektivku. Chvílemi posměšně hvízdl.
"Takhle se poldové nechovaj," zamumlal. "To jsou kraviny!"
Perry seděl od televize kousek dál se sklenicí skotské. Hulákající hlasy, výstřel, řvoucí vozy ho ze znepokojených myšlenek nevytrhovaly.
Když se na mě tlačí, tak se neznám. To je normálka, ne? Práskněte mě a budem mít společnej pohřeb. Vzpomněl si, jak se při těch slovech Brown zle zatvářil. Nepochyboval, že stačí jediný chybný krok a Brown ho bez váhání zlikviduje. Panejo! pomyslel si. To je situace! Musí dělat všechno, na co si jen vzpomene, aby toho chlapa nevydráždil. Nijak na něho netlačit, nijak ho nekritizovat: zkrátka přátelské srozumění. Naslouchej mu, řekl si Perry. Snaž se s ním vyjít. Nech ho mluvit, když se mu bude chtít. Film skončil a Brown televizi vypnul.
"Hovadina," prohlásil. "Píšete takovýhle hovadiny, Perry?"
"Doufám, že ne. Nepíšu pro televizi."
"Ne." Brown se otočil na židli a zabodl do něho pohled. "Asi budete pěkně mazanej. Vyděláváte hodně peněz?"
Jen tu gorilu nedráždit, řekl si Perry a odpověděl: "Víc než jsem vydělával, když mi bylo tolik, co vám."
"Kolik vyděláte?"
"Přijde na to. Každý rok jinak. Tak kolem šedesáti tisíc, před zdaněním." Vydělával daleko víc, ale nehodlal tomuhle člověku vykládat, kolik skutečně.
"Šedesát tisíc... to je pěkný. Máte s sebou prachy?"
"Tak asi pět set."
"Mohl byste splašit víc?"
"Ano, z banky v Rockvillu."
"To je dobrá zpráva. Budu potřebovat pučit, Perry. Co vy na to?"
Perry se přinutil k úsměvu. "Souhlasím, Jime."
Brown znovu přikývl. "To budete muset, Perry, do mrtě."
"Už to tak vypadá."
"Jo. Šedesát tisíc babek. Víte, kolik jsem z jednoho pitomce vyrazil nejvíc? Dvě stovky a zlatý hodinky, který nebyly zlatý."
"Dneska lidé u sebe moc peněz nenosí."
"To jo, vy ale můžete vyzvednout prachy z banky?"
Perry přikývl.
Brown se zvedl a přistoupil k oknu. Odhrnul záclonu a vykoukl ven.
"Přestává lejt. To značí, že tady poldové budou co nevidět." Otočil se a ledové studenýma očima výhružně pohlédl na Perryho. "Víte, co máte říkat, až přídou?"
"Už jsme o tom mluvili," řekl Perry tiše. "Nemusíme si to opakovat."
"Jen nezkoušejte žádnej podraz. Jedině tak zůstanete naživu. Jasný?"
"Slyšel jsem vás. Takže nebudu nic zkoušet."
Brown se zašklebil.
"Jste mazanej. Každej chlap, co dělá u popelářů a dotáhne to takhle daleko, musí bejt mazanej, takže žádný triky."
"V pořádku, jsem mazaný," řekl Perry. "Ale Jime, jestli sem přijde policie, nechal jste v garáži stetson a gumák..." zmlkl, když uviděl Brownův zavilý úšklebek. "Tak hele, chytráku, já se čapnout nenechám. Skoval jsem klobouk a kabát u sebe v pokoji," řekl Brown. "Kvůli mě si nemusíte dělat vrásky. Dělejte si vrásky kvůli sobě."
Perry pokrčil rameny.
"Mám ve voze nějaké věci. Oblečení, psací stroj, papíry, co potřebuju k práci. Rád bych si je přinesl. Nejste proti?"
Brown dlouho rozvažoval, pak přikývl. Vytáhl z kapsy klíč od garáže.

"Tak děte. Vemte si ty věci z vozu. A žádný levoty. Něco vám povím. Ve dvou věcech se vyznám. Vařil jsem svýmu tátovi a chutnalo mu. To je první věc." V dlani se mu bleskurychle objevila zbraň. "A moc dobrej jsem, co se tohodle tejče. Tak si děte pro svý věci, ale žádný chytračení... jasný?"

Hollis pozvedl ruku na znamení Rossovi, který se plahočil blátem a deštěm, aby zůstal stát. Sešli se pod krápajícími stromy.
"Ve Westonově srubu někdo je," zašeptal Hollis. "Z garáže právě vyšel nějakej chlap. Je tam vůz."
Stáli na patnáct metrů od srubu. Ross udělal pár kroků a napnul zrak. Poznal Perryho Westona, který vytahoval z vozu zavazadlo.
Hollis se krčil vedle něho. "To je Weston," řekl mu.
"Chcete říct ten, co mu to patří?"
"To je on."
Nějakou chvíli pozorovali Perryho, jak se vláčí s dvěma kufry, pak jim zmizel z dohledu. Ross vyšel z úkrytu stromů s Hollisem v patách. Brown, který vyhlížel ven, zahlédl dva stetsony. Perry vešel do obýváku a složil taní kufry.
"Musím ještě pro psací stroj," řekl.
"Klídek, kámo," řekl Brown tiše. "Jsou tady. Dva, krucinál. Víte, co dělat. Stačí se splíst a máte to spočítaný. Tak si jděte pro ten svůj stroj."
Perry na něho zůstal koukat. "Jsou tady? Co tím chcete říct?"
"Dejte se do toho, jinak se tady bude střílet, a první na řadě budete vy! Tak pohyb!"
Výhrůžka v Brownově hlase zasáhla Perryho jako mrazivý poryv větru. Dlouho stál neschopen pohybu. Brown ho postrčil, pak vyběhl do schodů.
"Budu se koukat," křikl. "Šlápni vedle a jseš po smrti,"
Perry se vzmužil a znovu vyšel do garáže.
KAPITOLA PÁTÁ

Ben Fleichman seděl ve voze zaparkovaném naproti Westonovu domu a cítil se pod psa. Obličej měl zalitý potem. Ruce položené na volantu se mu třásly.
Kristepane! Ta mrcha! Vybavil si zasvištění kulky, když mu hvízdla kolem obličeje. Stačily dva centimetry doprava a byl po smrti. Jako blbec tu holku podcenil! Páni! Z tohohle by mohl být pěkný malér! Co když zavolá policii? Setřel si z obličeje další pot a vynasnažil se zklidnit zjitřené nervy. Ne, ujišťoval sám sebe, policajty nezavolá. Na to je moc chytrá. Dostala by do maléru nejen jeho, ale i sebe. Měl Sheily Westonové právě tak dost. Chtěl se jí zbavit. Řekne Dorrii, aby ho z toho případu uvolnila. Ať si s tou potvorou poradí Fred, a ať mu přeje štěstí!
V neděli je kancelář zavřená. No tak nic, nebude vysedávat ve voze před jejím domem a riskovat, že by se na něho mohli sesypat poldíci. Pomyslel na svoji nemocnou ženu. Ani si nemohl vzpomenout, kdy naposled strávili neděli spolu. Sedm dní v týdnu sledoval nějakou zalétnou paničku nebo sukničkáře.
No tak jo, pojede domů. Ženu to překvapí a bude mít radost. Vezme ji někam na večeři! Čert vem prachy! Čert vem Sheilu Westonovou! Nastartoval a odlepil se od obrubníku. Vždycky může v agentuře říct, že mu nebylo dobře od žaludku. Ať se jdou bodnout! Napětí v něm opadalo, zamířil k domovu.

Sheila stála u okna a dívala se, jak odjíždí. Ze záchvatu slabosti se rychle vzpamatovala a nejistě se odhoupala do obýváku. Stála za mušelínovými záclonami a pozorovala Fleichmana, jak sedí ve voze. Když ho pak uviděla odjíždět, zhluboka se s úlevou nadechla. Jede pryč! Odstoupila od okna a svezla se do klubovky. Dobrých dvacet minut hleděla před sebe a usilovně přemýšlela. To jsem udělala zkušenost, pomyslela si. Tohle se už nikdy nesmí opakovat. Potom se jí myšlenky stočily na manžela. Co se to se mnou děje? ptala se. Proč se chovám jako nějaká coura? Perry!
Pocítila neodbytnou potřebu být s ním. Od chvíle, co se vzali, byl laskavý a plný pochopení. Kdykoliv zrovna nepsal, byl hrozně milý. Vždycky ji rozmazloval. I když byla náročná, dělal, co mohl, aby jí vyhověl. Zabušila si pěstmi do kolenou.
S tebou je ten malér, pomyslela si, že jseš moc na sex. Stačí ti kouknout se na prvního pěkného chlapa a už bys chtěla, aby si to s tebou rozdal. To musí přestat! Perry je v posteli báječný! Miluje tě! Ostatní mužský chtěj akorát tvoje tělo, ale Perry tě má opravdu rád! Chci ho a potřebuju ho! V duchu probírala své různé milence, pak si znovu vzpomněla na Juliana Lucana. V duchu zasténala. Chovala se jako vyložená husa! Musí s tím skoncovat!
Pak si vzpomněla, co jí Fleichman odpověděl na otázku, kdo ho najal, aby ji sledoval.
S panem Westonem to nemá co dělat. Nemůžu svého klienta jmenovat. To by bylo porušení důvěry. Rysy jí ztvrdly. Od chvíle, kdy se Perry stal prvotřídním scénáristou, měla pocit, že ho Silas S. Hart ovládá. Setkala se s ním jen jednou, ale pojala k němu nenávist. Instinkt jí napověděl, že tenhle mocný filmařský mogul by byl celý rád, kdyby jejich manželství rozbil.
Takže to bylo jasné: klientem toho vyděrače není nikdo jiný než Silas S. Hart!
Vzpomněla si, že Mavis říkala, že její muž viděl Perryho na letišti v Jacksonvillu, Perry jí ovšem řekl, že jede do Los Angeles pracovat pro Harta; proč by tedy měl být na Floridě? Pohodlně se opřela a zamyslela se. Další z Hartových špinavých podrazů, jak je rozdělit. Ten rybářský srub, o kterém jí Perry tolikrát vyprávěl a snažil se ji přemluvit, aby tam s ním jela! Ano, musí být tam.
V tomhle domě se přímo dusila, musí za Perrym, promluvit si s ním. Musí se mu přiznat. Perry měl vždycky pochopení. Vyskočila a běžela do ložnice. Jen si začala balit zavazadlo, hned se cítila líp. Za pár hodin bude s Perrym. Všechno mu poví. Poprosí ho, jestli by mohli začít znovu. Proč ne? Mohli by začít znovu.

Všecko jiné, jenom ne zůstat sama tady v tom domě, pomyslela si, když zavírala kufr.
Sbalená a oblečená odnesla kufr do haly a zavolala na letiště. Dozvěděla se, že letadlo do Jacksonvillu letí za dvě hodiny. Zajistila si letenku. Měla spoustu času. Znovu přistoupila k oknu. Před domem neparkoval žádný vůz. Pocítila chvilkové vítězství. Toho špinavého vyděrače zastrašila, momentálně ji nikdo nesledoval! Spěšně napsala vzkaz Liz, že bude asi tak týden pryč, aby se postarala o dům. Pak si zavolala taxi. Vyšla do haly, že tam bude na taxi čekat, a uviděla vedle hlavních dveří ležet pistoli, tam, kde ji upustila, když omdlela. Při pohledu na tu pistoli musela zavřít oči, jak jí došlo, že málem spáchala vraždu. Bože! pomyslela si. To jsem se dostala do pěkného maléru!
Perry! Perry to vyřeší! Všecko mu musí povědět!
Zvedla pistoli a strčila ji do kabelky, protože ji nenapadlo, co jiného by s ní měla udělat.
O sedmdesát minut později byla na letišti. Půl hodiny poté seděla uvolněně v letadle a mířila k Jacksonvillu.

Šerif Ross a jeho zástupce, který stál těsně za ním, pozorovali, jak se Perry vrací do garáže.
"Půjdu si s ním promluvit," řekl Ross. "Ty se drž stranou. Půjdem na to opatrně, jo?"
"Budu vás krýt, šerife," řekl Hollis. "Vy buďte opatrný. Logan by tam mohl být."
Ross zvolna kráčel k osvětlené garáži, pušku připravenou. K vjezdu do garáže dorazil v okamžiku, kdy Perry vytahoval z kufru vozu psací stroj.
"Zdravím vás, pane Westone," řekl Ross.
Perry na to setkání sebral všechny síly, ačkoliv nečekal, že uvidí šerifa Rosse. Položil psací stroj a přinutil se k úsměvu.
"Není možná, nazdar, Jeffe!" Pokročil kupředu. "Co tady děláte v tomhle počasí?" Podali si ruce.
"Na totéž bych se mohl zeptat já vás," řekl Ross. "Nemohl jste přijet za horšího počasí."
"To máte tedy pravdu. Pracuju na jednom filmu, a tak mi přišlo, abych vypadl z velkoměsta. Nečekal jsem, že tady bude zrovna takhle."
"Právě jste přijel, pane Westone?"
"Včera pozdě v noci. Cesta sem je hotové peklo. Měl jsem štěstí, že jsem se sem vůbec dostal."
"Jste tu sám, pane Westone?"
"Přesně tak."
"Ve srubu je všecko, jak má být?"
"Jistě." Perry se vzchopil, přiměl se k úsměvu a navázal: "Že Mary strašně moc děkuju. Je to tady úplně pořádku."
Ross se otočil a mávl na Hollise, který k nim přistoupil.
"Tohle je, pane Westone, můj nový zástupce Hank Hollis."
"Těší mě, že vás poznávám."
Potřásli si rukou.
"Pušky? Snad nejste na lovu?"
"To popravdě jsme," řekl Ross tiše.
"Víte vy co?" Perry se zoufale snažil hovořit nenuceně. "Pojďte dál. Dali byste si kávu nebo tak něco?"
"Dál nepůjdeme," řekl Ross. "Jenom bychom vám to tam zašlapali." Ukázal na své bahnem obalené boty.
"Jen pojďte. Zujte se! Určitě by vám sedlo trochu kafe. Vypadáte, jako byste se div neutopili."
Ross s Hollisem na sebe pohlédli, pak Ross přikývl.
"Dík, pane Westone. Trochu kafe by nám určitě bodlo."
"Shoďte boty a pojďte dál. Postavím vodu," řekl Perry a zvedl psací stroj. "Cestu znáte, viďte."
Když si svlékali gumáky a boty, Ross zdušeně prohodil.
"Buď ve střehu, Hanku. Bude to asi v pořádku, ale nebudem riskovat."
"Co s puškama?"
"Necháme je tady." Ross si popleskal pouzdro s revolverem. "Měj oči otevřené."
Oba jen v ponožkách vešli do obýváku, Ross jako první. V kuchyni Perry připravoval kávu. Neměl ponětí, kde se Brown ukrývá. Nahoře? Mohl být kdekoli. Budem mít společnej pohřeb. Udivilo ho, jak pevné má nervy. Už necítil strach. Situace se měnila v zápletku filmového scénáře: takového scénáře, jaký Silas S. Hart chtěl. Na chvíli zůstal bez pohnutí a přemýšlel. Uvědomoval si, že si zahrává s ohněm. Každou vteřinou se mohl Brown rozběsnit, ale existovala možnost, že když na to půjde opatrně, udrží Browna pod kontrolou.
Pocítil příval sebejistoty. Najisto věděl, že kdyby Rossovi jen maličko naznačil, že se Brown někde v domě skrývá, došlo by na střílení. Nepochyboval, že by se Brown nenechal chytit živý. Krásná situace! Už přímo viděl, jak ten scénář začít. Nalil kávu do dvou šálků. Takže dobře, tohle musíš skoulet na úrovni. Z tohohle by se mohl vyklubat velký film.
Odnesl šálky do obýváku, kde ti dva policisté nejistě postávali a rozhlíželi se.
"Chovejte se jako doma," vyzval je. "Posaďte se. Tady máte..." Podal jim kávu, pak se posadil do klubovky. "Ani jste mi neřekli, co vy dva tady v tom pekelném dešti děláte."
Posadili se naproti němu.
"Víte, pane Westone, honíme jednoho zabijáka," řekl Ross. "Napadlo mi, že by se mohl schovávat v některé té rybářské chatě. Prohledali jsme je. Mýlil jsem se."
"Zabijáka? Nemáte snad na mysli toho Logana? Slyšel jsem něco v rádiu."
"Přesně toho." Ross se odmlčel, pak navázal. "Pamatujete se na Juda Losse, pane Westone?"
Perry náhle pocítil, jak mu žaludek sevřel studený strach.
"Juda Losse? No jistě. Pěstuje pomeranče. Když se sejdeme ve městě, obvykle si spolu dáme skleničku. Příjemný chlápek. Co je s ním?"
"Setkal jste se někdy s jeho ženou? A dcerou?"

"Nemůžu říct, jestli s jeho ženou, ale jeho dceru si vybavuju... milé děvče. Co je s ním?"
"Logan přišel k němu na farmu a všecky tři je zmasakroval sekerou."
"Dobrý Bože!" Perry zůstal v hrůze na Rosse koukat. "Jsou mrtví?"
"Můj zástupce Tom Mason na tu farmu šel. Měl smůlu. Logan s ním zatočil podobně." Ross trhl palcem směrem k Hollisovi. "Nastoupil na Masonovo místo."
Perry na okamžik v mysli zakolísal. Neměl by jim povědět, že tam Brown je? Budem mít společnej pohřeb. Ne!
"To je strašné, Jeffe," řekl. "Myslíte, že ten člověk je pořád ještě někde tady?"
"Mohl by. Státní policie a národní garda po něm jdou. Státní policie si myslí, že zastavil nějakého řidiče, dostal se přes zátarasy a je v Miami."
Perry přikývl. Měl jistotu, že Brown se zbraní v ruce pěkně poslouchá.
Ross dopil kávu a zvedl se.
"Budem muset běžet, pane Westone, zdržíte se dlouho?"
"Čtrnáct dní." Perry se zvedl z křesla. "Možná i déle. Záleží na tom, jak mi půjde práce od ruky."
"Chcete, aby se o vás moje žena postarala, pane Westone?"
"Momentálně ne, Jeffe. Zavolám jí, až budu potřebovat, ano?"
"No jistě. Zítra, hádám, by mělo přestat pršet. To byly ošklivý tři dny."
"Doufejme."
Perry s nimi vyšel do garáže a počkal, až si nazuli boty a navlékli mokré gumáky. Potřásli si rukama.
"Zastavím se, Jeffe, ale příští týden musím urazit kus práce. Pozdravujte Mary. Až budu potřebovat pomoc, ozvu se jí."
"Dobře, pane Westone," řekl Ross a uchopil pušku. "Ať vám to jde dobře od ruky."
Vyšli s Hollisem do deště a pustili se po cestě do lesa.
"No jo, asi jsem se spletl," řekl Ross. "Člověk holt nemůže mít vždycky pravdu. Asi to bude tak, jak si myslí Jacklin, že Logan proklouzl do Miami, kde se mohl ztratit."
Hollis na to nic neřekl. Brodil se blátem za Rossem, když však došli do bezpečí krápajících stromů, řekl: "Počkejte chvilku, šerife."
Ross se zastavil a otočil. "Copak je, Hanku?"
"Podle mě by mohl Logan ve Westonově srubu být a Weston ho pod hrozbou zastřelením kryje."
"Co to říkáš?" Ross se na Hollise upřené zadíval. "Proč jako si to myslíš?"
"Mám jen takové tušení," řekl Hollis tiše, "tušení, že tam Logan je."
"Tušení? Co tím chceš říct?"
"Třeba byste mi mohl něco vysvětlit, šerife." Hollis měl najednou chladný a nemilosrdný hlas. "Proč je telefon vytržený ze zdi? Porozhlédl jsem se, zatímco jste se s Westonem bavili. Myslíte, že by Weston vytrhl telefonní kabel a přerušil spojení?"
Ross strnul. Najednou se cítil starý. Měl si všimnout toho, co zpozoroval Hollis.
"Vrátíme se. Zeptáme se Westona."
"Nic ve zlém, šerife," řekl Hollis, "ale to bychom neměli. Nechcete snad, aby pan Weston přišel o život?"
Po tolika mílích plahočení v blátě a dešti se Ross cítil unavený a poražený. Pracně ze sebe vypravil:
"Vážně si myslíš, že tam je Logan zalezlý?"
"Nevím. Mohl by. Proč by ten telefon byl jinak odpojený?"
Ross se zamyslel.
"Myslíš, že byl Logan začal střílet, jestli se tam zašil?"
"Co může ztratit? Když tam vtrhnem, první to schytá Weston."
"Mohl by ses ale mýlit, ne? Pan Weston řekl, že je sám."
"Řekl byste to taky, kdybyste věděl, že na vás míří pistole."
Ross se cítil celý popletený, jak tam tak stál v blátě a cítil, že mu prší na klobouk. Doposud v Rockvillu k žádnému zločinu nedošlo. Nyní si uvědomoval, že se ocitl v situaci, kterou nedokáže zvládnout, protože se cítí unavený a starý.
"Radši bychom měli upozornit státní policii." "Když dovolíte, šerife," řekl Hollis tlumeně, "na to by se mělo jít jinak. Pokud tam Logan je, tak přímý útok by Westonovi život nezachránil. Odskákal by to první."
Ross o tom popřemýšlel, potom přikývl. "Jak bychom na to teda měli jít, co navrhuješ, Hanku?"
"Měli bychom nechat situaci uklidnit. Jestli tam Logan je a drží Westona pistolí v šachu - a můžu se klidně mýlit -, ale jestli ano, chci, aby si myslel, že my si nemyslíme, že tam on je. Takhle si dá pohov, a když zabiják jako on přestane být ve střehu, pak my můžem něco podniknout."
"Co podniknout, Hanku?"
"S vaším svolením se sem chci zítra vrátit. Když jsem sloužil v armádě, prošel jsem výcvikem na likvidaci odstřelovačů. Umím pozorovat a čekat. Potřebuji, abyste mi to povolil, šerife, abych mohl pozorovat a čekat. Pokud tam Logan je a má dojem, že po něm nikdo nejde, mohl by se uvolnit, a to bude ta pravá chvíle, kdy ho dostat. Co kdybychom se vrátili do kanceláře a promluvili si o tom?"
"Mně se to nelíbí, Hanku," řekl Ross váhavě. "Pokud tam Logan je, pan Weston je v nebezpečí. Měli bychom se podle mě vrátit a ten srub prohledat."
"Když to uděláme, a Logan tam bude, je s Westonem ámen. My bychom také mohli zemřít. Udělal byste mi laskavost? Nechtě mě to udělat po mém. Necháme to napřed uklidnit; dovolte mi, abych šel hlídkovat."
Ross si to přemílal v hlavě. Nepochyboval, že Hollis navrhuje rozumný postup, přesto však váhal, stále měl na paměti Toma Masona.
"Když jsem sloužil ve Vietnamu," prohodil Hollis tiše, "jeden ostřelovač zlikvidoval dvacet našich kluků. Deset dní

jsem na to potřeboval, deset dni jsem se skrýval v džungli, než jsem ho dostal. Nakonec si ten pacholek dal pohov a já ho zahlédl. Tohle je, šerife, práce pro odborníka. Já jsem odborník. Pozorovat a čekat. Dovolíte mi, abych to provedl po svém?"
Položil ruku Hollisovi na rameno.
"Dobře, synku," řekl. "Uděláme to, jak navrhuješ, ale musím to ohlásit Jennerovi."
Znovu Hollis zavrtěl hlavou.
"Zase bych si dovolil být proti, neměli bychom to říkat nikomu. Já se sem zítra večer vrátím a budu to tady pozorovat. Budeme ve spojení vysílačkou. Pokud to řeknete Jennerovi, spustí akci, což je přesně to, co teď nemůžeme potřebovat."
Ross bezmocně pokrčil rameny.
"Dobrá."
Otočil se a plahočil se dál po stezce, najednou se zastavil. "Budu muset Jennerovi něco říct."
"Jistě." Hollis se zazubil. "Navrhuju, abysme mu řekli, že jsme prohledali ty rybářský chaty a Logana nenašli. Vždyť zatím jsme ho nenašli."

Pamatujete se na Juda Losse, jeho ženu a dceru? Logan přísel na farmu a všecky tři je zmasakroval sekyrou. Perry se opřel o toyotu, jak se mu udělalo zle. Živě si na Juda Losse pamatoval: pomenší, podsaditý muž s narezlými vlasy. Často se stavoval v hospodě v Rockvillu a mnohokrát si spolu dali pivo. Zavražděný!
Měl se z toho dostat! Rozběhnout se za Rossem! Utéct před touhle noční můrou.
"To jste sfouk jedna radost, Perry."
Při zvuku Brownova úsečného nemilosrdného hlasu mu srdce udělalo kotrmelec. Otočil se.
Brown stád ve dveřích s pistoli v ruce.
"Bezvadné," pokračoval. "Pojďte dovnitř, Perry. Už si můžem dát voba voraz. Ty hajzlíci se nevrátěj. Zvládnul jste to fakt chladnokrevně." Zamával na Perryho pistolí. "Pojďte dovnitř."
Pod hrozbou zbrané vevrávoral do obýváku. Slyšel, jak Brown zamyká dveře do garáže, pak přišel do místnosti.
"Za to, jak jste to zvládnul, Perry, vám uvařím něco dobrýho k večeři. Rád kuře?"
Perry se posadil. "Nechci nic."
"Jasně že chcete. Chcete dvojitou skotskou." Brown zasunul zbraň do pouzdra a přistoupil ke skříňce s likéry. Nalil skotskou, přistoupil k Perrymu a strčil mu sklenici do ruky. "V momentě budete ve formě. Fotr byl mazavka, když se mi podařilo šlohnout flašku, dycky ho to rozveselilo."
Perry do sebe obrátil pití na jeden dlouhý, lačný lok, otřásl se a nechal sklenici vyklouznout z ruky na podlahu. Brown seděl na opěradle klubovky a pozoroval ho.
"Jste odporný surovec!" vyhrkl Perry. "Zabil jste mi dobrého přítele!"
Brown pokrčil rameny.
"Já to nevěděl. A i kdyby jo, nic by to na věci nezměnilo. Ten kretén mě nenechal bejt. To jsem zlej, když mi blbci nenechaj bejt. Bylo to takle. To auto se vybouralo a ty dva policajti zkápli. Já zmizel. V dešti jsem ušel a uběh deset mil. Nejed jsem dva dny. Byl jsem hladověj jak pes. Přišel jsem na tu farmu. Votevřel ten dacan. Já si mu řek vo jídlo." Brownovy rysy ztvrdly. "Víte, co mi řek? Řek mi: Koukej mazat z mýho pozemku. Pobudové u mě nic nedostanou a přibouch dveře. Neměl jsem se kam vrtnout. Byl jsem mokřejší než utopenej čokl. Když něco chci a ňákej pitoměj křupan mi to nechce dát, to se rozčílím, a to pak maj ty burani smůlu. V kůlně jsem našel sekyru. Vrátil jsem se a vykopnul dveře. Jeho jsem našel s jeho paničkou u teplýho jídla. Vyřídil jsem je. Pak jsem uslyšel ječení a po schodech šla dolů ta holka. Její řvaní mě rozčílilo eště víc, tak jsem za ní výběh do pokoje a voddělal ji taky. Pak jsem šel dolů a sněd to jídlo na stole. Bylo dobrý." Přikývl. "Jo, bylo vopravdu dobrý. Telefon v jednom kuse zvonil. Hádal jsem, že to budou policajti, kontrola. Dávno jsem se domyslel, že to tam přijedou vobhlídnout, tak jsem se skoval v kůlně. Pak jsem uviděl, že je jenom jeden, tak jsem ho uzemnil a vzal si jeho auťák. Takle to bylo, Perry. Všecko to byli blbý burani."
Dlouhou, ošklivou chvíli na Perryho upřeně hleděl. "Nebuďte blbej. Teďka jdu udělat to kuře. Dejte si eště panáka."
Zvedl se, načež se zastavil. Perry uviděl, jak se mu obličej křiví do zlého šklebu, a při pohledu na ten vražedný výraz mu přeběhl mráz po zádech. Uviděl, že Brown civí na vytrženou telefonní přípojku.
"Kruci, to jsem měl spravit," zamumlal a otočil se. "Neříkali nic, že ne? Poslouchal jsem. Možná si toho nevšimli. Ten prďola je neškodnej, ale ten druhej vypadal vod rány." Přivřel oči do štěrbin. "Pudu se kouknout. Seďte, kde jste. Žádný blbosti."
Slyšel ho, jak běží nahoru po schodech. O chvíli později byl zpátky v gumáku Toma Masona.
"Du na vobhlídku," řekl, otevřel dveře a zmizel v dešti a houstnoucím šeru.
Perry se zvedl a nalil si další pití. Dělat nemůžeš nic, řekl si. Skotská mu pomohla překonat šok z toho, že Lossova rodina byla vyvražděna. Vrátil se do svého křesla, zapálil si cigaretu a upíjel whisky. Pohlédl na hodinky. Bylo deset minut po sedmé. Už se stmívalo. Přemýšlel o noci, kterou má před sebou. Jak dlouho tady ten muž zůstane? Dopil. Cítil se uvolněný a trochu nalíznutý.
Vrátí se Ross s Hollisem? Všimli si toho telefonu? Pojali podezření, že tady Logan je?
Zvedl se a začal přecházet po místnosti. Brown se nikdy nenechá chytit živý. Budem mít společnej pohřeb. Vůbec poprvé si Perry uvědomil, jak mu na životě záleží. Musí udělat všecko, co bude v jeho silách, aby střílení zabránil, protože věděl, že by to odnesl jako první.
Za více než půl hodiny se Brown neslyšně objevil v obývacím pokoji. Perry měl v sobě tři skotské a podřimoval v křesle. Když Brown zavíral dveře, s trhnutím se probral.
"Sou pryč," řekl Brown. "Volové! Toho telefonu si určitě nevšimli. Poldové! Nevídej si na špičku nosu! Šel jsem za

nima až k jejich auťáku. Už vodprejskli!" Perry si ulehčené oddechl. "No nic, Perry, udělám večeři. Máte už hlad?"
Perry zjistil, že má. "Mám."
"Dneska v noci budete zamčenej ve svým pokoji. Mám lehký spaní. Dyby něco, zmáknu to. Rozuměno?"
"Jistě," řekl Perry.
Brown pokývl a odešel do kuchyně. Perry ho slyšel, jak si falešně píská, když napichoval kuře na rozen.

Sheila Westonová zajela s vozíkem, na němž měla kufr a příruční kufřík, do příletové haly v Jacksonvillu.
Tady ale muselo pršet! pomyslela si. Neměla ponětí, kde by měla Perryho rybářský srub hledat. Věděla jenom, že je poblíž osady jménem Rockville.
Když jí Perry srub popisoval, řekl jí, že je hned u řeky. Plný nadějí jí říkal, že ji naučí rybařit. Rozhodně to odmítla. "O procházky nestojím, řeku jsem už viděla a ryby mně můžou být ukradené," řekla. U toho zůstalo.
Jak teď tolik prahla po tom, aby si s Perrym promluvila, byla odhodlaná dostat se do srubu za každou cenu. V Hertzově půjčovně vozidel to budou pravděpodobně vědět. Perry říkal, že si u nich vždycky pronajímá auto, aby se do srubu dostal.
Bylo čtvrt na osm a přes prosklené dveře viděla nejen vytrvalý déšť, ale i že se stmívá.
Když se blížila k přepážce Hertzovy půjčovny, všimla si muže se širokými rameny, který k ní stál zády a opíral se o pult. Vybavoval se s hezkou úřednicí Hertzovy půjčovny, která se usmívala, jako se usmívají všechny mladé dívky, když na ně nějaký muž udělá dojem.
Sheila ulpěla pohledem na mužových širokých zádech. Měl na sobě bezvadně střižený sportovní oblek levandulové barvy. Tmavé vlasy měl lehce prokvetlé. Nechala vozík stát a přistoupila k pultu.
Úřednice právě říkala: "To bych vám opravdu nedoporučovala, pane Frankline. Lépe bude počkat do zítra." Pak pohlédla na Sheilu a řekla: "Hned se vám budu věnovat."
Muž se otočil a přejel Sheilu pohledem.
Pocítila, jak jí projel lehký třas. To je ale mužský! Okamžitě si vzpomněla na Douglase Fairbankse, když byl v nejlepší formě. Tento muž měl podobné rysy, avšak nejen to, vyzařovala z něho zvláštní osobitost a Sheila na něho dostala chuť.
"Věnujte se dámě, Penny," řekl. "Nemám naspěch."
Dívce zmizel okouzlený úsměv z obličeje a udělala pár kroků podél pultu.
"Čím vám mohu posloužit, madam?"
"Jsem paní Westonová," řekla Sheila. "Nepronajal si včera manžel u vás vůz?"
Dívka se rozzářila. Dokonce i připomínka toho, jak to bylo vzrušující jednat s Perry Westonem, stačila.
"Ach ano, jistě, madam."
"Nevíte náhodou, jak bych se dostala do Rockvillu a do jeho rybářské chaty?"
Dívka se zatvářila zaraženě.
"Do Rockvillu ano, ale k rybářské chatě pana Westona, to nevím."
Muž, kterého dívka oslovovala Franklin, promluvil hlubokým, hebkým hlasem, který Sheilu vzrušil.
"Promiňte, nemohl jsem to přeslechnout. Jsem Perryho soused. Mám rybářský srub asi míli od něho."
Otočila se k úřednici zády a obšťastnila Franklina zářivým úsměvem.
"Jaká to šťastná náhoda, pane Frankline. Myslím, že se o vás Perry někdy zmínil." Což byla vyslovená lež.
"Mám namířeno do Rockvillu a mohl bych vám ukázat cestu, ale dnes ne. Slečna Pentagastová mě informovala, že cesty jsou tam špatné. Copak vám nepřijel manžel naproti?"
Oslnivě se usmála a popošla od pultu dál. Uvědomovala si, že úřednice poslouchá. Franklin vykročil za ni a zastavili se až pěkný kus od pultu.
"Chci ho překvapit," řekla Sheila. "Manžel neví, že jsem přijela."
Franklin pozvedl obočí.
"Dnes večer to nezvládnete, paní Westonová, ovšem zítra, pokud déšť ustane, mi bude potěšením vás tam odvézt."
"To je od vás velice laskavé, pane Frankline. Nu, budu si asi muset obstarat hotel." Nasadila bezmocný výraz, z kterého v minulosti tolik těžila. "Nevěděl byste o nějakém dobrém hotelu, pane Frankline?"
Krátce se na ni zkoumavě zadíval, pak se usmál.
"Jezdím sem každý druhý měsíc. Jistě, je tady jeden moc pěkný motel, v kterém bydlívám. Mám vám tam také rezervovat pokoj, paní Westonová?"
Znovu ten bezradný kukuč. "Nerada bych obtěžovala..."
"Bude mi potěšením. Zavolám taxi. O zavazadlo se vám postarám. Nechtěla byste manželovi zavolat?"
To ne, pomyslela si. Teď pociťovala jenom naléhavou potřebu vlézt s tímhle přitažlivým mužským do postele.
"Raději ne. Měl by jenom starost. Zavolám mu zítra."
S úsměvem se měřili pohledem.
"Všechno vám zařídím, paní Westonová. Počkejte tady."
Posadila se na lavici a Franklin mezitím odjel s jejím vozíkem ven.
Člověk nikdy neví, pomyslela si, co ho čeká za rohem, pak si vzpomněla na Juliana Lucana. Co je to zač, tenhleten Franklin? Snad bude v pořádku, když má rybářský srub a zná se s Perrym. Přesto ji pronásledovala myšlenka na Lucana. Ten byl také uhlazený, pohledný a sexy. Zvedla se a přistoupila k přepážce Hertzovy půjčovny. Úřednice se na ni tázavě zadívala.
"Kdo je pan Franklin?" zeptala se. "Co dělá?"
Dívka se uštěpačně usmála. Pochopila, o co Sheile jde.

"Pan Franklin je starším společníkem advokátní kanceláře Franklin & Bernstein v New Yorku, paní Westonová."
Nasadila ještě zlomyslnější úsměv. "Dalo by se říct, že patří k vlivným lidem."
Utkaly se pohledem, načež se usmála Sheila. "Děkuji," řekla a vrátila se na svoji lavici.
Takže to by bylo, pomyslela si. Možná mě do postele ani nebude chtít. Možná... Po pěti šesti minutách se Franklin objevil.
"Omlouvám se. Dalo mi práci sehnat v motelu pokoje. Kdekdo zřejmě zůstává přes noc, ale zařídil jsem to. Můžeme jít?"
"Jste velice laskav, pane Frankline," řekla tím nejostýchavějším tónem.
"Jelikož budeme sousedé, co tedy abyste mi říkala Gene?"
"Samozřejmě. Já jsem Sheila."
"Hezké jméno."
Uchopil ji za loket a vyvedl ji k čekajícímu taxíku.
Za krátké cesty do hotelu nadhodil. "Povečeřela byste se mnou, Sheilo?"
"S radostí."
Když dorazili k impozantně vyhlížejícímu motelu, Sheila poznala, jak vlastně důležitý člověk Gene Franklin je. Personál se uklánělo a mohl se přetrhnout. Zavazadla jim bleskurychle odnesli. Franklin si potřásl rukou s rozzářeným recepčním. Chodbou je provázeli dva pikolíci a otevírali jim dveře do pokojů.
"Tento pokoj je váš, Sheilo," řekl Franklin a dal pikolíkovi štědré spropitné. "Že bychom se setkali ve vestibulu v osm třicet?"
"Samozřejmě."
Nechala ho stát a vešla do velkého, pohodlně zařízeného pokoje. Zavazadlo už tam měla uložené. Zavřela dveře a rozhlédla se, pak dostala ještě lepší náladu. Mezi jejím a Franklinovým pokojem byly spojovací dveře. Půl hodinku si hověla v teplé vodě a odpočívala. Pro tento večer byl Perry zapomenut, rovněž tak Julian Lucan a ten odporný vyděrač Fleichman. Byla šťastná.
O čtyřicet minut později ji Gene Franklin jemně uchopil za loket a odvedl ji do plné restaurace. Pod dotekem jeho teplé dlaně se jí probudilo celé tělo.
Čekal na ně vrchní. Podrželi jim židle. Hbitě předložili jídelní lístky.
"Řekněme aperitiv, pane Frankline?"
"Dala byste si martini, Sheilo?"
"Velice ráda."
"Dvakrát," řekl Franklin. Když vrchní odkvačil, navázal: "Máte ráda frutti di mare?"
"To miluju."
"Pak dovolte, abych vybral sám. Připravují tady garnáty na pivě. Zní to zvláštně, ale jsou vynikající. Potom bych navrhoval malý steak a půlku humra s krabí nádivkou."
"To zní přímo báječně."
Naservírovali jim martini. Přispěchal vrchní a převzal jejich objednávku.
"A co řekněme medové koláčky a míchaný salát?"
"Ty koláčky ne, ale salát bych prosila."
"Já také," řekl Franklin. "Ale ty medové koláčky dělají vynikající. Opravdu si nedáte?"
"Ne, ne. Musím si dávat pozor na váhu."
Vrchní odešel.
"Pozor na váhu?" Franklin na ni zpříma pohlédl, pohledný obličej rozesmátý. "Myslel bych, že si musíte dávat pozor na jiné věci."
Ztuhla.
"Ach, proč to říkáte? Na jaké jiné věci?"
Usmíval se ještě víc.
"To budete vědět vy lépe než já, viďte, Sheilo."
Najednou se cítila trochu nesvá. "Skutečně nemám představu, o čem hovoříte."
"Na tom nesejde." Vytáhl masivní zlaté cigaretové pouzdro. "Kouříte?"
"Teď ne, děkuji."
Usrkávala ze své sklenice a odhadovala ho pohledem. Rozhodně to byl jeden z nejpěknějších chlapů, kterého kdy potkala.
Myslel bych, že si musíte dávat pozor na jiné věci. Podivné. Nechala tu poznámku plavat.
"Nevím, jak dlouho s manželem ve srubu zůstanete," řekl Franklin, "ale budete potřebovat šaty i boty do každého počasí. Máte něco takového s sebou?"
"Do každého počasí?"
"Řeka se vylévá ze břehů a všude je plno bahna."
"Ach!" Vypadala konsternované. "Na to jsem nepomyslela. Obyčejné tady bývá horko a slunečno, ne?"
"Možná i bude. Zjistil jsem, jaká je předpověď počasí. Zítra ráno má přestat pršet. I tak ovšem budete potřebovat holinky, džíny a tak podobně. Hned tady v ulici je slušný obchod. Řekněte jim, kam jedete, a oni vás vybaví."
"Jste tak pozorný."
Přinesli jim garnáty. Když se pustili do jídla, zeptala se: "Jaké máte zaměstnání, Gene?"
"Jsem právní poradce. Jídlo je dobré, viďte?"
"Vynikající. Právní poradce? To zní strašně důležitě."
"Ano, dalo by se to tak říct."

"Máte dovolenou?"
"Obchod a zábava. Musím si pracovně pohovořit s vaším manželem."
Zkameněla. "S Perrym?"
"Ano. Předpokládám, že vám řekl, že dávají se Silasem S. Hartem dohromady jeden film. Mám na starosti právní stránku věci."
Pocítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. "Se Silasem S. Hartem?"
"Správně. Jako by vás to překvapilo. Pan Hart patří k mým nejdůležitějším klientům."
"To jsem nevěděla."
Najednou jí garnáty už tak nechutnaly. Zase ten hajzl Hart! pomyslela si. To on na mě určitě nastrčil toho vyděrače fízláckýho. Myslel bych, že si musíte dávat pozor na jiné věci. Tenhleten pohledný usmívající se chlap ji varoval! Nebylo třeba dál nic vysvětlovat. Z hlavy se jí úplně vykouřilo, že by s ním snad v noci sdílela postel. Dokonce i kdyby mu něco naznačila, určitě by na to nereagoval. Jen tak tak unikla ponižujícímu odmítnutí. Sheila v sobě měla pěkně tvrdé jádro, což dávalo zabrat už jejím rodičům. Byla tvrdohlavá a nezvladatelná od chvíle, kdy se naučila mluvit. Její rodiče byli laskaví lidé a měli s ní velkou trpělivost, kterou nedocenila. Brzy se s nimi do krve pohádala a bylo po dobrých vztazích. S Perrym se hádala opravdu s chutí. Pořádná, prudká hádka a potom usmiřování bylo kořením jejího života.
"Perry odjel do srubu hledat inspiraci," podotkl Franklin, když dojedli garnáty. "Pan Hart na něho spoléhá."
"To nepochybuju." V hlase jí zazněl ostrý tón. "Lidé, kteří mají moc, vždycky čekají zázraky."
Zvedla pohled a uviděla, že ačkoliv se Franklin stále usmívá, má v očích arogantní výraz.
Mezitím co číšník sklízel se stolu, mlčeli.
"Zítra dopoledne mám něco pracovního. Alespoň budete mít čas si něco nakoupit," řekl Franklin. "Navrhuji, abychom spolu poobědvali a hned poté odjeli k rybářskému srubu. Je to dobře čtyřicet mil."
"Dobrá."
S různými parádičkami naservírovali hlavní chod.
"Vypadá to dobře, viďte?" prohodil s pohledem upřeným na svůj talíř.
"Nádherně."
Pustili se do jídla.
"Takže Perry vás nečeká?" podotkl Franklin jakoby nic.
Byla na stráži.
"Bude náramně překvapený." Donesla si sousto steaku do úst. "Hmmm, dobré."
"Tak nějak uvažuji, Sheilo, jestli to byl dobrý nápad, že jste sem vážila celou tu cestu. S Perrym jste o tom nemluvila, viďte?"
Upřela na něho pevný, studený pohled.
"Chcete naznačit, že manžel nebude rád, že mě vidí? A pokud to naznačujete, vysvětlete mi prosím, co je vám po tom."
Franklin se maličko ušklíbl, jako by tím naznačoval, že tato velice mladá žena sedící naproti němu se ukazuje jako mnohem obtížnější, než očekával.
"Panu Hartovi velice záleží na tom, aby se váš manžel bez vyrušování pustil do důležité práce," řekl Franklin tiše. "Což je důvodem, a to jediným, proč Perry do srubu odjel... aby se mohl soustředit na práci. Kromě toho, Sheilo, jste si nemohla vybrat horší čas. Zjistíte, že podmínky ve srubu nejsou až zas tak příjemné. Říkali mi, že cesty jsou rozbahněné. Pršelo bez přestání po tři dny. Budete zavření v malém srubu a to bude Perryho rušit." Znovu se mu ve tváři objevil úsměv. "Protože vás neočekává, nemyslíte, že by bylo rozumnější vrátit se na Long Island a nechat Perryho pracovat?"
Dojedla steak a pustila se do humra.
"Ta nádivka z krabů je fantastická," řekla.
"Ach ano. Tady se vaří výtečně. Neodpověděla jste mi. Nemyslíte..."
"Nezapomněla jsem, na co jste se ptal." Hezký obličej jí ztvrdl. "Byla bych vám vděčná, kdybyste se nesnažil zasahovat do mého a Perryho života. Jsem si jistá, že jednáte podle instrukcí od Harta."
"Zde nejde o zasahování, Sheilo. Perry má před sebou důležitou práci. Když s ním budete, mohla byste mít špatný vliv na jeho tvůrčí přemýšlení. Jste velmi mladá. Možná si neuvědomujete, jak mimořádně tvůrčí člověk Perry je. Byl velice úspěšný. Tady je ve hře spousta peněz. Když ho přepadnete, mohla byste zničit velmi důležitou práci."
"A Silase S. Harta by to pekelně naštvalo?"
"Perryho rovněž."
"Myslím že ne. Myslím, že by byl rád, že jsem s ním. Ale jelikož vás to tak očividně znepokojuje, Gene, nechám na něm, aby tenhle náš malý spor rozhodl."
"To by samozřejmě bylo řešení, a už jsem se pokoušel s ním spojit. Telefon bohužel nefunguje."
"Hovořme tedy o něčem jiném. Dám si kávu."
Poprvé Franklina přešel úsměv. Jak ho tak pozorovala, pochopila, proč že je právníkem Silase S. Harta. Šedé oči byly najednou jako kámen.
"O čem byste ráda hovořila, Sheilo?" zeptal se a pokynul číšníkovi.
"To je jedno." Pokrčila rameny.
"Mluvme tedy o vás."
Číšník sklidil nádobí.
"To není zajímavé téma," řekla.
"Myslím že je. Víte, Sheilo, jste velice mladá. Máte štěstí, že jste vdaná za bohatého, chytrého muže. Chtěla byste ho

ztratit?"
Číšník před ně postavil kávu.
"To je moje věc," odsekla. "Ale pokud to uspokojí vaši zvědavost, nehodlám ho ztratit. Perry mě náhodou miluje. Patří mu toho spousta, já jsem však na prvním místě toho seznamu."
"Možná si jenom představujete, že je tomu tak."
Upila kávu.
"To je moje věc, vaše ne."
"Nechtěl jsem s tím začínat," pokračoval Franklin, "ale váš manžel má veškeré důvody a důkazy, aby se s vámi nechal rozvést."
Obličej jí ztuhl. "Zajímavé."
Rozhostilo se dlouhé ticho, za kterého se rozhlížela po restauraci.
"Veškeré důvody a důkazy, aby se s vámi nechal rozvést," zopakoval Franklin. "Udělejte nyní prosím to, co navrhuji. Zítra vás odvezu na letiště. Jeďte domů."
Dopila kávu a zvedla se.
"Jdu si lehnout. Zítra mě odvezete do Perryho srubu. Pokud ne, já už najdu nějaký způsob, jak se k němu dostat. Děkuji za výtečnou večeři. Řekněme zítra v poledne?"
"Říkám si, jestli si uvědomujete, že se chováte jako sobecký, rozmazlený spratek," řekl Franklin a zadíval se na ni.
"Používáte téměř stejná slova jako můj otec, když nemohlo být po jeho." Usmála se. "Rozmyslela jsem si to. Mám v úmyslu najít cestu k Perryho srubu sama. Budu odjíždět brzy, takže na mě nečekejte. Je to jasné?"
Pokrčil rameny.
"Nemohu vám v tom zabránit. Přesto vás ujišťuji, Sheilo, že Perry nebude chtít mít okolo sebe sobeckou, zpovykanou osobu, když pracuje."
"Uvidíme." Předklonila se. "Oplatím vám poklonu, pane Frankline. Navzdory tomu, že dobře vypadáte a máte šarm, jste pěkný posera. Máte nahnáno ze Silase S. Harta. Je mi vás líto. Já se ho nebojím. Dobrou noc."
Otočila se a odkráčela z restaurace.
KAPITOLA ŠESTÁ

Hank Hollis zůstal spát u Rossů a spal až do deseti, protože věděl, že bude vzhůru zřejmě celou noc. Když se oholil a vysprchoval, sešel už v uniformě dolů do obývacího pokoje.
"Slyšela jsem vás," zavolala Mary z kuchyně. "Snídaně je hotová. Posaďte se."
Sedl si k prostřenému stolu a Mary přinesla hromadu vaflí a postavila je před něho.
"Pusťte se do toho. Hned přinesu vejce," řekla a vrátila se do kuchyně.
O deset minut později přinesla talíř se dvěma silnými plátky opečené šunky a třemi vejci.
Posadila se naproti němu.
"Jak se cítí šerif?" zeptal se, odstrčil několik zbylých vaflí, a pustil se do vajec.
"Není už žádný mladík, Hanku," řekla Mary tiše. "Dělá mi velké starosti. Od osmi pořád telefonuje. Řekl mi, co máte v úmyslu. Má z toho strach. Já taky. Podle mě si nikdy neodpustí, co se stalo Tomovi. Myslíte, že by se u pana Westona ten člověk mohl schovávat?"
"Podívejte, paní Rossová, tohle je policejní práce. Vycvičili mě, abych prověřoval možnosti. Je určitá naděje, že by tam mohl být. Nevím."
Přikývla.
"Ano, chápu. Jeff chce jít s vámi. Neustále opakuje, že kdyby tam byl s Tomem šel, mohl být Tom ještě naživu."
"Upřímně řečeno, paní Rossová, já ho s sebou nechci. Není tak mladý jako já. Mám s podobnými situacemi už nějakou zkušenost. On ne. Uklidněte se. Bude mnohem užitečnější, když zůstane tady."
"Já mu to říkala."
Hollis dojedl jeden plátek šunky a pustil se do druhého.
"Řeknu mu to sám. Udělala jste mi výbornou snídani, paní Rossová."
Položila si buclaté sevřené ruce na stůl a zpříma na něho pohlédla.
"Budete opatrný, Hanku, viďte."
Zazubil se na ni.
"Jistě." Pohlédl z okna. "No, přestalo pršet a vypadá to, že by mohlo vyjít slunce." Dojedl a odsunul talíř. "Bylo to moc dobré."
"Připravila jsem vám s sebou něco k snědku. Máte tam půlku pečeného kuřete a spoustu sendvičů. Jeff myslí, že se v lese nějakou dobu zdržíte."
"To je moc prima!" Znovu se zazubil. "Mockrát děkuju. Jdu si promluvit s šerifem."
"Opravdu budete opatrný, že, Hanku?"
"Budu opatrný."
Našel Rosse za psacím stolem.
"Zdravím vás, šerife," zahlaholil, když vešel. "Je něco nového?"
"Spals dobře? Nakrmila tě Mary?" zeptal se Ross a otočil se na židli.
"Jasně. Co je nového?"
"Kde nic tu nic. Mluvil jsem s Jennerem a Jacklinem. Po Loganovi se slehla zem. Obvolal jsem všechny farmáře: nikde nic. Mně to připadá, že Logan skutečně pláchnul, než se stačily postavit zátarasy."
"Pokud není zalezlej u Westona,"

"Ano." Ross se zatahal za knír. "Jacklin tvrdí, že na pronásledování je teď nasazeno dvě stě ozbrojených mužů. Pořád si myslíš, že by se ten člověk mohl schovávat u Westona?"
"Jak jsem říkal včera večer, nevím. Je to jen tušení. Chci si to ověřit."
"Nelíbí se mi, že jdeš do toho na vlastní pěst, Hanku. Měl bych jít s tebou."
"Nemluvme už o tom, šerife. Je to moje věc. Třeba z toho nic nebude. Mám v plánu vylízt na nějaký strom poblíž Westonova srubu, usadit se tam a čekat. Tamten les nespadá do vašeho okrsku. Nechtě to na mně. Budu ve spojení vysílačkou."
Ross celý zdeptaný s povzdechem přikývl.
"Asi máš pravdu. No, za pokus to stojí." Zvedl se. "Prohlídnul jsem ti pušku. Tady máš vysílačku a dobrý dalekohled. Mary říkala, že ti připraví jídlo. Co bys ještě chtěl?"
Dlouhou chvíli na něho Hollis jen upřeně hleděl, potom řekl: "Chtěl bych s Loganem zatočit tak, jak jsem kdysi zatočil s jedním vietnamským ostřelovačem. Pokud ho zahlédnu, chci ho zastřelit. Tak jak?"
Ross rozpačitě přešlápl. "To by bylo protizákonné, Hanku."
"Vím, kdo ale dokáže, že nestřílel první?"
Ross si pomnul bradu. Vytanulo mu brutální vyvraždění Lossovy rodiny. Vzpomněl si na Toma Masona.
"Střílel teda první," řekl a zpříma na Hollise pohlédl. "Okay, vystopuj ho, pak ho žab. Ve všem jsem s tebou."
Hollis se zasmál.
"Nic víc nepotřebuju vědět." Přistoupil ke stolu, kde ležela puška, vysílačka a dalekohled. "Pak teda abych asi už šel. Odvezete mě k té odbočce k Westonovi? Odtamtud už půjdu sám."
Ross se zvedl. "Jo, jdeme." Položil ruku Hollisovi na rameno. "Pro všecko na světě, Hanku, neriskuj. Nechci, abys skončil jako Tom."
"To bych taky nerad," řekl Hollis. Zachmuřeně se usmál. "Jestli budu moct dobře zamířit, zlikviduju ho. Jestli ho uvidím a nebudu ho moct odprásknout, upozorním vás a pak budem muset vymyslet, jak se k němu dostat."
Mary přišla s vakem jídla.
"Už jdete, Hanku?" Boubelatý obličej měla napjatý a znepokojený.
"Děkuju moc, paní Rossová." Pohladil ji po paži. "Nedělejte si starosti. Klapne to."
Oba muži vyšli do parnatého slunečního svitu a nasedli do hlídkového vozu.

V devět hodin Sheila, už oblečená a sbalená, nechala stát kufr ve vestibulu motelu a přešla přes ulici do obchodu se sportovními potřebami Caba Calhouna.
Měla za sebou neklidnou noc a vlhké vedro, které přineslo slunce časného rána, jí bylo nepříjemné. Z promoklých ulic se zvedal lehký opar. Vešla do obchodu a překvapila ji jak jeho rozlehlost, tak výběr zboží od výbavy pro rybáře a sportovní zbraně po oblečení a obuv.
Za dlouhým pultem stál vysoký, snědý, černovlasý muž s prošedivělou bradkou, který k ní s úsměvem přistoupil.
"Dobrý den, madam," řekl. "Jsem Cab Calhoun. Děkujeme za vaši návštěvu. Čím mohu posloužit?"
Důkladně si ho prohlédla a zalíbil se jí. "Máte to tady moc pěkné, pane Calhoune."
"Baže, trvalo mi čtyřicet let, než jsem to vybudoval. Je to stejně dobrý obchod, jestli ne lepší, jaký byste našla v Jacksonvillu."
"Blahopřeji." Odmlčela se, pak řekla: "Já jsem Westonová."
Pozvedl prošedivělé obočí.
"Paní Perryho Westona? Ach, jistě. Dobře se na něho pamatuji. Měl jsem to potěšení zaopatřit panu Westonovi veškeré potřebné vybavení. Skutečný džentlmen, když dovolíte. Už hodně dlouho jsem ho neviděl."
"Rovněž bych potřebovala vybavení," řekla. "Manžel je ve svém rybářském srubu. Jedu tam za ním. Co byste navrhoval, že bych si měla opatřit, pane Calhoune?"
"Chtěla byste také rybářskou výstroj?"
"Ne. Jen něco rozumného na sebe."
Calhoun se usmál.
"To nebude problém. Budete potřebovat půl tuctu bavlněných košil s dlouhým rukávem, dvoje džíny, dva páry bot a bude."
"Víte, kde má manžel ten rybářský srub?"
"No ovšem, jistě." Zatvářil se poněkud zaraženě. "Ale pan Weston pro vás předpokládám přijede."
"Ne, má to být překvapení. Chci se tam dopravit sama."
Calhoun se podrbal ve vousech.
"No nevím, paní Westernová, berete na sebe obtížný úkol. Sleduji sjízdnost místních silnic, to patří k mojí práci. Vím bezpečně, že cesta ke srubu pana Westona téměř zmizela. Kdybyste tři čtyři dny počkala, až vyschne, pak by to nebyl problém. Myslím, že ani pan Weston by tam teď nedokázal projet."
"Mám v úmyslu tam odjet dnes dopoledne," řekla Sheila. "Byla bych ráda, kdybyste mi vysvětlil, jak se tam dostanu," usmála se. Na tváři jí seděla umíněnost. "Otec mi jednou řekl, že překážky jsou od toho, abychom je překonávali. Odjedu tam dnes dopoledne."
Pátravě se na ni zadíval a přikývl.
"Potom vám pomohu, paní Westonová. Mohu sehnat někoho, kdo vás tam odveze džípem. Jiným typem vozu se tam nedostanete."
"Pojedu sama. Umím řídit džíp. Mohla bych si nějaký najmout?"
"Ale jistě. Dobrá, paní Westonová, u nás najdete všechno, co potřebujete. Vyberte si. Obstarám vám džíp."

Za čtyřicet minut měla vybráno, co bude potřebovat na sebe. V šatně se převlékla do červenožluté bavlněné košile, natáhla si přiléhavé džíny a pevné boty do půli lýtek. S šaty, které svlékla, a oblečením, co si vybrala, v rukou přistoupila k pultu, kde jí Calhoun kreslil na kus papíru, kudy pojede.
"Všechno v pořádku, paní Westonová?"
"Ano, děkuji. Máte velmi dobrý výběr."
"Takže, madam, mám pro vás džíp. Budete ho tady mít za deset minut. Tady jsem vám nakreslil, jak se do srubu dostanete." Přistrčil jí list papíru. "Pojedete tudy, odbočíte vlevo na dálnici a pojedete tak dvacet mil. To půjde bez potíží. Dorazíte k ukazateli nalevo s nápisem ‚Řeka', kde odbočíte. A tam už to bude obtížnější. Jeďte pomalu. Bude tam hodně bahna a vody a podle mého s džípem projedete, jen když pojedete opravdu pomalu. Po té cestě pojedete tak dvě míle, pak už budete u řeky. Jeďte po cestě podél řeky a dorazíte ke srubu pana Westona. Jenom pamatujte na to, abyste nedupala na plyn a nechala džíp jet pomalu."
"Děkuji, pane Calhoune, velmi jste mi pomohl."
"Rád vyhovím odhodlané mladé dámě. Tady máte doklady k džípu. Jenom je musíte podepsat. Máte vůz pronajatý na týden. Vyhovuje vám to?"
Podepsala doklady, pak vystavila šek na nákupy.
"Mohla byste vyřídit ode mne panu Westonovi pozdrav?" řekl Calhoun. "Řekněte mu prosím, že doufám, že ho brzy uvidím."
"Samozřejmě." Podala mu ruku. "Ještě jednou mockrát děkuji."
"Nechcete, abych vám půjčil na ten nákup kufr? Mohla byste ho vrátit, až budete vracet džíp."
"To bych moc ráda."
Ve chvíli, kdy jí Calhoun poskládal věci do otřískaného kufru, přijel džíp.
S kufrem v ruce ji vyprovodil z obchodu k džípu, z kterého vystoupil mladý černoch.
"Odhlásím se z motelu," řekla, "a vezmu si ostatní zavazadla."
"Jistě, madam," řekl Calhoun a obrátil se k mládenci. "Přines dámě zavazadla, Joeli."
Když Sheila přešla ulici s mladým černochem v patách, zastavil před motelem taxík. Z motelu vyšel Gene Franklin s objemným kufrem. Zastavil se, když ji uviděl. Pocítila, jak si ji prohlíží a jak se mračí.
"Dobré ráno, Sheilo," řekl. "Vidím, že jedete navzdory tomu, co jsem vám doporučil."
Zabodla do něho pohled, hezký obličej zarputilý. "Správně. Stále se chovám jako sobecký, rozmazlený spratek, pane vrtichvost."
Přešla kolem něho do vestibulu motelu.
Franklin zaváhal, pak pokrčil rameny, nastoupil do taxíku a odjel.
Zatímco jí černoch odnášel zavazadla do džípu, zaplatila účet. Když se vrátila k vozu, měla už vše naloženo a Calhoun tam na ni čekal.
"Madam," řekl, "tady ten kluk zná všechny cesty tady v okolí. Rád vás tam odveze."
Usmála se.
"Ne, děkuji. Zvládnu to." Podali si ruce. "Řeknu manželovi, jak jste mi pomohl."
Nasedla do džípu a nastartovala.
"Hlavně jeďte pomalu, madam," řekl Calhoun. "Bylo mi potěšením vám pomoct."
Zeširoka, oslnivě se na něho usmála, zamávala mu a zamířila k dálnici.

Perry Weston se pozvolna probudil a uvědomil si, že okny ložnice se opírá žhnoucí slunce. Pohlédl na náramkové hodinky. Bylo půl deváté. Bylo mu horko a cítil se zpocený. Vstal. Přistoupil ke dveřím a shledal, že je ještě zamčený. Stál bez pohnutí a naslouchal, ale žádný šramot zdola k němu ne dolehl. Přistoupil k otevřenému oknu a vyhlédl na řeku zalitou sluncem. Uviděl, že cesta ke srubu se změnila v tlustou vrstvu mokrého bahna. No, aspoň že přestalo pršet a svítí slunce.
Beze spěchu se oholil, osprchoval a oblékl. Prahl po kávě. Kdyby Jim Brown neměl pod palcem tuhle bizarní situaci, vytáhl by rybářskou výstroj a strávil zbytek dne u řeky, ovšem Jim Brown měl tady hlavní slovo. Posadil se, zapálil si cigaretu a čekal.
Až v deset zaslechl nějaký pohyb. Přistoupil ke dveřím, napnul sluch a uslyšel Brownovo falešné pískání. Deset minut poté se v zámku otočil klíč a Brown vešel. Všiml si, že má na sobě jednu z jeho košil s dlouhým rukávem, která mu zakrývá tetování na paži. Vypadal klidně a obdařil Perryho úsměvem beze stopy veselí.
"Musel jsem se dospat, Perry," řekl. "Chcete snídat? Všecko je připravený."
Při řeči jezdil očima po místnosti, načež přistoupil k nočnímu stolku a uchopil velkou Sheilinu fotografii ve stříbrném rámečku.
Perry ho pozoroval, jak si fotografii pozorně prohlíží a souhlasně přikyvuje. Postavil fotografii zpátky na stolek.
"Vaše přítelkyně?" zeptal se.
"Moje žena," odsekl Perry.
"Fakt? No, pěkná. Šťastnej chlap." Brown zavrtěl hlavou. "Některý chlapi maj štěstí. Nikdy jsem nenašel holku, kterou bych si chtěl vzít. Líbí se vám bejt ženatej?"
Perry se zvedl. "Dal bych si kávu."
Vyšel ze dveří a sešel dolů do obývacího pokoje. Tam už bylo prostřeno. Posadil se a nalil si šálek kávy. Brown mezitím zmizel v kuchyni. Ve chvilce byl zpátky s dvěma talíři opečené šunky.
"Ta vaše lednice, Perry, to je věc," podotkl a přistrčil Perrymu talíř. Posadil se. "To je věc, mít prachy. Hádám, že budete mít v New Yorku taky bezva bejvák."

Perry se pustil do jídla. Vařit tenhle chlap uměl. Šunka byla připravená jaksepatří.
"Přesně tak. Bydlím na Long Islandu."
"Pěkný." Brown si nacpal jídlo do úst. "Za prachy má člověk všecko."
"Pokud jich máte dost. Záleží na tom, co chcete."
"Chtěl bych ženu, jako máte vy," řekl Brown. "Už se po tomhle zasraným světě moc dlouho potloukám sám. Když potřebuju ženskou, musím sbalit ňákou děvku. Nikdá jsem neměl domov, až na tu díru, co tam bydlel táta. Ten kurník."
"Jak dlouho plánujete, že tady zůstanete, Jime?" zeptal se Perry.
"Až se to uklidní, hnu se dál. Poslouchal jsem rádio. Poldové jsou eště celí diví." Ušklíbl se. "Tady mě nenajdou, to je jistý." Zvedl pohled a zadíval se na Perryho. "Vy mi založíte. Chci deset táců. Souhlas?"
"Musím souhlasit, nebo snad ne?"
"Jak jinak." Brown dojedl a pohodlně se opřel. "Jo. Budem muset vymyslet, jak to navlíknout."
"Kam půjdete, Jime?"
Brown pokrčil rameny.
"Umím se ztratit. Kvůli mně si vrásky dělat nemusíte. Dělejte si těžkou hlavu akorát kvůli sobě."
"Ztratit?" řekl Perry. "Na jak dlouho? Hele, Jime, podívejte se na to otevřeně. Nebylo by rozumnější se vzdát? Nemůžete pořád jen utíkat. Dříve či později vás chytnou. Dokonce i ve vězení zůstanete naživu."
"Mluvíte jako nějakej vodpornej velebníček." V hlase mu zazněl ošklivý tón. "Abych se vzdal? Zbytek života strávil pod zámkem? Nic takovýho. Já se smrti nebojím. Nikdo mě živýho nedostane." Začal se tvářit zavile. "A vemu s sebou těch policajtskejch sviní, kolik jen budu moct."
Perry se zrovna chystal něco odpovědět, když ho vylekalo zazvoněni telefonu.
"No jo," řekl Brown, "zapomněl jsem vám to říct. Spravil jsem telefon. Já už jsem takovej šikula. Vemte to, a Perry, bacha." Zapíchl do něho pohled. "Docela jsem si vás voblíbil, tak kámo, žádný podrazy."
Perry přistoupil k telefonu a zvedl sluchátko. "Prosím?" zeptal se.
"U telefonu Gradyová, poštovní úřad v Rockvillu," řekl ženský hlas. "Říkali mi, že vám nefunguje telefon."
"Máte pravdu, ale už je to v pořádku. To bylo asi tím deštěm. Teď už funguje bezvadně."
"Chystala jsem se k vám poslat Joshe, jen co cesty trochu vyschnou."
"Není potřeba, paní Gradyová. Díky za zavolání."
"Rádo se stalo, pane Westone."
Zavěsil.
"Kontrola telefonu."
"Napadlo mi to," řekl Brown. "Nechtěl jsem, aby sem chodil nějakej chlap. Hlavně bacha, Perry. Ne abyste zkoušel se někam dovolat. Jasný?"
"Jestli nemáte nic proti," řekl Perry, "rád bych se pustil do práce. Přijel jsem sem, abych napsal film. Co budete dělat vy?"
"Klidně se do toho dejte. Mě si nevšímejte. Mně se tenhle pokoj líbí. Budu koukat na televizi. Víte co, Perry? Já se tady cítím vopravdu jako doma. Udělám voběd. V mrazáku jsou kotlety, vypadaj moc dobře. Máte je rád s pečenejma bramborama?"
"Prima," řekl Perry, vyšel z obýváku a po krátké chodbě přešel do své pracovny.
Posadil se za stůl a zahleděl se z okna na slunce a stromy. Rád by byl venku s rybářským prutem. Zaklonil se v židli a popustil uzdu fantazii. Po půlhodině soustředěného přemýšlení vytáhl ze stolu papírový blok a začal si zhruba poznamenávat první nápady v zápletce, která by přesně mohla Silase S. Harta uspokojit. Práce ho tak pohltila, že ztratil pojem o čase. To až když se otevřely dveře a Brown nakoukl, znovu se vrátil do skutečnosti.
"Dlabanec," řekl Brown. "Pojďte na to."
Perry pohlédl na náramkové hodinky. Byla jedna. Nerad se zvedl od psacího stolu a zamířil za Brownem do obýváku. Čekala na něho pořádná vepřová kotleta a hromada brambor.
"Cibuli nemám," řekl Brown a posadil se naproti. "Hledal jsem cibuli k těm kotletám." Nevesele se usmál. "Člověk nemůže mít všecko. Táta měl cibuli rád. Dělával jsem mu smaženou cibulku s bramborama. To mu jelo. Maso mu ke konci nedělalo moc dobře. Měl zkažený zuby."
Perry zakrojil do kotlety, všechno, co teď tenhle muž říkal, se stávalo materiálem pro jeho scénář.
"Měl jste tatínka rád, viďte, Jime?"
"No, asi jo. Něco vám povim. Je to fajn, mít někoho rád. Von nebyl zas takovej dobrák. Někdy mi napadalo, že mě rád nemá. Někdy po mně tak všelijak pokukoval. To já poznám, jak kdo kouká. No, já ho měl rád. To mi bylo fuk, jestli mě von taky. Neměl jsem nikoho jinýho, tak jsem ho měl rád. Když jsem ho našel mrtvýho, jako kdybysem něco ztratil." Žvýkal a pokyvoval. "Moc dobrý maso."
"A co vaše matka, Jime?"
Brown se zaškaredil.
"Vo ty mi nemluvte. Všecko špatný. Máte rád svoji ženu?"
"Samozřejmě." Brown přikývl.
"To bych řek. Moc hezká holka." Zvedl pohled. "Na vás trochu mladá, že jo?"
Ten opičák se dotkl citlivého místa. Perry sebou trhl.
"Po tom vám snad nic není?" řekl odměřené.
Brown se nepříjemné ušklíbl.
"To asi bude pravda." Udělal si na židli pohodlí. "Pracujete na filmu?"
"Proto jsem tady."

"Jak se takovej film píše?"
Perry pokrčil rameny.
"Pokud vás to zajímá, tak nejdřív musíte mít nápad. Když máte jistotu, že je ten nápad co k čemu, přemýšlíte o postavách, které do toho nápadu zapadnou. Když vytvoříte zajímavé postavy a máte zápletku, film už se víceméně píše sám."
"Vopravdu? Vypadá to jako nic. Nese to dobře, že jo?"
"Nic na tomto světě není vůbec snadné, pokud to má za něco stát, Jime."
Brown si ho soustředěně prohlížel. "Už máte ty postavy?"
"Zatím jenom představu."
"Jakou představu?"
"Ani po tomhle vám nic není, nemám pravdu?"
"Vsadím se, že jedna ta postava budu já."
"Pro mě za mě si to myslete." Perry se zvedl. "Jídlo bylo znamenité. Vrátím se k práci."
Brown si začal pohvizdovat a přitom sklízel nádobí. Perry už seděl za stolem a pořád ho ještě slyšel, jak si v kuchyni píská.

Šerif Ross a Hank Hollis vystoupili z hlídkového vozu těsně před odbočkou k řece. Ross beze slova podal Hollisovi pušku a ten si ji přehodil přes rameno. Vzal si vak s jídlem a vysílačku. Pohlédli na sebe.
"Neriskuj, Hanku," řekl Ross celý nesvůj. "Nejradši bych šel s tebou."
Hollis se zazubil.
"Jen klid, šerife. Budem ve spojení."
"Jestli se ti něco stane, nikdy si to neodpustím," řekl Ross.
"Hlavu vzhůru!" Hollis se znovu usmál. "Tohle je moje specialitka. No tak já vyrazím. Nedělejte si kvůli mně starosti."
Stiskli si ruce, pak Hollis vkročil na lesní cestu. Počkal, až uslyšel policejní vůz nastartovat a odjet, pak opatrně, pomalu vykročil a držel se přitom na jedné straně cesty. Sundal z ramene pušku, přes levé rameno si přehodil vak s jídlem a vysílačku a pokračoval dál.
Když se dostal do hustého lesa, pohyboval se mnohem opatrněji. Cítil se klidný. Tenhle lov na nebezpečného zabijáka ho v myšlenkách vrátil zpátky do vietnamských džunglí. Kolikrát jen měl před sebou něco podobného? Bezpočtukrát! Vždycky z toho vyšel živý a ostřelovač to schytal. Okay, Chete Logane, ani nebudeš vědět, odkud to přilítlo! Cesta rychle vysychala, ale místy byly kalužiny bahnité vody. Hollis je obcházel a tiskl se přitom k mokrým křoviskům.
Zabralo mu půlhodinu, než došel na dohled řeky. Po pravici, ani ne dvě stě metrů daleko, měl rybářský srub Perryho Westona. Tady, připomněl si, musí být obzvláště opatrný. Ustoupil do zarostlejší části lesa, využíval všemožných úkrytů a pohyboval se přitom tak tiše, že nevyplašil ani ptáky ve vrcholcích stromů. Znovu postupoval kupředu, zlehka se prodíral křovisky a cítil váhu bláta přilepeného na podrážkách bot. Udělalo se parnaté vedro a obličej měl zbrocený potem. Košile a khaki kalhoty mu provlhly od promáčených keřů. Nepohodlí mu nikdy nevadilo. Když se z člověka stane voják v džungli, už takový zůstane, to mu řekl jeho kapitán. Svatá pravda!
Po dalších několika metrech opatrně rozhrnul větve stromu a shledal, že se dívá rovnou na ten rybářský srub. Zastavil se na místě, přikrčil se a prohlížel si ho. Nic se tam nehýbalo. Všiml si, že závěsy na oknech vepředu jsou zatažené. Což neznamenalo, že Logan někde uvnitř nebo poblíž není a nehlídkuje.
Zvrátil hlavu a prohlédl si strom. Pro jeho účel se jevil dokonalý. Na dosah měl velké olistěné větve. Vytáhl z pochvy u pasu lovecký nůž, seškrábal si bláto z bot, pak si přehodil pušku přes rameno, vyšvihl se na nejnižší větev a začal lézt. Lezl pomalu a opatrně, dával pozor, aby větve nerozhoupal. Lezlo se mu snadno. Vytahoval se výš a výš, až byl skoro na vršku. Z toho výhodného místa dohlédl dolů na srub a sám byl schovaný.
Zůstal tam. Dvě silné větve vytvářely vidlici, která vypadala celkem pohodlně. Pokývl, pak se na větev obkročmo usadil a opřel se zády o silný kmen. Zatím dobrý, pomyslel si. Můžu tady zůstat hodiny.
Vak s jídlem si zavěsil na větev a našel si bezpečné místo pro pušku, pak si mezi nohy umístil vysílačku. Obhlížel srub. Stále ještě se tam nic nehýbalo. Třeba to bude ztráta času, on však si to nemyslel. Proč by měl být telefonní kabel vyrvaný ze zásuvky? V tom to vězelo. Naznačovalo to, že se tam Logan někde skrývá a drží Westona pistolí v šachu. Teď to bude otázka trpělivosti a té měl Hollis nazbyt. Nyní si však řekl, že šerif bude už zpátky v kanceláři. Zapnul vysílačku. Se rty těsně u vysílačky řekl:
"Hollis. Slyšíte mě?"
"Jasně a hlasitě, Hanku," odpověděl Ross.
"Našel jsem si dobrý strom, šerife. Mám dobrý výhled na srub a mě nikdo vidět nemůže. Nic se tam nehýbe, ale závěsy na oknech vepředu jsou zatažené. Asi postačí, když počkám."
"Můžeš se se mnou spojit kdykoliv, Hanku. Nehnu se od stolu. Hlas se."
"Končím hlášení."
Hollis vypnul vysílačku. Pohlédl na hodinky. Bylo krátce po poledni. Divný, že se Weston neukázal. Člověk by si myslel, že půjde ven. Možná dlouho spal a teď snídá i obědvá dohromady, nebo tam je možná Logan a nepustí ho ven.
Hollis si řekl, že ochutná sendviče od Mary Rossové. Otevřel vak a našel velký balíček sendvičů se šunkou a hovězím masem a láhev vody.
Snědl dva sendviče a neodtrhl přitom od srubu pohled. Sedlo by zapálit si cigaretu, ale to by bylo příliš riskantní.
Znovu pověsil vak, opřel se o strom, znehybněl a čekal. Jako za starých časů, pomyslel si. Vzpomínal na jednoho zvlášť odolného a nebezpečného ostřelovače, který byl téměř, ale ne docela, tak dobrý jako on sám. Ten mrňavý Vietnamec se schoval na stromě. Odtud dostal dva Hollisovy dobré kamarády. Hollis si přísahal, že ho zlikviduje. Určil

si, odkud výstřely padly. Za horké, vlhké tmy si vylezl na strom tak tři sta metrů od stromu, na kterém se schovával ostřelovač. Musel čekat osmnáct napjatých, nervy drásajících hodin. Tehdy měl jenom dvě rozteklé tabulky čokolády a polní láhev, ne jako teď čerstvé sendviče a půlku kuřete. Hollis přikývl. Tehdy se to čekání vyplatilo. Džungle byla tichá. Nakonec se ostřelovač ukázal. Sjel se stromu, spustil kalhoty a přidřepl. Hollis mu prohnal mozek kulkou. Tohle ho za celou vojenskou kariéru nejvíc uspokojilo. Teď seděl na jiném stromě a čekal, až se ukáže Chet Logan. Trpělivost! Uplynula nekonečná hodina. Pak Hollis zpozorněl. Hučivý zvuk motoru, který jede nízkou rychlostí, se pomalu přibližoval. Napjal zrak.
Nepříjemně ho překvapilo, když uviděl džíp, jak pomalu přijíždí po rozbahněné pobřežní cestě. Ze svého místa řidiče neviděl. Sňal pušku, sledoval, jak džíp dostal v blátě smyk a pak zastavil před srubem. Z džípu vyskočila světlovlasá dívka v červenožluté košili a přiléhavých džínách a vykročila ke dveřím srubu.
Zatraceně! To je teda pěkná komplikace! Kdo je ta holka? Co tady dělá? Odhrnul listy, aby viděl líp. Klepala na dveře. V lesním tichu k němu doléhalo netrpělivé bušení.
Teď měl špatnou vyhlídku. Viděl jen na půlku dveří. Zahlédl, jak se otvírají, pak se dlouho nic nedělo. Slabě k němu doléhaly hlasy. Ačkoliv slovům nerozuměl, připadalo mu to spíš jako hádka. Pak uviděl, jak se dívka prodrala dovnitř a dveře se zabouchly. Zapnul vysílačku.
"Šerife?"
"Slyším."
Byla to úleva slyšet Rossův pevný hluboký hlas. "Něco se tady děje, šerife. Právě přijela džípem nějaká mladá dívka a teď je ve srubu. Ten džíp patří Cabu Calhounovi z Jacksonvillu. Mohl byste to prošetřit?"
"Za pět minut se ti ozvu," řekl Ross a přerušil spojení.
Hollis čekal a nespouštěl ze srubu pohled. Nic se tam nehýbalo. Možná se mýlím, pomyslel si. Ten zabiják tam není. Weston na tuhle dívku čekal. Možná tady na tom stromě dřepí a nechává se žrát komáry pro nic za nic.
Hollis se však naučil trpělivosti. Bez pohnutí pozoroval a čekal a nechal komáry, ať ho otravují. Po deseti vleklých minutách vysílačka ožila.
"Hanku?" Rossův hlas.
"Slyším."
"To děvče je Westonova žena. Najala si džíp a Cabovi řekla, že asi tak týden ve srubu zůstane. Hele, Hanku, myslím, že by ses měl vrátit. Je to ztráta času. Já si myslím, že ten grázl pláchnul do Miami, jak říkal Jacklin. Důkladně se po něm pátrá. Vrať se."
"Kdybyste dovolil, šerife, ještě se nevrátím. Jak můžeme vědět, že tam Logan není? Mohla by padnout rovnou do maléru. Zůstanu ještě hlídkovat. Jak může někdo vědět, že Logan z našeho okrsku zmizel? Budu čekat."
"Jo. Tak dobře, Hanku. Měj oči otevřené. Zůstanu tady dokud mi neřekneš, že se vracíš."
"Končím hlášení," řekl Hollis a vypnul vysílačku.

Když Sheila odbočila z dálnice a začala sjíždět k řece, rychle si uvědomila, že ji Gab Calhoun nevaroval naprázdno a že musí čelit skutečně nepříjemným potížím. Jakmile se však jednou pro něco rozhodla, nic ji od toho neodvrátilo, ať už obtíže byly jakékoli. Byla odhodlaná promluvit si s manželem. Když jí bylo teprve deset, jezdila s otcovým džípem po jeho rozlehlém ranči, spíš kvůli obdivu a pro pobavení jeho zaměstnanců. Zaslechla je, jak si mezi sebou říkají: "To je teda pěkné kvítko." Tehdy se pyšně usmála, stejně jako teď, když si na ta slova vzpomněla. No tak jo, tehdy byla opravdu pěkné kvítko a zůstalo jí to. Zručně s džípem projížděla kalužemi a bahnem. Cítila, jak se do ní opírá vlhké vedro. Prozíravé si natřela obličej a ruce repelentem, takže ji ta bzučící hejna neobtěžovala. Nakonec dorazila k té hluboké blátivé kaluži, v které uvízla toyota. Když ji uviděla, zastavila a obhlížela ji. Projede džíp? Kdyby tam zůstala trčet, to by byl fakt malér. Vystoupila z vozu a došla ke kraji kaluže. Prozkoumala půdu okolo. Po obou stranách cesty byla zem pevná. Pokývla. Vrátila se k vozu, zařadila náhon na všechna čtyři kola, zajela s džípem co nejvíce doprava, najela postranními koly na pevnou půdu a trpělivě, pomaloučku se sunula kupředu. Dávala si na čas.
Obě levá kola zapadla do bahna, ale kola napravo zabírala. Zadržela dech, cítila jak jí po obličeji a zádech stéká pot. Přidala trochu plyn. Vší silou musela držet volant, aby džíp nedostal smyk. Slyšela, jak pod vozem klokotá bahno a voda, potom s trhnutím džíp projel a byla z toho venku. Dál už byla cesta dolů ke srubu sjízdnější, a právě když se po ní Sheila blížila, zazvonil na stole Grace Adamsové telefon.

Stůl měla zavalený prací a tak popadla sluchátko a netrpělivě odsekla: "Kdo volá?"
"Na drátě máte pana Franklina, slečno Adamsová," oznámila jí její sekretářka. "Mohu ho spojit?"
"Spojte nás."
Ve sluchátku cvaklo a ozval se Franklin. "Zdravím vás, Grace," řekl. "S.S.H. bude už asi pryč."
"Je v Hollywoodu. Co se děje?"
"Mám špatné zprávy."
"Se špatnýma zprávama si dovedu poradit!"
"Ano. Perryho žena za ním přijela do srubu."
"Panejo!" vybuchla Grace. "Jak to víte?"
"Byla to čirá náhoda. Včera jsem odletěl do Jacksonvillu, abych Perrymu předložil k podpisu smlouvu, a narazil jsem na ni. Vykládala mi, že chce Perryho překvapit a strávit s ním čtrnáct dní. Věděl jsem, že to je to poslední, co by si S.S.H. přál. Lilo jako z konve, takže jsem zařídil, aby se ubytovala ve stejném motelu jako já, pozval ji na večeři, a stačilo jen kývnout, a byla by mi vlezla do postele. Všecko šlo jako po másle, dokud jsem ji nezačal přesvědčovat, že by udělala líp, kdyby nechala Perryho na pokoji a jela domů; pak začala být pěkně protivná. Praštit ji něčím po hlavě a unést, to

jedině by na ni platilo. Nikdo, opakuji nikdo, dokonce ani S.S.H. nedokáže tuhle tvrdohlavou potvoru zvládnout."
"Takže říkáte, že je s ním?"
"Zřejmě. Silnice jsou špatně sjízdné. Najala si džíp a před půlhodinou odjela S trochou štěstí by sice mohla někde uvíznout, ale vsadil bych se, že se k Perrymu dostane."
Grace Adamsová dlouze, podrážděně vydechla. "Víte. co to znamená? Žádný film nebude! Když bude Perryho otravovat, nenapíše ani čárku."
"Proč si jenom ten pitomec musel vzít takovouhle mrchu?"
"To nehudem rozebírat. Spojím se s S.S.Hartem. Bude blahem bez sebe!" Práskla sluchátkem.

S vítězoslavným pocitem řídila Sheila džíp po bahnité úzké cestě. Jela pomalu a opatrně. Po dalších deseti minutách uviděla řeku. Usmála se. Pěkné kvítko? Znovu se usmála. Překážky jsou od toho, aby se překonávaly! Pokývla. Velká pravda! Pak uviděla rybářský srub. Poznala ho podle toho, jak jí ho Perry popisoval.
Jsem tady, pomyslela si, pak, aniž by si uvědomovala, že ji pozoruje Hollis usazený na stromě, zajela s vozem před hlavní vchod a zastavila.
Dlouhou chvíli seděla a prohlížela si srub. No, je teda pěkně primitivní, pomyslela si. Hlavou se jí mihlo, jestli to tady těch čtrnáct dní vydrží. Bude to pekelná otrava, daleko široko nikde nikdo. Kdyby to už nemohla vydržet, řekla si, vždycky může odjet do Miami, kde jí kynou světla velkoměsta. Ale právě v tuto chvíli pociťovala potřebu, aby ji Perry objal, aby seděla vedle něho a povídala mu o sobě. Nikdo jiný ji nevyslechne. Všechny její přítelkyně čekaly na příležitost, kdy jí budou moct skočit do řeči a začít vykládat svoje problémy. Její mužští přátelé nikdy neposlouchali, co jim říká. Pokyvovali, chápavě se usmívali a čekali na příležitost, aby jí předvedli, jak bezvadní chlapi jsou. Ale Perry ne. Ten jí vždycky naslouchal a měl pro ni pochopení.
Vyskočila z džípu a rozběhla se k hlavním dveřím srubu. Byla na nich těžká železná klika. To bude Perry překvapený! pomyslela si. Půjde s ním do postele, jen co se vykoupe. Až potom bude ležet v jeho náruči, poví mu o tom parchantovi Hartovi a o tom soukromém čmuchalovi. Dokonce by mu mohla říct i o tom strašném Lucanovi. Zmáčkla kliku a zjistila, že je zamčeno. Teď si všimla, že na třech velkých oknech jsou zatažené závěsy. Je tady Perry vůbec? zvažovala. Bože! To by teda byla rána, kdyby tady nebyl a ona se sem táhla celou tu cestu! Zabušila do dveří. Počkala, potom znovu zabušila. Zaslechla cvaknutí zástrčky a obličej se jí rozzářil. Perry!
Dveře se otevřely.
Před ní stál muž, s kterým toužila mluvit, který jediný ji chápal a byl k ní laskavý.
Při pohledu na jeho strhaný bílý obličej ji rozrazil chlad.
"Můj ty bože, ne!" vykřikl. "Sheilo, co tady děláš?"
Tvářil se tak, jak to člověk vidí ve filmovém hororu. Všechno na něm bylo vidět: strach, strašlivé napětí a zoufalství.
"Perry, miláčku!" Rozběhla se k němu, objala ho a přitiskla se k němu. "Vím, že jsem neměla jezdit, ale tolik jsem tě potřebovala. Miláčku, řekni, že jsi rád, že mě vidíš!"
Jak se k němu tiskla, pocítila, že se třese po celém těle. Pohlédla mu přes rameno a uviděla za ním stát Jima Browna s pistolí v ruce a zlým úšklebkem na obličeji.
KAPITOLA SEDMÁ

Perry pocítil, jak mu rameno stiskly prsty jak ocelové paňáty. Se silou, kterou by nepovažoval za možnou, ho Brown odstrčil. Narazil na stěnu v hale. Sheila, která se ho stále držela, padala s ním. Společně se svezli na podlahu. Jim Brown přirazil nohou dveře a zasunul zástrčku. Poodstoupil, zbraň měl teď zasunutou v pouzdře, a pozoroval, jak se Sheila a Perry pouštějí a roztřeseně se zvedají.
"Co to kruci znamená?" vří kla. "Co je to za chlapa? Co se to děje?"
Perry se postavil mnohem pomaleji, v srdci čiré zoufalství. Bezmocně pohlédl na Sheilu, která se tvářila vražedně, a vyhrkl:
"Opatrně, holčičko. Ten člověk je nebezpečný."
"Káp jste na to, kámo," okomentoval to Brown. "Hele, to je vaše žena, že jo? Strká svůj pěknej nos tam, kde neni vítaná... co? Takže piánko, kamaráde." Zlobně se zašklebil. "Jinač byste se mohli taky dočkat dvojitýho pohřbu."
Perry se pracně sebral. "Okay, Jime. Všecko v klidu."
Brown přikývl.
"To na vás mám rád, Perry. Jste chlápek, s kterým se můžu domluvit. Dobrý. Vodveďte ženu vo kousek dál a všecko jí vyklopte. Mám co dělat v kuchyni. Máte tam náramný garnáty. Ty umim dobře dělat. Dáme šije k večeři."
"Co tohle znamená?" zaječela. "Kdo to je? Co se to tady děje?"
Perry ji jemně uchopil za paži. "Pojď se posadit, Sheilo."
"Nejednej se mnou jako s malou holkou!" vyjela. "Zbav se toho chlapa! Chci s tebou byt sama! Vyhoď ho!"
Brown se štěkavě zasmál.
"Vona je vopravdu pitomá, že jo? Vodveďte ji dovnitř nebo ji tam dokopu!"
Tón jeho hlasu ji vyděsil. Dlouze na něho pohlédla a nechala Perry ho, aby ji odvedl do obývacího pokoje. Posadili se vedle sebe na pohovku. Brown se objevil ve dveřích.
"Žádný podrazy, Perry."
"Ne."
Brown přikývl a zmizel v kuchyni.
"Perry! Co to znamená?"
Položil jí dlaň na ruku.

"Nemluv. Jenom poslouchej. Jsem tady jako rukojmí. Teď i ty, protože jsi sem přijela, jsi rukojmí. Toho muže honí policie. Před dvěma dny zabil šest lidí. Je nebezpečný a zlý jako kobra."
"Šest lidí?" Zůstala na něho s vyjevenýma očima hledět.
"Ano. A teď prosím tě, holčičko, poslouchej. Musí to být psychopat. Dá se zvládnout jedině klidem a tím, že je k němu člověk milý. Když říkám milý, mám na mysli neříkat nic, co by ho mohlo popudit. Chápeš?"
"Opravdu chceš říct...?"
"Sheilo! Chovej se jako dospělá!" Při ostrém tónu jeho hlasu zrudla. "Je to smrtelně vážné. Ten šílenec nás zabije oba, když mu k tomu dáme tu nejmenší záminku. Proboha, proč jsi sem jezdila?"
Teď přišla ke slovu její umíněná povaha. Strnula a zpříma na něho pohlédla.
"Přijela jsem, protože s tebou chci mluvit. Udělalo se mi zle z toho, jaká jsem a jak se chovám. Chtěla jsem ti toho spoustu povědět."
"Dobrá. Tady na to budeme mít času dost. Momentálně se oba musíme srovnat s tím člověkem, jinak nepřežijem."
Oba se odmlčeli a naslouchali Brownovu hvízdání. Perry si k ní přisedl blíž. Ovinul jí paži kolem ramen a vtom se dveře otevřely. Vešel Brown.
"Řekl jste jí to, Perry?"
"Řekl."
Sheila ho pozorovala, jak vchází a zavírá dveře. To je teda gorila! pomyslela si. Přejela pohledem po jeho mocném těle. Jeho obličeje, který jí naháněl strach, si nevšimla, zato to tělo! Navzdory tomu, že ji děsil, prolétlo jí myslí, jaké by to bylo, kdyby šla do postele s takovým surovcem. Pocítila, jak jí tělem projela sexuální žádostivost. Nikdy takového chlapa neviděla. Ta hranatá, široká ramena, ty děsivě mocné ruce!
"Okay," řekl Brown. Pohlédl na Sheilu. "Jen žádný vyskakování, kočičko, a budem spolu náramně vycházet. Jasný?"
Přikývla.
"Máte před sebou práci, Perry," pokračoval. "Pojedete hned teďka do banky a vyzvednete deset tisíc v hotovosti. A pokecáte si s těma dacanama ve městě a zjistíte, jak to vypadá. Rozuměno?"
Perry vyskočil.
"Přece tady nenechám svoji ženu s vámi samotnou! To tedy ne! Nejdu nikam!"
Brown se ušklíbl.
"Jo. To si jenom myslíte, jasně že půjdete. Dobře se koukejte."
Rozhlédl se po místnosti, pak přistoupil k malému stolku a uchopil velký, těžký cínový popelník. Sevřel ho do obou rukou a zadíval se na Perryho.
"Tak se koukejte, kámo," řekl.
Bez námahy ten popelník zmačkal jako by byl z alobalu a odhodil kovovou kuličku Perrymu k nohám.
"Něco vám povím," řekl Brown tiše. "Před párma lety jsem sbalil jednu holku na noc. Byla mladá, i když ne tak pěkná jako vaše žena. Chtěla deset babek. Já těch deset babek měl, tak jsme vodešli do jejího brlohu a já jí je dal. Najednou se vobjevil velkej černej chlap, a ať koukám vymáznout. Tlačil na mě. Já vám říkal, že když se na mě tlačí, že se neznám. To je normálka, že jo? Takže ten velkej černej mi nedal pokoj a já ho praštil. Zlomil jsem mu ten jeho hnusnej krk. Ta děvka začala ječet, tak jsem s ní zatočil. Chytil jsem jí hlavu do rukou a zmáčknul." Odmlčel se a ohlédl na Sheilu. "Dobře poslouchejte, kočičko. Takže jsem zmáčknul. Mozek jí vytek ušima. Když zmáčknu, zmáčknu pořádně."
Sheila se otřásla a zvedla oči k Perrymu, který zesinal.
"Tak je to, kámo," řekl Brown drsně. "Vodteďka budete dělat přesně to, co řeknu, jinak vemu do rukou hlavu tadydle tý vaší kočičky a zmáčknu jí ksicht jak nahnilej pomeranč. Jasný?"
"Perry!" vyhrkla pronikavým tónem, už vyděšená, "udělej, co říká!"
Perry se rozhlédl po nějaké zbrani. S odvahou, kterou mu dodalo zoufalství, a s normálním instinktem člověka, který má potřebu bránit svou družku, popadl dojemně křehkou skleněnou vázu a vyřítil se na Browna.
Brown se zašklíbil, uhnul před jeho neohrabaným útokem a udeřil ho otevřenou dlaní. Ten úder Perryho odhodil, až se zapotácel. Upustil vázu, která se rozprskla na kusy, ztratil rovnováhu a přistál na pohovce.
"Pěknej pokus, kámo. Příště už to bude pěstí," řekl Brown. "Teďka už víte, co to je jednu slíznout. Půjdete po dobrým, nebo vám mám zlomit vaz a pohrát si s ksichtíkem vaší kočičky?"
Sheila tlumeně vykřikla, pak si přitiskla ruce na ústa. Perry potřásal hlavou. Ta rána ho omráčila. Věděl, že to bylo jenom plesknutí, ale jeho síla ho zděsila. Vzpomněl si, jak tenhle člověk vyzvedl vůz z bahna. Jeho surová, zvířecká síla se vymykala vší představivosti.
"Teďka poslouchejte, Perry," řekl Brown. "Máte strach, že jen co vypadnete, rozdám si to s vaší ženou." Přikývl. "To umím pochopit. Klidně jděte. Nedotknu se jí. Budem tady sedět a čekat, až se vrátíte s prachama. Hrajte se mnou na rovinu a já budu hrát na rovinu s váma. Sežeňte prachy, zjistěte, co a jak, a nemusíte se vo svojí ženu bát. Slibuju. Jasný?"
"Necháte ji na pokoji? Nedotknete se jí?" zeptal se Perry a nejisté se vyhrabal na nohy.
"Dokavaď bude sedět na zadku a nebude dělat potíže, nedotknu se jí, ale jestli začne vyvádět, nějakou slízne." Brown se ušklíbl. "To je snad férový?"
Jak jim naslouchala, přepadla jí najednou prudká sexuální touha. Při pohledu na toho muže si představila, jak se jí zmocňuje, viděla se, jak svírá ta jeho děsivě svalnatá ramena.
"Sheilo, holčičko, budu muset jet." řekl Perry. "Pokud Jim říká, že se tě nedotkne, jsem připraven mu věřit. Proboha, udělej, co říká... prosím tě."
Přinutila se k úsměvu.
"Udělám. Než odjedeš, ráda bych si vzala zavazadla. Mohl bys mi je přinést?"

Když se na ni Perry podíval, pocítil údiv. Už se úplné uklidnila a oči jí zářily. Byla to zase ta stará Sheila, s kterou musel nějak vycházet od chvíle, kdy se vzali.
"Skočte jí pro zavazadla, Perry," řekl Brown.
Hollis z vršku stromu pozoroval Perryho, jak vychází na pražící slunce. Díval se, jak z džípu vytahuje dva kufry a vrací se do srubu.
"Odnes mi je, prosím tě, do našeho pokoje," zavolala na něho.
Perry odnesl kufry nahoru. Brown se posadil a zamyšleně se zadíval na Sheilu, která se usmívala.
Perry sešel dolů a zůstal stát ve dveřích obývacího pokoje.
"Okay," řekl Brown. "Jeďte pro peníze. A když už tam budete, kupte cibuli a vajíčka. Doplňte do džípu benzin. Až vypadnu, vemu si džíp. Jasný?"
"Ano." Perry pohlédl na Sheilu. "Pár hodin mi to zabere, holčičko. Měj, prosím tě, na paměti, co jsem ti řekl."
"Samozřejmě." Usmála se. "Nemám strach. Když Jim říká, že se mě nedotkne, proč bych měla mít strach?"
Zaváhal, pak přikývl a vyšel k džípu.

Hollis ho pozoroval, jak nastupuje do vozu, otáčí ho a míří na cestu při řece, která vede na dálnici. Zapnul vysílačku.
"Šerife?"
"Slyším tě."
"Nový vývoj. Weston pravé odjel džípem směrem na Rockville. Cesta je pořád ještě špatná, ale džípem se tam dostane. Jeho žena zůstala ve srubu. Co si o tom myslíte?"
"Mohlo by to být v pořádku. Nevím. Budu ho vyhlížet, až přijede."
"Já si nemyslím, že je to v pořádku. Pořád si myslím, že Logan teď drží v šachu pistolí paní Westonovou. Zůstávám tady. Ohlaste se mi,"
Hollis přerušil spojení.

Jen co Sheila uslyšela džíp nastartovat a odjet, usmála se na Browna.
"Asi vás musím požádat o dovolení, Jime," řekla. "Ráda bych si vybalila a vykoupala se."
Důkladně si ji změřil a pokývl. "Tak běžte, kočičko, ale žádný triky, jasný?"
"Přestal byste mi říkat kočičko?" řekla a zvedla se. "Jmenuju se Sheila."
"Jděte se vykoupat, kočičko," řekl Brown. "A nic nezkoušejte."
Odešla z obýváku a nahoru do velké ložnice. Svlékla se, napustila si vanu, pak se ponořila do teplé vody. To je ale zvíře! pomyslela si a pocítila neodbytnou, těžko zvládatelnou sexuální touhu. Tak teda on se mě nedotkne! Tiše se zasmála. Byla by to legrace ho svést. Nádhera ležet pod ním. Všichni ostatní muži, včetně Lucana, se nemohou tomuhle neotesanci vyrovnat. Měla na to dvě hodiny. Zůstala ve vaně jenom pár minut, rychle se utřela a přistoupila k velkému zrcadlu, aby se učesala. Pak nahá odešla do ložnice a odemkla kufr. Vyhrabala lehký průsvitný župan a oblékla si ho. Kufr zavřela a znovu ho zamkla. Uvědomila si, že jí prudce buší srdce a že zrychleně dýchá. A teď velká sváděcí scéna, pomyslela si. Zahihňala se, když pocítila, jak v ní žádostivost stoupá. Přistoupila ke dveřím a křikla:
"Jime, nemůžu otevřít kufr. Pojďte mi s tím, prosím vás, pomoct."
Přešla k velké posteli a čekala. Stála zády k oknu, kterým dopadalo slunce, a věděla, že světlo jejím lehkým županem prosvítá. Žádný muž, řekla si, nedokáže takovému pokušení odolat, ani takový buran jako Brown.
Brown se objevil ve dveřích, nevzhledný obličej bezvýrazný.
"Nerada vás obtěžuju, Jime. Ale se zámky si neumím poradit," řekla a co možná nejsvůdněji se usmála.
"Že by?"
Dosud se nehnul ze dveří. Uvědomovala si, jak se popásá na jejím téměř nahém těle. Pocítila, jak to na ni působí.
Když se stále k ničemu neměl, netrpělivé řekla, o poznání pronikavěji:
"Máme málo času. Nestůj tam takhle!" Rozevřela župan, aby si ji mohl prohlédnout. "Pojď ke mně!"
"Jseš hluchá nebo co? Neslyšelas, že jsem Perrymu řek, že když se mnou bude hrát na rovinu, budu hrát na rovinu taky? To jseš tak blbá? Něco ti řeknu. Pro mě nejseš lepší než ta nejhorší kurva, co jsem kdy splašil. U mě jseš akorát svinstvo, co zbyde po psovi na chodníku. Tak aby si věděla, i kdybych Perrymu neřek, že se tě nedotknu, nedotknul bych se tě!"
Otočil se, vykročil ke schodům a práskl za sebou dveřmi.

Perry Weston projel rockvillskou hlavní ulicí a zastavil před bankou. Byly tři hodiny odpoledne. Na ulici téměř nikdo. Lidé si už většinou nakoupili a Perry byl rád, že ve stínu stromů posedávají jenom starci, poklimbávají nebo se navzájem nudí klábosením.
Vešel do banky, která byla až na starší ženu za pultem, zapisující něco do účetní knihy, prázdná. Zvedla pohled, pozorně na něho pohlédla a usmála se.
"Vy jste pan Weston, viďte?"
"Správně. Je přítomen pan Allsop?"
"Samozřejmě." Zvedla se ze židle. "Dojdu pro něho, pane Westone."
Ředitel banky Fred Allsop, pomenší, hubený chlapík hodně přes padesát, se přihnal ze své kanceláře.
"Není možná, pan Weston! Rád vás vidím!" Podali si ruce. "Jste tady na dovolené?"
Perry se neustále zaobíral v myšlenkách Sheilou. Může tomu surovci důvěřovat? Musí se co nejdříve vrátit.
"Tedy, ani ne. Jsem na cestách, pane Allsope. Potřebuji peníze. Spěchám."
"Jsme vám k službám, pane Westone. Dlouho jsme vás tady neviděli. Co pro vás mohu udělat?"

"Potřebuji deset tisíc dolarů ve stodolarových bankovkách."
Allsop zamrkal.
"Tedy, takovou sumu na svém účtu nemáte, pane Westone. Je to velká suma."
S vynaložením sil zvládl Perry netrpělivost.
"Já ty peníze potřebuji, pane Allsope!" řekl ostře. "Jestli chcete, zavolejte si do mé banky v New Yorku! Mám naspěch."
Zaskočený úsečností Perryho hlasu Allsop vyhrkl:
"Zařídím to, pane Westone. Deset tisíc ve stodolarových bankovkách?"
"Jak jsem řekl! Zatím si půjdu něco nakoupit. Vrátím se za čtvrt hodiny, ano?"
"Zajisté, pane Westone."
Tihleti maloměstští bankéři! pomyslel si Perry, když kráčel přes ulici do samoobsluhy.

Když do ní zašel, šerif Ross přešel ze své kanceláře přes ulici do banky.
"Frede," zeptal se, "co chtěl pan Weston?"
Allsop zaváhal.
"No, Jeffe, sice ti do toho nic není, ale když to chceš vědět, žádá deset tisíc dolarů ve stodolarových bankovkách."
"Můžeš mu je dát?"
Allsop vypadal poplašeně. "Řekl jsem mu, že to zařídím. Proč? Co se děje?"
"To nic, Frede. Dej mu ty peníze."
Odešel a Allsop za ním udiveně zůstal koukat. Ross znepokojeně přešel ulici a opřel se o zábradlí před samoobsluhou.

Perry koupil tucet vajec, dva saláty a malý sáček cibule. Když vyšel do slunečního žáru, uviděl Rosse. Srdce se mu na chvíli zastavilo, když k němu Ross vykročil s napřaženou rukou.
"Na nákupu?" prohodil Ross. "Rád vás zase vidím, pane Westone."
Podali si ruku.
"Jo. Je to fajn, že jsem zase tady. Těší mě, že jsme se takhle potkali."
Pak si vzpomněl, že mu Brown přikázal, aby zjistil, co a jak, potlačil nutkání vrátit se do srubu a pokračoval:
"Musím si ještě něco vyřídit v bance. Že bychom zašli na pivo, Jeffe?"
"Jistě. Budu u Toma v baru," řekl Ross, pokývl a vykročil ulicí.
Perry uložil nákup do džípu a vešel do banky.
"Máte to připraveno, pane Westone," řekl Allsop. "Tady mi to podepište."
Perry podepsal formulář a uchopil objemnou obálku.
"Mockrát děkuju. Poskytujete dobré služby."
Stiskl mu ruku, vyšel z banky, zamkl obálku do vozu a pustil se po ulici k Tomovu baru.
Do tohohle podniku chodíval často, když si srub pořídil. Když vstoupil, tlustý, dobromyslně vyhlížející barman se celý rozzářil.
"Pan Weston! To mám radost!"
"Rád vás zase vidím, Tome."
Přivítali se. Perry se rozhlédl. V tuhle dobu posedávalo u stolků jen málo lidí, ale všichni ho poznali. Dotkli se klobouku, pokývli na pozdrav. Perry uviděl šerifa Rosse u rohového stolku.
"Dvě piva, Tome," objednal a vykročil přes místnost.
Přinutil se usmát na každého, kdo ho vítal. Přisedl k Rossovi. Ross ho soustředěné pozoroval. Viděl, že Perry je celý napjatý.
"Nemůžu se zdržet dlouho," řekl Perry, když Tom přinesl pivo. "Moje žena přijela za mnou. Nechci ji nechávat dlouho samotnou."
"To jo." Ross si lokl piva. "U vás ve srubu všecko v pořádku?"
"V pořádku."
Perry se zahleděl na pivo ve sklenici. V pořádku? To jistě!
"Mary si říkala, jestli ji nepotřebujete, pane Westone," prohodil Ross. "Jen co cesta vyschne, mohla by přijet a uklidit vám."
"Ne, díky. Žena to zvládne. Pozdravujte Mary ode mě."
"Děkuji, vyřídím. Píšete scénář?"
"Jo." Perry se přinutil k nenucenému tónu. "Ten zabiják. To mi vnuklo nápad. Máte o něm nějaké nové zprávy? Už ho chytli?"
"Ne. Pátrá po něm spousta lidí." Ross se opřel v židli. "Policie si myslí, že je někde v Miami."
"Vy si myslíte, že utekl?"
"Nebude to zadarmo, pane Westone, ale nakonec ho chytnem."
"To ano."
Perry si dal doušek piva. Měl zoufalou potřebu se tomuhle mohutnému, klidnému člověku svěřit, ale věděl, že kdyby policie spustila akci, Sheila by to odnesla jako první.
"Já to totiž zpracovávám jako námět, Jeffe. Napadlo mě to, když jste za mnou přišel do srubu zkontrolovat, jestli se tam ten zabiják někde neschovává."
"Opravdu, pane Westone?" Ross navenek zůstal klidný, ale zavětřil. "To se asi lidem s vaší představivostí stává."
"Když jste se svým zástupcem odešli, říkal jsem si, co by se asi dělo, kdyby se ten člověk schovával u mě. Podle toho,

co jste říkal, to musí být nebezpečný šílenec. Pokoušel jsem se představit si, jak bych zareagoval, kdyby na mě vytáhl zbraň." Odmlčel se, usrkl si piva a nuceně se zasmál. "Začalo mě to zajímat."
"Jistě. To vidím. A jak jste to vymyslel, pane Westone?"
Perry zaváhal. Nemluvil příliš? Věděl, že Ross není žádný pitomec, ale je potřeba, aby to, co řekl, znělo přijatelně a Ross nebyl nucen povolat národní gardu.
"Pro film je to situace jako dělaná," řekl a zapálil si cigaretu. "Ale bylo mi jasné, že by to bylo statické. Víte? Zločinec a spisovatel v zastrčeném rybářském srubu. Potud je to dobré, ale co dál? Načež přijede žena toho spisovatele. On ji nečeká. Teď to dostane šťávu. Teď má ten chlap dvě rukojmí. To je velký krok kupředu. Stále ještě ten nápad rozpracovávám."
"Mně to připadá dobrý," řekl Ross. "Jo. Viděl jsem všecky vaše filmy, pane Westone. Tenhle by mohl být nejlepší."
"Jsem rád, že si to myslíte." Perry dopil. "Potíž je v tom, jak ten film ukončit. Vidíte, ti dva jsou rukojmí. Kdyby je policie přišla zachránit, vrah by je zabil, pak by bojoval, dokud by sám nepřišel o život. Tohle nemůžu připustit. To by nezabralo,"
Ross už byl přesvědčen, že se Chet Logan u Westona skrývá, ale nedal to nijak najevo a také dopil.
"Třeba bych vám mohl něco navrhnout, pane Westone. Samozřejmě, ve vaší práci se nevyznám. Uvažuju jako policajt."
Jakkoliv se snažil chovat nenuceně, Perry trochu strnul a Rossovi to neuniklo.
"Každý nápad je lepší než žádný," řekl Perry. "Co vás napadlo?"
Ross dlouho uvažoval, pak řekl: "Zápletka je, že vaše hlavní postava má ve svém osamělém srubu nějakého zabijáka?"
Jak přiléhavé! pomyslel si Perry, ale pouze přikývl.
"Přijdou dva policisté. Ten váš hrdina ví, že kdyby něco naznačil, došlo by na střílení. Je to tak?"
Perry znovu přikývl.
"Ti dva pojmou podezření, co se asi děje. Vidí, že váš hrdina je v nebezpečí, tak jdou pryč, jako jsme to udělali my s Hollisem. Teď předpokládejme, že ten mladší policajt sloužil u námořnictva jako specialista na ostřelovače. Řekněme, že se vrátí na místo děje, vyleze na strom, odkud má vyhlídku na srub, a čeká."
Perry dlouze, pomalu vydechl. Uvědomil si, že Ross ví, že se Brown v jeho srubu ukrývá. Pomyslel na Hanka Hollise, šlachovitého, nezdolného, každým coulem bývalého námořníka. Je opravdu někde na stromě a hlídkuje?
"To nezní špatně," řekl a uvědomoval si, jak chraplavý má hlas. "A co dál?"
"No, je to zapeklitá situace, pane Westone, ale myslím, že vy s vaší fantazií byste to dokázal nějak zaonačit."
"Ano?"
Teď zaváhal zase Ross, pak pokrčil rameny a pokračoval: "Ten zabiják zavraždil šest lidí za jednu noc. Jestli ho chytnou, vyfásne třicet let, což nic neznamená. Až si odsedí jenom takových osm let, mohl by dostat milost. Čímž by byl zase na svobodě a mohl klidně zabíjet další nevinné lidi. Ten polda na stromě by s ním ale zatočil tak, jako zatočil s vietnamskými ostřelovači. Je to protizákonné, pane Westone. My jakožto policisté musíme toho člověka zatknout, aby mohl být souzen, ale ten polda si s tím nehodlá dělat těžkou hlavu. Takže ho zabije."
Perry upíral pohled na své ruce.
"To by asi nebylo ono, Jeffe. Policie by se tak dostala do špatného světla."
"Jistě, ale mohl byste vymyslet nějaké řešení. Řekněme, že ten zabiják toho policistu zahlídne a vystřelí po něm. A to by potom ten policista měl právo ho zabít."
Perry pocítil, jak ho rozrazil ledový chlad. "Rozumím."
"Ještě budete muset vymyslet jedno, pane Westone," řekl Ross tiše. "Váš hrdina, a nemůže to udělat nikdo jiný, tak ten váš hrdina musí připadnout na záminku, jak toho zabijáka přimět, aby se ukázal... aby vyšel ven, aby ho ten polda na stromě mohl zlikvidovat. Musí to být jistý zásah. Kdyby policista vystřelil a minul, vrah by se vrhnul do úkrytu a váš hrdina a jeho žena by to měli spočítaný, takže nějak budete muset vymyslet, jak by ten váš hrdina vylákal toho vraha ven."
Perry pomyslel na Browna. Vylákat ho ven. Jaký přijatelný důvod by musel Brownovi předložit, aby ho přiměl se ukázat?
Ross si všiml, jak poraženecky se tváří.
"Přemýšlejte o tom, pane Westone," řekl. "Jiný způsob neexistuje."
"Ano." Perry se prudce zvedl. "Musím se vrátit. To byl velice užitečný rozhovor, Jeffe. Díky."
Ross se zvedl. Stiskli si ruce a dlouhou chvíli na sebe upřeně hleděli, potom se Perry pustil ulicí k džípu.

Hank Hollis si na silné větvi, na níž obkročmo seděl, trochu poposedl.
Uvědomil si něco skličujícího. Před patnácti lety, když mu bylo pětadvacet, by mu schovávání na stromě v parném vedru ani nepřišlo, ale nyní, po pěti hodinách čekání, viděl, že už není takový chlap, jako býval. Záda ho bolela. Rozkrok měl otlačený. Mučili ho komáři. Tomu všemu by se před patnácti lety vysmál. Vzpomněl si, jak se jednu po větvi, na které seděl, plazil had. Ani se nepohnul. Věděl, že nejmenší pohyb by mohl upozornit vietnamského odstřelovače, který byl rovněž ve střehu. Nechal hada, aby mu přelezl přes nohy a zmizel mezi listím. Měl naprostou jistotu, že teď by bez pohnutí nezůstal. Patnáct let je dlouhá doba! Sice chodil dvakrát v týdnu do střeleckého klubu a považovali ho tam za nejlepšího střelce, ale věděl, že v pudové střelbě už není tak dobrý jako býval. Pohlédl na hodinky. Bylo za pět minut půl páté. Za tři hodiny už bude šero a začne se rychle stmívat. Co potom? Ukáže se Logan? Rozhodl se, řekl si, že nemůže zůstat na stromě přes noc. Jen co se setmí, sleze dolů, zajde do lesa a vyspí se. Pak před svítáním vyleze na strom a bude čekat. Teď zaslechl tiché pípání vysílačky a zapnul ji.
"Šerif?"

"Jo." Ross mluvil tlumeně. "Jsem si už naprosto jist, že Logan ve srubu je. Mluvil jsem s Westonem."
Krátce vylíčil rozhovor, který s Perrym vedli.
"Weston je v těžké situaci, Hanku. Dokud se Logan neukáže, nemůžeme pro Westona ani pro jeho ženu udělat nic. Mohl bych povolat národní gardu a nechat srub obklíčit, to by ovšem znamenalo, že Logan Westonovy zavraždí. Weston je chytrý. Má nápady. Mohl by Logana přimět, aby se ukázal. Pak už to bude na tobě."
Hollis si otřel pot z obličeje. "Rozumím, šerife."
"Vypadá to, jako by se Logan chystal pláchnout. Weston si vyzvedl z banky deset tisíc. Až se setmí, Logan by mohl vypadnout, ale nepochybuju, že předtím Westonovy zabije. Nebude chtít, aby vyvolali poplach, že je na útěku. To je teda situace, Hanku."
"To jo. No dobře, budu dál hlídkovat."
"Asi bych ti měl přijet pomoct."
"Ne! Je to na mně. Ne na vás. Zvládnu to." Hollis slyšel, jak si Ross povzdechl.
"Jak se cítíš, Hanku? Jsi už na tom stromě přes pět hodin."
Hollis zaváhal, ale pak se rozhodl, že nebude Rosse znepokojovat. Aby se tady ten velký, mohutný mužský přihnal do lesa a Logana vyplašil, bylo to poslední, co si přál.
"Je mi fajn," řekl. "Se mnou si nedělejte starost. Na tohle jsem odborník. Budu ve spojení. Řekněte paní, že ty sendviče byly výtečné."
"Dobře. Buď ve střehu. Dej mi vědět, až se Weston vrátí."
Ross přerušil spojení.
Další hodina se vyslovené táhla. Hollis se nepřestával vrtět. Pozoroval lesknoucí se řeku a zatoužil shodit ze sebe propocené oblečení a vykoupat se. Aby si ukrátil čas, snědl kousek studeného pečeného kuřete. Měl žízeň a toužil po pivu. Rovněž toužil po cigaretě. Ukaž se, ty parchante! pomyslel si. Vylez. Ukaž se. Srub však nevykazoval nejmenší známky života. Ano, měl pravdu. Logan tam musí být, jinak by za takového horkého večera vyšla Westonova žena ven. Hollis si ji představoval, vyděšenou, zavřenou s tím grázlem Loganem. Pak zaslechl motor přijíždějícího džípu. Zostražitěl. Sledoval, jak vůz zastavuje a Perry vystupuje. Zezadu z vozu vyndal igelitovou tašku s nákupem. Uviděl, jak se dveře otevírají, Perry vchází a dveře se zavírají. Zapnul vysílačku.
"Šerife?"
"Slyším."
"Weston je zpátky. Nechal džíp stát venku."
"Okay. Měj se na pozoru, Hanku."

Brown, s obličejem staženým do podezíravého šklebu, svíral v ruce pistoli.
"Zavřete, Perry, a zastrčte zástrčku. Položte ten pytlík. Teď se otočte. Nic nezkoušejte!"
Perry udělal, co mu Brown přikázal, a ucítil, jak mu jeho mocné ruce přejely po těle.
"Dobrý," řekl Brown. "Teďka se kouknu na ten nákup. Nikdy neriskuju. Jestli tam bude pistole, je po vás! Rychlým pohybem tašku roztrhl a přehlédl obsah, pak se na Perryho zazubil.
"Jste chytrej. Cibule, jo? Máte rád cibuli?"
"Kde je moje žena?" zeptal se Perry.
"Všecko dobrý. Je nahoře. Vybaluje si. Řek jsem, že když budete hrát na rovinu, budu já taky. Promluvíme si." Zastrčil zbraň do pouzdra a vešel do obýváku. "Co je novýho?"
Perry šel za ním a posadil se.
"Peníze mám. Deset tisíc ve stodolarových bankovkách."
"Páni! Že jste ale mazanej!" Brown se předklonil. "Jak to vypadá?"
"Mluvil jsem se šerifem. Pátrání po vás se přesunulo do Miami. Tady už se nic neděje."
Brown do něho zabodával pohled. "Na rovinu?"
Perrymu se s vypětím všech sil podařilo ne dat na sobě nic znát.
"Na rovinu."
"Mluvil jste s jeho zástupcem?"
"Ne."
"Viděl jste ho?"
A je to tady, pomyslel si Perry, je to jisté, že ten šlachovitý, houževnatý zástupce je ten chlap na stromě, co pozoruje srub. Vytáhl balíček cigaret.
"Viděl jsem ho," zalhal. "Něco dělal na hlídkovém voze. Nemluvil jsem s ním."
"Na rovinu?" Brownovi zazněl v hlase nepříjemný tón.
Perry si zapálil cigaretu. "Na rovinu."
"Šerif... to je nulař ale ten jeho poskok..." Brown si pomnul bradu. "No, dobrý, přehnalo se to. Jo?"
"Ano."
"Kde jsou prachy?"
"Ve voze."
Brown zúžil oči do štěrbin.
"Neseďte tady! Jděte pro ně! Chci se kouknout, jak vypadá deset táců ve stodolarovejch bankovkách."
Perryho nepřestalo udivovat, jak rychlá myšlenka může být. Ve zlomku vteřiny, kdy na Browna hleděl, mu myslí proletěl nápad. Co kdyby Brownovi řekl, ať si pro ně jde sám? Co kdyby Brown, celý žhavý, aby už měl prachy v ruce, bezmyšlenkovitě vyšel ven k džípu? Vymyslet záminku, jak ho dostat ven.

"Slyšel jste mě?" osopil se na něho Brown. "Jděte pro ně!"
Ne, řekl si Perry. Bylo by příliš nebezpečné říct mu, aby si pro ně došel sám. Když uviděl, jak se Brownovi podezíravě lesknou oči, řekl si, že Brown by nešel, a co hůř, přestal by mu důvěřovat. Pokud má dostat Browna ven, bude muset připadnout na mnohem nenápadnější způsob. Pomalu se zvedl, zamáčkl cigaretu a přistoupil ke dveřím.
"Přinesu je."
Brown ho následoval s pistolí v ruce ke dveřím a odsunul zástrčky.
"Nic nezkoušejte, Perry. Hoďte sebou!"

Hollis na stromě uslyšel zarachocení zástrček. Popadl pušku, připravený k výstřelu. Pak uviděl, jak Perry rychle vychází k džípu, a zaklel. Copak se Logan nikdy neukáže?
Pozoroval, jak se Perry vrací do srubu s velkou, objemnou obálkou v ruce. Peníze, jak jinak, pomyslel si. No, mohl by to být začátek dalšího vývoje. Co když ale Logan vypadne až za tmy? Odteď bude muset být ve střehu. Spánek nepadá v úvahu.
S puškou v rukou se opřel rozbolavělými zády o strom. Uběhla zdlouhavá půlhodina. Alespoň že komáry už přestalo bavit ho mučit a začalo se ochlazovat. Co jen by dal za cigaretu!
Pak se stalo něco, co si přál ze všeho nejmíň. Zdola zaslechl šramot, při kterém zbystřil a strnul. Sevřel pušku. Pak se rozštěkal pes.
Koukl dolů, ale listí bylo tak husté, že na zem nedohlédl. Slyšel, jak pes vrčí a štěká u paty stromu.
Pak zaslechl mužské zavolání: "Máš tam něco, Jacko? Pojdi Přece nepolezeš na strom!"
Hollis se vytáhl do výšky, obličej zalitý potem; u řeky zahlédl vysokého muže s rybářským prutem v ruce. Pes nepřestával zuřivě štěkat.
Hollis zůstal bez pohnutí. Takhle hloupě být prozrazen, proletělo mu myslí. Logan musí toho psa slyšet!
Muž se znovu rozkřikl, tentokrát ostře: "Jacko! K noze!"
Pes rázem přestal vyvádět a přiběhl k muži na cestě. Muž se sklonil, pohladil psa a oba vykročili kolem srubu dál. Na okamžik se muž zastavil a zadíval se na džíp, potom pokračoval v cestě a pes ho poslušně následoval.

Když se Perry vrátil do srubu, Brown mu vytrhl obálku z ruky, přirazil dveře a zasunul zástrčku.
"Deset táců, jo?" Brown se na Perryho ušklíbl. "Čoveče! Vy máte za ušima!" Přešel do obýváku.
"Chci si promluvit se ženou," řekl Perry. "Přepočítejte si peníze, Jime. Abyste měl jistotu, že jsem vás nepodvedl."
Brownovy ocelové prsty mu stiskly paži.
"Času dost, Perry. Na povídání s paničkou máte celej život. Nic jí nechybí. Jednal jste férově. Já vám řek, že budu taky hrát férově. Chci s váma mluvit."
Jelikož věděl, že jakýkoli odpor by byl nebezpečný, podřídil se. Pozoroval Browna, jak vysypává peníze na stůl.
"Panejo! Prachy!" zamumlal Brown. "Nejkrásnější pohled na světě!"
Tlustým prstem bankovky postrkoval. "Nikdá jsem tolik peněz neviděl." Otočil se na Perryho a zazubil se. "Pálí vám to, Perry."
"Chtěl bych si promluvit se ženou," řekl Perry tiše.
"Jasně. To už jste říkal." Začal shrabovat bankovky a strkat je do obálky. "Okay, posaďte se. Chci si to ještě jednou zopáknout."
Potlačil netrpělivost, posadil se a zapálil si cigaretu. Brown si sedl naproti němu s obálkou v ruce.
"Co znovu zopakovat?" zeptal se Perry.
"Toho starýho papriku šerifa jste viděl... je to tak?"
"Viděl jsem ho."
"A on vám řek, že mě teďka poldové honěj v Miami... jo?"
"Ano."
"Řek, že honička skončila... jo?"
"Tohle mi řekl."
Brown upíral na Perryho oči a zkoumal ho zlým pohledem.
"Uvěřil jste mu?"
"Neměl jsem důvod mu nevěřit," řekl Perry a uvědomil si, že mu vyschlo v ústech.
Brown přikývl.
"Pátrají kolem Miami... je to tak?"
"Takhle mi to řekl šerif."
"Takže tady klid po pěšině?"
Perry pomyslel na policistu na stromě. Potáhl z cigarety a zvolna vypustil kouř.
"Takhle mi to šerif řekl."
"Věděl byste, kdyby to bylo jinak, že jo, Perry?"
"Vím jenom to, co mi řekl."
"Nelhal by vám, že ne, Perry?"
Perry pocítil, jak mu po zádech stéká pot. "Jsme dobří přátelé, Jime. Nemá důvod, aby mi lhal."
"I když my dva dobří přátelé nejsme, taky byste mi nelhal, Perry?"
V tom okamžiku zazvonil telefon.
Brown zkameněl. Zbraň mu automaticky vjela do dlaně.
"Vemte to, ale bacha. Žádnej podraz."

Perry se zvedl a vzal sluchátko.
"To jsi ty, Perry?" Mužský hlas.
"Ano. Kdo volá?"
"Gene Franklin. Pokoušel jsem se tě dovolat. Nefungoval ti telefon. Jak se máš?"
Perry se zhluboka nadechl. Vynasnažil se, aby se mu nezachvěl hlas.
"Dobře." Uvědomoval si, že na něho Brown míří. "Dlouho jsme se neviděli. Co ty?"
"Dobrý. Jsem v Jacksonvillu. Mám tady smlouvu, o které s tebou potřebuju mluvit. Co kdybych přijel, nebo bys radši zajel sem?"
"Promiň, Gene. Vyrušils mě. Právě dávám do kupy ten scénář. Nechci od toho odbíhat. Smlouva bude muset počkat."
"Jistě, chápu. Asi to bude muset počkat, ale Hart to chce mít podepsané."
"Bude muset také počkat," Perrymu v hlase zazněl strohý tón.
"V Jacksonvillu jsem se potkal s tvojí ženou. Je s tebou, viď?"
"Ano."
Nastala odmlka, pak Franklin podotkl: "To by se S.S.H. nelíbilo. Bude tě rozptylovat."
Kdyby nebyla situace tak zoufalá, Perry by to odbyl smíchem. Rozptylovat? A co ten nepříčetný zabiják, co tady dřepí a míří na něho pistolí?
"Píšu scénáře pro pana Harta, ale ani on ani kdo jiný mi nebude diktovat, jak si mám uspořádat svůj soukromý život," řekl Perry. "Uvidíme se později, Gene."
Zavěsil. Brown zastrčil zbraň do pouzdra.
"Jen tak na něj, Perry," poznamenal a zašklíbil se. "Jste mazanej."
"Už je to všechno, Jime? Chtěl bych si promluvit se ženou."
"Jasně. Asi vám dává zabrat. Nic jí nechybí. Něco vám chci říct. Až se setmí, vodražím. To se vám bude zamlouvat, že jo? Vezmu si džíp. Žádnej polda mě nikdy nechytil a žádnej mě taky nechytí. Vypadnu."
Perry si přejel dlaní zpocený obličej.
"Nemůžu říct, že mě to bude mrzet, Jime," řekl a přiměl se k úsměvu. "To byl zážitek, tohle to."
"To asi jo." Brown se opřel v židli. "Ještě něco, Perry. Dobře poslouchejte. Já vás mám rád. Jste chytrej a byl jste ke mně férovej. Dávejte si pozor na tu svoji. Páni! Ta teda potřebuje hlídat. Víte, co je její problém? Je divá po chlapech. Kdyby byla moje, spráskal bych ji, co by se do ní vešlo. Říkám vám to upřímně. Nic mi po tom není, ale říkám vám to." Vyhrnul si rukáv, až se ukázala vytetovaná kobra. "Věřil bych jí asi tak jako tadyhle tomu hadovi. Jasný?"
Perry se už chystal něco namítnout, když vtom uslyšeli hlasitý, podrážděný psí štěkot.
KAPITOLA OSMÁ

Přes hodinu ležela na velké posteli a v mysli ji nepřestávala pálit Brownova slova:
Pro mě nejseš lepši než ta nejhorší kurva, co jsem kdy splašil. U mě jseš akorát svinstvo, co zbyde po psovi na chodníku.
Zprvu jí po tvářích stékaly slzy ponížení. Pak se dostavil šok ze sexuálního neuspokojení, a nakonec mrazivý vztek. Tělo jí strnulo, zaťala pěsti. Nikdo v životě si nedovolil takhle s ní mluvit! Ty zvíře! Prase! Ty smradlavý hnusáku!
Švihla nohama z postele a vstala. Lomcoval s ní takový vztek, až se zalykala. Bušila sevřenými pěstmi o sebe. Třásla se po celém těle.
A nikdo s ní v životě takhle mluvit nebude, aby mu to prošlo! U mě jseš akorát svinstvo, co zbyde po psovi na chodníku!
To řekl mně!
Začala pomalu přecházet po pokoji.
Tak po pěti minutách se ovládla, ale zuřivost v ní stále doutnala. Dech se jí zklidnil a začala uvažovat. Posadila se a upřela pohled do sluncem zalitého okna. To ti spočítám, ty syčáku, řekla si. Nějak tě dostanu! Jak ale na to? přemýšlela. Ale udělám to, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám! Slastná představa. Chci tě vidět mrtvýho! Jak? Dobrá otázka, Pomyslela na telefon. Policie! Jenže se k telefonu nedostane. Ten parchant je na stráži!
Počkej pár minut. Ovládni se, říkala si. Zvedla se a zašla do koupelny. Omyla si obličej studenou vodou. Zadívala se na sebe do zrcadla a vnímala, jak přichází ke slovu její nezvladatelná povaha. Nyní se pozvolna uklidňovala. Chvíli si upravovala obličej, a když s tím byla hotová ke své spokojenosti, vrátila se do ložnice a otevřela kufr, který jí půjčil Calhoun. Vytáhla čistou košili a druhé džíny a oblékla se. Po celou dobu usilovně přemýšlela. V hlavě měla jenom Browna. Jak ho oddělat?
Pak se posadila, už téměř klidná, do klubovky. Myšlenky se jí míhaly hlavou. Ano! Ale jak?
Myslela na to, jakou má ten neotesanec sílu. Jak zmuchlal ten cínový popelník! Jak udeřil Perryho, Kdyby tak měla pistoli! Pak strnula a posadila se rovně. Pistoli!
Má přece pistoli! Jak na to mohla zapomenout?
Vzpomněla si, jak vytáhla Perryho pistoli ze sejfu a k smrti vyděsila toho prašivého fízla. Vybavila si, jak strčila pistoli do kabelky. Vyskočila.
Kde má tu kabelku? Prohledala oba kufry. Pátravě se rozhlédla po pokoji. Kabelka nikde.
Pak si vzpomněla. Zastrčila kabelku do kapsy na mapy na dveřích u řidiče, když vyjížděla z Jacksonville. Perry si jí nevšiml. Takže kabelka zůstala v džípu. Jak se k ní dostat?
Pak zaslechla motor přijíždějícího vozu. Běžela k oknu a uviděla, jak džíp před domem zastavuje. Viděla Perryho vystupovat, brát igelitovou tašku a vcházet dovnitř. Dlouho zírala na džíp s vědomím, že se k němu nemůže dostat a kabelku si vzít. Zaslechla hlasy, neslyšně otevřela dveře a naslouchala.

Uslyšela Perryho: "Chtěl bych mluvit se svojí ženou."
Brown něco odpověděl, načež se dveře zavřely a už nezaslechla nic.
Čekej! řekla si. Musí přijít vhodná chvíle. Ta pistole tam je. Stačí počkat.

Hollis zapnul vysílačku. "Šerife?"
"Slyším."
"Komplikace. Mám podezření, že jsem prozrazen." Krátce vylíčil, co bylo se psem. "Ten grázl není žádnej pitomec. Dojde mu, že jsem na stromě," uzavřel Hollis.
"Kruci. Měl bych to radši Jennerovi říct, Hanku."
"Ne! Jen co se setmí, přesunu se na jiný strom! S tím si nedělejte starost. Ten smrad se před setměním neukáže, a možná ani pak."
"Hele, Hanku, tma nebude. Já si to ověřoval. Dneska je úplněk."
"Tím líp. Stačí, aby vystrčil nos, a je po něm, ale chtěl jsem, abyste to věděl. Ohlásím se."
"Určitě nechceš, abych taky přijel?"
Hollis ze sebe vymáčkl smích.
"Ne, šerife, zvládnu to. Na vojně to bylo kolikrát horší."
Opřel si bolavá záda o kmen stromu a posunul pušku. Slunce už zapadlo. Hladina řeky krvavě zářila. Za další půlhodinu vyjde měsíc.
Pohlédl na srub. Za zataženými závěsy se rozsvítilo. Uvažoval, co se asi uvnitř děje. Předklonil se a prohlédl si strom opodál. Poleze se na něj dobře, ale nebude z něho mít tak dobrý výhled jako z tohohle.
Počká, rozhodl se. Pokud Logan pojal podezření, že je nahoře na stromě, je možné, že se vyřítí ven a začne střílet. Hollis něžně pohladil pušku.

Ve chvíli, kdy k Perrymu a Brownovi dolehl psí štěkot, Brown se bleskově jako útočící had zvedl a vmžiku byl u okna s pistolí v ruce.
Rychlost, s jakou se dokázal pohybovat, Perryho ohromila. Připadalo mu neskutečné, že by se nějaký člověk mohl pohybovat tak rychle. Zůstal sedět na židli a pozoroval Browna, jak malinko rozhrnuje závěsy a vyhlíží ven. Naslouchal zuřivému štěkotu. Nepochyboval, že pes zvětřil policistu na stromě. Co se teď bude dít? Dlouhou dobu nic, potom uslyšel Perry mužský hlas, jak na psa volá. Pes ještě pár vteřin štěkal, pak na něho muž opět zavolal a zvíře zmlklo.
Zadíval se na Brownova silná, svalnatá záda, na jeho blonďatou kštici a všiml si, jak se ostražitě přikrčil. Musí tomu policistovi na stromě pomoct.
"Nevzrušujte se, Jime," řekl a dalo mu práci, aby to vyznělo jakoby nic. "To je tady na denním pořádku."
Brown stáhl závěsy k sobě, rozhlédl se a utkvěl pohledem na Perrym. Tvářil se tak zavile, až to Perryho po děsilo.
"Co je na denním pořádku?" osopil se na něho. "Ten čokl vyčuchal poldu, co je na tom stromě zalezlej. Myslíte, že jsem ňákej blbec?"
"Ten pes zvětřil vačici. Věčně po těch stromech lezou."
"Co?"
"Vačici. Takové zvíře. Psi je nemůžou vystát." Perry lhal a vynasnažil se, aby mu hlas zněl lhostejně. Hledal po kapsách cigarety a pak si zapálil. "Nemyslíte na nic jiného než na poldy. Dobře se pamatuju, že posledně jsem tady viděl spoustu těch zvířat lézt po stromech." Viděl, že se Brown začíná uklidňovat. "Vypadají jako velká krysa. Žerou ryby a vajíčka. Slyšel jste někdy o vačicích, ne?"
"Jo?" Brown odstoupil od okna. Zdál se úplně klidný, když zasouval zbraň do pouzdra, ale zlý úsměšek a neklidné šmejdění očima mu zůstalo. "Takže vy si nemyslíte, že tam na tom stromě je polda, ten vostrej zástupce šerifa?"
"Jak jsem říkal, Jime," řekl Perry tiše. "Viděl jsem ho v Rockvillu, je to sotva dvě hodiny. Proboha! Uklidněte se!"
Brown ho nepřestával probodávat pohledem.
"Moh jste ho sem dovízt, ne? Moh jste ho vysadit v tom zatraceným lese, abych moh vylízt na ten strom, ne? Můžete taky klidně lhát, ne?"
Perry odklepl popel z cigarety do popelníku. Překvapilo ho, jak pevnou má ruku.
"Tohle je jako scéna z některého mého filmu," řekl. "Samozřejmě že jsem vám mohl lhát, Jime. Mám pochopení pro vaši podezíravost. Abych pravdu řekl, je to ohromný materiál pro můj film."
"Děte do prdele se svým filmem!" vyštěkl Brown. "Lžete mi, nebo ne?"
Tady se Perry cítil na pevné půdě, takže byl s to sebejistě prohlásit:
"Ne, Jime, nelžu vám. Nepřivezl jsem sem toho zástupce. Vůbec jsem s ním nemluvil."
Brown ho nepřestával spalovat pohledem. "Tak vačice, jo?"
"Správně. Mohl bych si teď jít promluvit se ženou?"
Stíny v místnosti zhoustly, jak slunce zapadlo. Už na sebe dobře neviděli. Perry rozsvítil stolní lampu.
"Okay," řekl Brown. "Žádný podrazy, Perry. Mám vás rád. Jednáte se mnou na rovinu. Něco vám povím. Co jsem na tomdle světě, nikdo až na vás se mnou nejednal férově. To se povedlo, co? Nikdo. Dokonce ani můj táta ne. Máma by byla radši, kdybych se nenarodil. Kámoši z Kobry mě vlastně nenáviděli, ale vy..." Najednou se usmál. Nebyl to ten zlobný úsměšek, na který si už Perry zvykl. Byl to široký, nevinný úsměv, který Perryho zahanbil. "Tak jo, děte si s ní popovídat. Udělám večeři. Grilovaný garnáty, jo?"
Perry se vyhrabal z křesla.
"Bezva." Vykročil ke dveřím, pak se zarazil. "Zamýšlíte odjet dnes v noci, Jime?"
"Přesně tak. Až se setmí, padám. Asi to vemu na Jacksonville a pak se vypařím. S deseti tácama se lehko ztratím. Už

jsem zmizel i bez nikláku, ale tentokrát to bude přímo vejlet."
"Přeju vám hodně štěstí," řekl Perry a uvažoval, jestli to myslí upřímně.
"Já nepřeju nikomu štěstí, jenom sobě," opáčil Brown. "Děte si popovídat s paničkou. Jestli někdo potřebuje štěstí, pak jste to vy."
Odešel do kuchyně a zavřel za sebou dveře.

Když vešel do ložnice, Sheila se prudce otočila a rozběhla se k němu.
"Ach miláčku!" objala ho a přitiskla se k němu.
Začal ji hladit a ucítil, jak má napnuté svaly na zádech. "Jsi v pořádku?"
Odtáhla se od něho. Upřeně se na sebe zadívali. Její nesmiřitelný, odhodlaný výraz a divoký pohled v očích ho poplašily.
"V pořádku? Ano, pokud máš na mysli, jestli mi ten hnusák nedělal nějaké potíže. Co se děje?"
Zavřel dveře. "Něco tě ale trápí."
"Proboha! Hodiny jsem na tebe čekala! To bys myslel, že není nic?"
"Omlouvám se. Sháněl jsem informace. Musím ti něco říct." Ztišil hlas a pokračoval. "Krátce po setmění odjíždí."
"Odjíždí?"
"Ano. Právě mi to řekl. Bere si džíp a jede do Jacksonvillu."
Strnula. Její myšlenky ovládala neodbytná posedlost, s níž chtěla Browna zabít.
U mě nejseš nic jinýho než svinstvo po psovi na chodníku. Ta slova ji nepřestávala pálit v mysli. Jestli to hovado pláchne, přímo ho viděla, jak kamarádům vykládá, co jí řekl. Dovedla si představit jak surově, odporně se budou chechtat.
Všimla si, že ji Perry znepokojeně pozoruje. Přikývla.
"No, tak to je novina, že?"
"Znamená to, že už budeme mít tuhletu noční můru za sebou." Přiměl se k úsměvu. "Můžeme žít zas jako předtím. Snaž se být klidná, prosím tě. Zítra v tuhle dobu můžeme spolu začít znovu."
"Nevaň hlouposti!" utrhla se na něho. "Umíš si představit, že bychom po tomhle mohli žít jako dřív?"
"Nevidím, proč ne. Miluju tě, Sheilo. Mohli bychom začít znovu."
Zůstala na něho koukat.
"Tenhle otřepanej dialog si můžeš schovat do svýho příštího filmu."
"Sheilo!"
Pracně se ovládla.
"To jsem neměla říkat. Jsem vynervovaná. Můžem si o tom promluvit, až bude ten odporný ničema pryč." Hleděla na něho a v očích jí seděla vypočítavost. "Zapomněla jsem si kabelku, Perry. Potřebuju ji. Je v kapse na mapy na levých dveřích. Přinesl bys mi ji?"
"Jsem si naprosto jist, že mě Brown ven nepustí. Kabelka bude muset počkat."
"No, zkus to. Já ji potřebuju."
"Proč?"
Sebekontrola ji opustila a než se stačila ovládnout, se zuřivým vztekem vyhrkla:
"Protože toho parchanta zabiju! Mám v kabelce pistoli!"
Jen to vyslovila, už toho litovala. Proč se nedokázala ovládnout? Když uviděla Perryho výraz, poznala, že ho to šokovalo. A víc než to. Potom tiše, tím ohleduplným tónem, který ji popuzoval a kterým na ni mluvil vždycky, když s ni nebyla rozumná řeč, řekl:
"Ale jdi, Sheilo! Víš přece, že žádnou pistoli nemáš."
Ten hlas ji měl ukonejšit, ale její zuřivost jen znovu rozdmýchal.
"Mám tvoji pistoli! Vzala jsem si ji ze sejfu! Mám ji v kabelce. Dojdi mi pro ni."
Hovořili šeptem. "Co jsi prováděla s mojí pistolí?"
"Chceš to vědět?" Stála proti němu se zaťatými pěstmi, oči jako žhoucí uhlíky. "Já ti to povím. Tvůj šéf, ten parchant Hart, na mě nasadil soukromýho fízla. Jak se ti to líbí? Ten hnusnej čmuchal se mě pokusil vydírat! Tvůj šéf, Perry. Tohle mi provedl! Ten hajzlík vlezl k nám do domu! Chtěl deset tisíc dolarů. Zmákla jsem ho. Vzala jsem si ze sejfu pistoli a střelila po něm. Div se strachy nepodělal! Škoda že jsem ho nezabila, jako mám v plánu zabít to hovado!"
Stál tam bez pohnutí, nespouštěl z ní pohled a v mysli mu vytanulo, co mu říkal S.S.Hart.
Znám ji o moc líp než ty. Mám hlášky o její minulosti a o tom co provádí, zatímco ty se snažíš něco kloudného napsat.
Moji lidé odposlouchávali pokoj v motelu, kam si chodí užívat.
Perry předtím odmítl poslouchat, přestože věděl, že je to pravda. Pořád ještě nechtěl přijmout syrovou skutečnost, že se jeho žena chová jako coura.
"Dobrá," řekl zastřeně. "Všechno to proberem později. Teď na to není ta pravá chvíle."
"Je mi z tebe nanic!" vřískla! "Dojdi mi pro tu kabelku!"
"Buď nechápeš situaci, v které jsme se ocitli, nebo tomu nemůžeš uvěřit," odpověděl tiše. "Ten člověk to nemá v hlavě v pořádku. Už jsem tě upozornil, že můžeme přežít jedině tak, že s ním budeme vycházet. Kdybych ho požádal, aby mi dovolil zajít ti pro kabelku, chtěl by vědět proč. Co bych mu řekl? Že chceš svoji rtěnku? Není jenom šílený, je také vychytralý. Možná by mě pro tu kabelku pustil. Vytrhl by mi ji a našel tu pistoli. To by stačilo, aby se rozběsnil. Zabil by nás stejně, jako zabil těch šest lidí. Nebudeme dělat nic, Sheilo. Počkáme. Až se setmí, odjede."
Pak zaslechli, jak Brown zdola volá: "Je navaříno! Pojďte jíst!"
"Měli bychom tam raději jít," řekl Perry. "Nesmíme ho ničím naštvat."

Vycenila zuby. "Jdi si, ty shnilotino. Já nebudu jíst nic, čeho se ten dobytek dotkl. Jen si jdi a dělej tomu svýmu cáklýmu kámošovi společnost."
Otočila se, odrázovala k oknu a zahleděla se ven do houstnoucího šera.
Zaváhal a pak pokrčil rameny. Věděl, že je životně důležité Browna nevydráždit. Možná odjede už za pár hodin. Sešel po schodech do obýváku.
Brown si falešně pohvizdoval a prostíral pro tři.
"Pro moji ženu neprostírejte, Jime. Omluvte ji. Je hrozně rozčilená. Šla do postele."
"Jasně, vždycky jsem říkal, že nejlepší místo pro ženskou je postel," zazubil se Brown. "Tím líp, zbyde na nás víc."
Perry se posadil ke stolu. Za každou cenu, pomyslel si, musí udržet tohohle člověka v klidu. Neměl chuť k jídlu, ale musí se přinutit.
Brown se vrátil s tácem naloženým kouřící rýží a kari omáčkou a velkými garnáty.
"Vypadá to dobře, že jo?" řekl a vrchovaté si naložil, potom pošoupl tác k Perrymu. "Ještě jsem vám to nevyprávěl, že ne?" Hltavě se pustil do jídla. "Jednou jsem přicmrdoval v kuchyni v jedny zaplivaný putyce. Tehda jsem byl ještě kluk. Měli tam černýho kuchaře. Byl to teplouš a voblíbil si mě. Když jsem tam přišel, zkraje jsem myl nádobí, pak to na mě začal zkoušet. Co jsem moh ztratit? Párkrát jsem s ním šel. Vyplatilo se mi to." Brown žvýkal a koukal přitom do prázdna. "Můj táta v jednom kuse něco žvanil, ale všecko se mi z hlavy nevykouřilo. Říkával: Co chce dovnitř, to chce ven." Brown se štěkavě zachechtal. "Nemluvil vo teplouších. Měl na mysli něco jinýho." Brown se znovu uchechtl. "Vyplatilo se to: ten buzík mi naučil vařit. Moc dobrý, že jo?"
Perry se nimral v jídle.
"Těžko by to mohlo být lepší," řekl. "Jo."
Brown dojedl svoji porci. "Vy nejíte."
"Všechno v pořádku." S přemáháním spolkl trochu rýže.
Brown z něho nespouštěl pohled. "Něco vám leží v hlavě?"
"Moc bych si přál, aby sem žena nepřijela!" řekl Perry tiše. "Jenom všechno komplikuje, ale slibuju, Jime, že nebude obtěžovat." Brown si přidal z tácu.
"Správně. Myslel jsem, že třeba máte starost kvůli tý vačici na stromě?"
"Vačici? Jo tak. Co bych se měl starat o nějaké zvíře. Leží mi na srdci moje žena."
"Jo. To je přirozený." Brown mlčel a vytrvale žvýkal. Když dojedl, obhlédl zbytky garnátů a rýže. "Budete eště, Perry?"
"Ne, dík. Už mám dost."
"Další blbina, co táta říkal: Nikdy nic nevyhazuj." Shrnul si zbylé jídlo na talíř. "Vsadím se, že jste nikdy neměl hlad. Já vím, co to je opravdovej hlad. Byly doby, kdy jsem neměl ani niklák. Chcípal jsem hlady. Cáral jsem po ulicích a vybíral popelnice. Takhle hladověj jsem byl. Poflakoval jsem se kolem restaurací a koukal voknama na ty prachatý pupkáče, jak si cpou panděra. Pamatuju se na jednoho, kterej toho sežral, že by mi to vydrželo na tejden. Dal si polívku, rybu, velkej steak a dva nášupy štrůdlu. Moc dobře se na něj pamatuju. Úplně ho vidim před sebou. Koukal jsem se, jak vytahuje prkenici nacpanou prachama. To bylo moje první přepadení. Praštil jsem ho. Bylo to blaho. Vod tý doby jsem už nikdy hlad neměl."
"Měl jste tvrdý život, Jime," řekl tiše Perry a odstrčil talíř.
Brown dojedl.
"S tím je konec. S deseti tácama si budu žít." Zvedl pohled a zazubil se. "Dojedl jste?"
"Ano, díky. Bylo to moc dobré."
"Sklidím se stolu. Rád mám věci, jak maj bejt. To taky táta říkával: Jak maj bejt! Che." Znovu se štěkavě zachechtal. Posbíral nádobí a odešel do kuchyně.
Perry se zvedl, zapálil si cigaretu a přistoupil k oknu. Rozhrnul závěsy a vyhlédl. Už byla tma. Viděl pouze vlastní odraz ve skle. Znovu závěsy stáhl, přešel ke klubovce a posadil se.
Jak dlouho ještě? říkal si a naslouchal Brownovu falešnému pohvizdování a šramocení nádobí, jak ho umýval. Doposud se mu dařilo udržet toho člověka na uzdě, ale napětí se na něm už začínalo projevovat. Dlaně měl zpocené a srdce mu nepřirozeně rychle bušilo. Vtom ho vytrhlo zazvonění telefonu. Brown se objevil ve dveřích s rukou na zbrani.
"Vemte to, Perry. Opatrně. Žádný triky."
Perry vstal a zvedl sluchátko. "Ano?"
"To jseš ty, chlapče?"
Rozpoznal hlas Silase S. Harta. "Zdravím vás, pane Harte."
"Jak se vede, chlapče? Zabydlel ses dobře? Měli jste tam u vás mizerný počasí."
"Ano, ale už se to vybralo."
"Dobrý. Máš už nějaký nápad?"
"Na něčem pracuju. Teprve je to v začátcích."
"Jisté. Nenaléhám na tebe. Ty něco dobrého vymyslíš. Spoléhám na tebe. Užs byl na rybách?"
"Ještě ne."
Nastala odmlka, potom Hart navázal. "Volal mi Franklin. Chtěl ti dát podepsat tu smlouvu."
"Času dost. To je v pořádku, pane Harte. Kvůli smlouvě si nedělejte starosti. Podepíšu ji, ale momentálně tady Franklina nechci."
"Jistě." Další odmlka. "Přijela za tebou tvoje žena."
Nebyla to otázka, jen pouhé konstatování. "Ano."
"Je to k dobrýmu?" Vzkypěla v něm podrážděnost.

"To je moje věc, ne, pane Harte?"
"Doufám, že je, chlapče," řekl Hart mrazivým hlasem. "No nic. Dej mi vědět, cos vymyslel. Zatím se měj."
Zavěsil. Perry položil sluchátko. Brown ho pořád ještě ve dveřích pozoroval.
"Váš šéf?"
"Ano."
"Víte vy co? Já už bych pro nikoho nedělal. To je dobrý akorát pro pitomce."
"Většina lidí musí pracovat pro někoho, Jime."
"No jasně. Pitomci! Víte co, kdybych dělal pro nějakýho křupana a on mi nakazoval, co mám dělat, vrazil bych mu zuby do chřtánu."
"To by měl štěstí, kdyby vás nezaměstnal, že?"
Brown se zazubil.
"To jste na to káp. Tak asi za hodinku vodrazim. Hádám, že mám dobrý vyhlídky. Až se dostanu do Jacksonvillu, zmizím. Žádnej polda mě nedostane." Popleskal zbraň v pouzdře. "S tolika prachama jim vypálím rybník."
"Kvůli vám doufám, že ano."
Brown ho upřeně pozoroval.
"Jo. No nic. Jděte nahoru za ženou. Zamknu vás. Musím si ještě něco zařídit. Pohyb!"
Perry vyšel z obývacího pokoje a nahoru po schodech. Doufal, že když nijak neodporoval, toho člověka nepopudil a že Brown odejde, aniž by jemu nebo Sheile ublížil. Brown se mu držel v patách.
Když Perry vešel do ložnice, kde Sheila seděla na posteli s bradou opřenou v dlaních a hleděla na koberec, Brown přirazil dveře a Perry slyšel, jak se v zámku otočil klíč.

Hollis zapnul vysílačku.
"Šerife?"
"Slyším."
"Měl jste pravdu. Rychle vychází měsíc. Už svítí na řeku. V deseti minutách bude svítit na srub. Rozmyslel jsem se. Bylo by to moc velké riziko měnit teď strom. Nevím, jestli má Logan podezření, že tady nahoře jsem, ale je bezpečnější myslet si, že jo. Neřek bych, že se odváží vylízt, když svítí měsíc. Výhoda je na mojí straně. Jestli přesto vyleze, dostanu ho. Tady pod stromem je velká rovinka. Bude muset přes ni, takže zůstávám, kde jsem."
"Hanku, neměl bych radši přijet? Jako další střelec. Budu opatrný. Přijdu po stezce. Já vážně chci."
"Nezlobte se, šerife, ale nechoďte. Už jsem podobné situace zvládnul. Tohle je hra pro jednoho. Kdybych věděl, že jste někde okolo a slyšel vás, nevěděl bych, jestli to není Logan. Rozumíte? Váhal bych, jestli mám vystřelit, a to by mohlo být fatální. Nechte to teda na mně."
Ross se na chvilku odmlčel, pak řekl: "Rozumím. Zůstanu mimo. Každých deset minut se mi hlas, a to je rozkaz!"
"Okay, šerife, klapne to."
"Hodně štěstí, Hanku."
"Jestli někdo bude potřebovat štěstí, pak je to Logan," řekl Hollis a vypnul vysílačku.

Brown stál v kuchyni a na tváři mu pohrával zlý úsměv. Vačice? Že by?
Byl si jistý, že tam nahoře na stromě je ten polda s puškou a čeká na něho. No dobrý, než vyrazí, musí se ho zbavit. Nějakou chvíli stál a přemýšlel. Vytáhl pistoli z pouzdra, překontroloval ji, ubezpečil se, že je nabitá, a zasunul ji zpátky do pouzdra. Pak zhasl v kuchyni, přistoupil k malému oknu a vyhlédl do tmy a keřů. Měsíční světlo zatím dopadalo jen na předek domu, ale dlouho nepotrvá a bude svítit na keře vzadu za domem. Čas vyrazit.
Otevřel okno, vyšvihl se na výlevku a vyklouzl ven rychlostí útočícího hada. Když dopadl na zem, zůstal ležet na břiše, poslouchal a pak se na loktech odplazil do úkrytu. Několik minut ležel bez pohnutí, mokrá zem ho přes košili studila. Počkal, dokud si jeho oči nepřivykly na tmu, pak se znovu začal plazit kupředu. Na loktech a špičkách bot se posunoval tiše a téměř tak rychle jako had. Držel se nalevo od stromu, kde se podle jeho přesvědčení policista schovával. Měl v úmyslu se obloukem přiblížit ke stromu zezadu. Když se dostal do jedné roviny se stromem, takových třicet metrů od něho, zastavil se. Z místa, kde pod keřem ležel, měl na ten strom zřetelný výhled. I když měsíc jasně svítil, viděl jen husté listí.
Pokývl. Polda si vybral bezvadné místo. Bude na horních větvích, odkud má mít dobrý výhled na srub. Brown čekal. Dříve či později se ten chlap musí pohnout. Jak jednou bude vědět, kde je, ostatní už bude hračka. Brown zůstal, kde byl, a čekal.

Hollis si protáhl rozbolavělá záda. Pušku měl položenou na kolenou, připravenou k okamžitému výstřelu, a upíral oči na srub. V obýváku a v jednom pokoji nahoře se svítilo. Pohlédl na džíp zřetelně ozářený měsíčním svitem. Nepochyboval, že Logana dostane v tu chvíli, kdy se objeví. Bylo to zase jako ve Vietnamu, ovšem s malým rozdílem. Tehdy ho nebolela záda. Jeho někdejší sebevědomí bylo to tam a uvažoval, jak dlouho ještě může takhle usazený na stromě vydržet. Maličko si poposedl, aby ulevil zádům a pálicí pokožce v rozkroku. Vylez, smrade! pomyslel si. Ukaž se! Ticho a naprostá nehybnost ve srubu ho deprimovaly, ale říkal si, že už každou chvíli se musí začít něco dít. Přejel prsty po pušce, pak si vzpomněl na šerifův příkaz hlásit se co deset minut. Zapnul vysílačku.
"Šerife?"
"Co se děje?"
"Zatím nic." Držel vysílačku těsně u úst. "Určitě se pohne někdy dnes v noci. Stačí jenom počkat."
"Ale Hanku, už jsi na tom stromě přes sedm hodin. Jak jsi na tom?"

Hollis s přemáháním odpověděl. "Jsem v pořádku. Mohl bych tady klidně zůstat přes noc. Se mnou si nedělejte starosti."
"Jsi skvělý chlap, Hanku. Obdivuju tě," řekl Ross.
Hollis se usmál. Od takového starého policisty jako Ross to byla velká pochvala. Narovnal rozbolavělá záda.
"Díky, šerife. Nezklamu vás."
"Zavolej mi za deset minut. Budu sedět u vysílačky, dokud toho syčáka nedostaneš."
"Okay," řekl Hollis a přerušil spojení.
Při rozhovoru ani na vteřinu nespustil oči ze srubu. Co se tam asi tak děje? Pak ho něco napadlo. Jestli se Logan chystá zmizet, přeruší telefonní spojení. Nechtěl věřit, že by Logan před odchodem Westernovy zabil. Nejspíš je sváže, odpojí telefon a vypadne. Hollis doufal, že uvažuje správně.
Zapnul vysílačku. Nepostřehl, že Brown se na loktech a špičkách plazí křovinami a pomalu se obloukem dostává za strom.
"Něco mě napadlo, šerife," řekl. "Pokud Logan půjde dneska, udělá něco s telefonem. Zavolal byste Westernovi? Jestli to vezme, řekněte, že je to omyl. Chci vědět, jestli telefon funguje."
"Dobře, Hanku. Zůstaň na příjmu."
Po asi pětiminutové pauze se Ross ozval: "Neozývá se žádný tón. Telefon je zřejmě přerušený."
Hollis přikývl.
"Takže se hnul. Dobře, šerife, jsem na něho připravený. Teď už to dlouho nepotrvá."
"Hlas se, Hanku."
"Žádné strachy."
Hollis vypnul vysílačku. Byl teď velice ostražitý, ale pohled měl upřený stále jenom na srub. V tu chvíli se Brown celý zablácený dostal zezadu ke stromu. Nějakou chvíli ležel bez hnutí, pak se začal plazit dál, až byl od stromu na patnáct metrů. Zvedl pohled nahoru. Zezadu neměl strom tak husté listí, přesto však Hollise neviděl, takže čekal.
Pokožka na stehnech začala Hollise nesnesitelně pálit. Nadával si, že si nevzal deku, aby si mohl na větvi udělat sedadlo. Jak dlouho ještě v téhle pozici vydrží? Věděl, že když je telefon odpojený, Logan už se musí objevit každou chvíli. S očima přilepenýma na srub opatrně položil pušku přes dvě horní větve, pak se nadzvedl na větvi, na níž seděl, a s úlevou se nadechl.
Ten pohyb byl fatální. Brown ho uviděl. S vítězoslavným, zlým úšklebkem vytáhl pistoli.

Zvedla oči a upřela na Perryho pohled plný nepřátelství. Když uslyšela klapnutí zámku, trochu strnula.
"A co teď?" otázala se.
"Připravuje se na odchod," řekl Perry. "S trochou štěstí bude za hodinu po všem."
"No, aspoň z toho budeš mít filmovou zápletku, viď?"
"Ale Sheilo! Nemohla bys přemýšlet o nos?" Pokročil dál do místnosti. "Až tohle budeme mít za sebou..."
"Nech toho! Zatímco ses ládoval jídlem od toho hnusáka, pořádně jsem přemýšlela. Došla jsem k závěru, že v tvém životě zabírám docela nepatrné místo. Doopravdy ti leží na srdci jenom ty tvý pitomý filmový scénáře!" vyjela na něho. "Jsem pro tebe jenom taková mizerná ozdoba! Ozdoba tvého domu. Div nepraskneš pýchou, žes ulovil mladou holku. O mě se zajímáš jedině, když lezeš do postele! Vím svoje! Kolikrát jsem ti něco povídala a vím, žes mě neposlouchal! Myslíš jenom na peníze!"
Perry se zdeptaně posadil.
"Hele, Sheilo, tohle není ta pravá chvíle na domácí hádku. Musíš si natlouct do hlavy, že jsme se octli ve velice nebezpečné situaci. Brown odchází. Mohl by přijít sem a oba nás zabít. Copak to nedokážeš pochopit? Co může ztratit? Dělal jsem, co jsem mohl, abych s ním vyšel. Třeba se spokojí tím, že nás tady nechá zamčené. Z té duše doufám, že ano, ale dokud neodejde, oba se pohybujeme na hranici života a násilné smrti."
"Všechno se ti hodí, abys mě umlčel!" vřískla. "To ti povídám, až bude po všem, chci se rozvést. Už tě mám plný zuby! Chci být svobodná. Jsou stovky mužských, co mají víc peněz než ty, a budou o mě mít zájem! To vím! Už mám až po krk života se scénáristou! Jasný?"
Zadíval se na ni a v jejích očích spatřil chladnou nesmiřitelnost. Tady se nabízelo řešení. Pomyslel na ty dva roky, kdy se musel s touto dívkou nějak srovnávat, kdy dělal vše, aby jí vyhověl, ale uvědomoval si, že mnohokrát ho jeho práce pohlcovala a zapomínal na ni. Psát pro film byl jeho život. Byl oddaný svému talentu. Ano! Okamžitě si uvědomil, že když se téhle dívky zbaví, bude to hotové požehnání. Přesto měl pocit, že prohrál. Zoufale se snažil, aby se jejich manželství vydařilo, měl ale vědět, že je odsouzeno k nezdaru. No, už to věděl. Je po všem. Pocítil úlevu. Usmál se na ni.
"Pokud to takhle chceš, Sheilo, souhlasím. Zařídím rozvod. Postarám se, aby ti nic nechybělo,"
"To teda ne!" odsekla tvrdě. "O to, aby mi nic nechybělo, se postarám sama! Jestli si myslíš, že jsem promarnila dva nejlepší roky v životě soužitím s tebou, tak se moc pleteš! Chci dům. Chci polovinu tvých honorářů! To už si zařídím!"
"Mluvíš jako dítě, což ostatně jsi," řekl Perry. "Dobrá, až se z tohohle vymotáme, promluvíme si o tom. Teď se prosím tě uklidni. Jestli věříš v Boha, je ta pravá chvíle se pomodlit. Oba bychom mohli být zakrátko po smrti."
"Pěkné uhozenej dialog! Schovej si ho pro svůj scénář! Až to hovado odejde, jdu taky. Vrátím se zpátky domů a sbalím si všecko, co mi patří! Ty si zůstaň tady, v tomhle smradlavém kutlochu! Pojedu za tátou! Ten na tebe poštve nějakého práskaného advokáta, a jen tak mezi náma, sedřem ti kůži z těla! To si nedělej iluze!"
"Ještě jsi odtud neodešla," řekl. "Třeba ani neodejdeš."
"Pořád zkoušíš nahnat mi strach?" Necitelně, hořce se zasmála. "Já se nenechám tak snadno vystrašit jako ty."
"Jenom tě varuju..."

Zmlkl, když k nim dolehlo třesknutí výstřelu. Vytřeštila oči
"Co to bylo?"
"Výstřel. Co sis jako myslela? Že si někdo krknul?"
Zhasl světlo a hbitě přistoupil k otevřenému oknu. Srdce se mu rozbušilo, když pohlédl k vysokému stromu, kde se téměř určitě schovával ten policista. Strom zalévalo měsíční světlo. Listí stromu se prudce třáslo. Pak k svému úděsu uviděl tělo, jak padá z větve na větev a dopadá k patě stromu. Za ním padala puška a několikrát se ve vzduchu otočila.
Stáhl se kousek od okna.
"Zabil toho policistu," zašeptal.
Přiběhla k němu. "Policistu? O čem to mluvíš?"
Hrubě ji odstrčil. "Připrav se na nejhorší, Sheilo."
Oknem uviděl, jak se z křovin vynořil Brown. V jasném měsíčním svitu ho viděl zřetelně. Brown byl pokrytý silnou vrstvou bláta. Dlouho stál a shlížel na Hollisovo tělo, pak ho zablácenou botou prudce nakopl do obličeje, otočil se a rozběhl se ke srubu.
"Rozsviť," řekl Perry chraptivě. "Posaď se a poslouchej. Naše jediná šance je, že uděláme přesně to, co řekne. Chápeš?"
"Chceš říct, že někoho zabil?" Zeptala se, když rozsvěcela.
"Naproti na stromě byl policajt, čekal až Brown vyleze," řekl Perry. "Brown ho našel a zabil."
Klesla na postel a z obličeje jí vyprchala barva. "Ach Bože," zamumlala. "Proč jsem sem jezdila?"
"Ticho!" okřikl ji Perry. "Ovládej se! Poslouchej!"
Zaslechli otevírání hlavních dveří, prásknutí, jak se zavřely. Pak se ozval Brownův dupot na schodech. Minul jejich dveře a vběhl do vedlejší ložnice. Dívali se na sebe.
"Ani se nehni," zašeptal Perry. "Možná odchází. Třeba sem ani nepůjde."
Uslyšeli roztočenou sprchu.
"Myje se." Otřásla se.
"Jestli sem přijde, budu ječet jak pominutá."
"Nic takového neuděláš! Namíchni ho a zabije nás!"
"Musíš mě z toho dostat!" sykla. "Musíš mě zachránit!"
"Slyšíš?"
Sprcha přestala téct. Zaslechli Brownovo falešné pohvizdování. Čekali přes pět minut, než se na chodbě ozval dusot a zastavil se před jejich dveřmi.
"Jde dovnitř," řekl Perry. "Teď se drž."
Cvakl zámek a dveře se hlučně otevřely. V nich stál Brown, na sobě Perryho bílou košili a čisté džíny. Pohlédl na Sheilu přikrčenou vzadu a pak na Perryho, který se nutil ke klidu, jak tam tak seděl v křesle. Brown vstoupil do místnosti.
"Zabil jsem vaši vačici, Perry. Chytrý zvíře. Mělo pušku a vysílačku. Vopravdu mazaný. Co vy na to?"
Perry marně shledával slova.
"Jdu si po svejch, Perry. Dám se na Jacksonville. Riskuju, ale myslím, že je převezu." Zase ten zlý úsměšek.
"Rozloučíme se. Mám vás rád. Každej dělá chyby. Vy jste si myslel, že je tam vačice, já ale ne, a měl jsem pravdu. Podejte mi ruku, Perry. Třeba mi budete chtít popřát štěstí."
Perry se nejistě zvedl.
"Opravdu vám přeju hodně štěstí, Jime. A jak s jídlem? Nechtěl byste si vzít něco z lednice?" Přinutil se promluvit klidně.
"Nic nepotřebuju. Mám peníze. Mám pistoli a džíp." Brown napřáhl ruku. "Takže nashle."
Perry se přiměl přejít přes místnost, až stál naproti Brownovi, který se zlovolně šklíbil. Bylo mu odporné dotknout se tohohle vraha, ale musel to udělat. Sevřel Brownovu tvrdou, zpocenou ruku. Jako by mu dlaň sevřely ocelové prsty a drtily mu kosti. Pocítil, jak jím Brown trhl kupředu, a když ztratil rovnováhu, uhodil ho levačkou ze strany pěstí do čelisti. Zhroutil se, jako by dostal ránu sekyrou. Byl to strašlivý úder, po kterém se propadl do černého bezvědomí.
Sheila s rukama přitisknutýma na ústa přidušeně vyjekla. Neodvážila se pohnout. Seděla s pohledem upřeným na manžela. Zmocnil se jí čirý děs, když Brown Perryho obešel a zabodl do ní pohled.
"Tak pohyb, kotě," řekl. "My dva spolu vyrážíme na cesty. Něco zkus a přerazím ti vaz." Hrábl po ní a vytáhl ji na nohy. "Budeš řídit. Když budeš se mnou, poldové nebudou střílet. Tak jdem!"
Sotva se držela na nohou, sevřel ji paži a vystrkal po schodech dolů a ven na měsíční světlo. Vmáčkl ji na sedadlo řidiče. Oběhl džíp a nasedl vedle ní.
"Žádný triky, kotě. Stačí, když budeš řídit."
"Asi to nedokážu," vypravila ze sebe.
"Tak to máš smůlu. Koukej řídit nebo ňákou schytáš. Budeš si moct spočítat zuby!"
Roztřeseně otočila klíčkem v zapalování. Džíp se s trhnutím rozjel.
"Vem to k dálnici," řekl Brown. "A žčerstva!"

Mary Rossová vešla do šerifovy kanceláře s konvicí kávy a pořádným kusem jablkového koláče.
"Jeffe, chlapče," řekla tiše a položila mu kávu a koláč na stůl, "sedíš tady bez jídla už sedm hodin. Proč si trochu neodpočineš? Já tě tady zastoupím, a když se Hank ozve, zavolám tě. Tak pojď, Jeffe, nebudeš k ničemu, když to půjde takhle dál."
Ross se otočil a zadíval se na ni. Šokovalo ji, když uviděla, jak zestárl a jak je v obličeji strhaný.
"Hank už je na tom stromě tak dlouho, Mary. Nehnu se odtud, dokud nebude po všem. Přesto dík za kávu. Koláč

nebudu."
"Aspoň si kousni," byla neodbytná. "Máš ho tak rád. Udělá ti to dobře."
"Nevyváděj!" utrhl se na ni. "To je moje práce, Mary!" Pohlédl na nástěnné hodiny. "Říkal jsem Hankovi, aby se ozval každých deset minut. Už je to čtvrthodina, co se hlásil naposled."
"To ty vyvádíš, Jeffe." Nalila kávu, přidala cukr a přistrčila mu hrnek. "Dej mu ještě chvilku. Mohlo se něco stát!"
"Ano? Ale co? Mohlo se něco stát Hankovi. Ten Logan je nebezpečný jako kobra."
"Napij se kafe," řekla konejšivé. "Chtěl bys do ní trochu skotské?"
Ross srkal horkou kávu.
"Ne! Pořád musím myslet na Hanka, jak je tam nahoře sám. Víš, Mary, je to prima chlap. Nejlepší zástupce, jakého jsem kdy měl."
"Já vím. Buď trpělivý. Uvidíš, dopadne to dobře."
Neposlouchal ji. Oči měl přilepené na nástěnných hodinách a sledoval velkou minutovou ručičku, jak se pomalu sune kupředu.
"Už je to skoro dvacet minut," zamumlal. "Dám mu ještě tři minuty, pak mu zavolám."
"Je to dobrý nápad, Jeffe? Mohl bys ho vyrušit."
"Zavolám mu," řekl Ross pevně. "Nemůžu vydržet tady jen tak posedávat, když by Hank mohl být v nebezpečí!"
Když minutová ručička na nástěnných hodinách odměřila další tři dlouhé minuty, Ross zapnul vysílačku.
"Hanku?"
Ozvalo se mu jen slabé praskání statické elektřiny.
"Hanku?" Ross přidal na hlase. "Slyšíš mě?"
Nedolehla k němu žádná odpověď, kterou tak toužil slyšet.
"Hanku!" Nic.
"Mohla se mu porouchat vysílačka," řekla Mary. "To se stává, ne?" Se strachem pozorovala, jak její mohutný muž strnul. "Jeffe, prosím tě..."
Zvedl se, vytáhl pistoli z pouzdra, překontroloval ji a zasunul zase zpátky.
"Jedu tam, Mary. Jen žádnou paniku! Mohla by to být stejná hrůza, jako když přišel o život Tom. Jedu se tam podívat."
"Ale ne sám!" vykřikla. "Zavolej Carla! Vezmi s sebou někoho! Jeffe, přestaň s tím!"
"Hank by mohl být zraněný, to ti nedochází? Co když krvácí! Carlovi by trvalo přes hodinu, než by něco zorganizoval. Jedu."
Dotkl se jejího ramene, pak si narazil klobouk a vyběhl z kanceláře k hlídkovému vozu.
Zůstala stát bez pohnutí, a když zaslechla hluk startujícího vozu, přistoupila rychle k telefonu. Nebyla nadarmo přes třicet let ženou policisty. Za všech okolností, řekl jí jednou, si vždy uchovej chladnou hlavu. Nikdy nezpanikař. Pevným prstem vytočila číslo Carla Jennera.
Jenner pročetl všechna hlášení, která mu státní policie dodala ve spojitosti s pátráním po Ghetu Loganovi. Pátrání stále pokračovalo: výsledek nula. Logan už musí být na hony daleko, říkal si a zvedl se. Už se těšil domů, kde mu žena schovávala teplou večeři. Pak zazvonil telefon. Netrpělivě zvedl sluchátko.
"Jenner."
"Tady Mary Rossová. Carle, prosím vás, vyslechněte mě a nepřerušujte mě. Máme tady naléhavou situaci a potřebujeme rychlou pomoc. Jde o tohle."
Stručně a přesně mu vylíčila, jak Ross s Hollisem pojali podezření, že se Logan ukrývá ve Westonově srubu, jak Hollis začal pozorovat srub ze stromu, jak přijela paní Westonová, jak se nakonec potvrdilo, že tam Logan opravdu je, a jak bylo zřejmé, že přivolat další pomoc by pro Westonovy znamenalo jistou smrt.
Jenner se sesul na židli se sluchátkem přitisknutým k uchu a jen občas ze sebe vyrazil: "Ježíši!"
"Hollis je na tom stromě sedm hodin. Weston vybral v bance deset tisíc a vrátil se do srubu. Jeff má za to, že Logan se s těmi penězi chystá upláchnout... Hollis ho chce zastřelit, jen co se ukáže. Každých deset minut se Jeffovi hlásil," pokračovala. "Už se ale nehlásí." Roztřásl se jí hlas, ale s vypětím se ovládla. "Jeff zrovna odjel, aby zjistil, co se děje. Carle, musíte něco rychle podniknout! Jeff už není žádný mladík. Jestli je Hollis mrtvý, Jeff nemůže takového zločince zvládnout sám. Prosím vás..."
"Jen klid, Mary. Mám tady muže v pohotovosti. Budeme tam za půl hodiny. Nechtě to na mně."
Práskl sluchátkem a zapnul vysílačku.

Šerif Ross ujížděl po dálnici sebevražednou rychlostí a se zapnutým majáčkem, ale sirénu nechal vypnutou. V tuto hodinu byl provoz na Jacksonville slabý. Když projíždějící vozy uviděly blikající modré světlo, zastavily při kraji a nechaly hlídkový vůz projet.
Za jízdy přemýšlel, jak to udělá. Zastaví u stezky a k řece dojde pěšky. Byl v pokušení sjet rozbahněnou cestou, ale pokud se Hankovi rozbila vysílačka a sedí ještě na stromě, hlídkový vůz přijíždějící ke srubu by ho nadobro prozradil. Jestli se pustí po stezce, čekají ho dvě míle chůze. Zpomalil. Spěchal, přesto měl neustále na mysli Hollise. Pak uviděl před sebou světla autodílny a pokývl. Kolo! Zastavil v garáži. Objevil se starší muž a utíral si ruce do hadru od oleje.
"Dobrý večer, šerife. Benzin?"
"Ne, Wille. Neměl bys na půjčení nějaké kolo?"
Muž na něho zůstal koukat. "Bicykl?"
"Kvůli policejnímu vyšetřování, Wille. Máš nějaký?"
Rossův strohý hlas muže poplašil. Přikývl. "Jistě. Chtěl bys ho?"

Ross vystoupil z vozu a otevřel zadní dveře. "Nalož ho, rychle!"
Za dvě minuty se s kolem ve voze znovu řítil po dálnici. U ukazatele "Řeka" zastavil, vytáhl z vozu kolo a odvedl ho na stezku.
Už se ani nepamatoval, jak je to dlouho, co naposledy na kole jel. Říká se, že když se člověk jednou naučí na kole jezdit, umí to napořád, jako plavání.
Ross vlezl na kolo, zakymácel se, vrazil do stromu a málem sletěl. Vyrovnal kolo, v duchu zanadával a rozjel se. Kolo udržel v jízdě čirou silou vůle. Když se po chvíli stezka narovnala, zrychlil. Zuřivě šlapal do pedálů, po obličeji mu stékal pot, a hnal se kupředu.
Třikrát to málem skončilo špatně, když dostal smyk v měkkém bahně, ale podařilo se mu pokračovat v cestě.
Uvědomoval si, jak minuty utíkají. Tu dvoumílovou jízdu si bude do smrti pamatovat. Když uviděl vepředu řeku lesknoucí se v měsíčním svitu, sípavě oddychoval se zaťatými zuby a srdce se mu mohlo rozskočit.
Prudce zabrzdil, se smykem zůstal stát, potom nechal kolo v křovinách, vytáhl pistoli a pomalu a opatrně se vydal po stezce. Zastavil se, až když měl na dohled srub, jasně ozářený měsícem. Několik minut počkal, až se mu zklidnil dech, pak přikrčený pár kroků popošel a znovu zůstal stát. Z místa, kde stál, měl na srub zřetelný výhled. Viděl, že se v obýváku a velké ložnici svítí a pak si uvědomil, že džíp je pryč.
Takže Logan pláchnul!
Narovnal se a ostražité postupoval kupředu, pak zahlédl tělo Hanka Hollise u paty velkého stromu. Zalil ho mrazivý šok, z kterého se mu udělalo až zle. Rychle k Hollisovi přistoupil a poklekl u něho. Nemusel se ho dotknout, aby viděl, že přišel o nejlepšího zástupce, jakého kdy měl.
"Ach Hanku!" zamumlal. "Dostanu ho, kdyby to mělo být to poslední!"
Pak uslyšel zvuk, při kterém vyskočil a prudce se zvedl. Přední dveře srubu se s třesknutím rozletěly a vypotácel se Perry Weston. Zamotal se, upadl na všecky čtyři a znovu se vyhrabal na nohy. Jako opilec vrávoral ke garáži. Ross vrazil zbraň zpátky do pouzdra a rozběhl se k Westonovi.
"Pane Westone!"
Perry se otočil, zavrávoral a chytil se Rossova ramene, aby neupadl.
"Proboha, šerife. Ten grázl je pryč a moji ženu vzal s sebou jako rukojmí!"
V měsíčním světle Ross uviděl černou modřinu na Perryho obličeji.
"Jen klid, pane Westone. Vrátím se k svému vozu a vyhlásím pohotovost. Jak dlouho jsou pryč?"
"Patnáct minut, možná o něco déle." Perry od Rosse poodstoupil. "Kde máte vůz?" Pojďte! Má s sebou moji ženu jako rukojmí!"
"Nahoře na cestě. Jel jsem na kole..."
"Pojedem mým vozem. Honem!"
Stále ještě roztřesený Perry zpola doběhl, zpola se dopotácel do garáže a rozsvítil. Zůstal stát a zaklel. Viděl, že Brown před odjezdem vypustil obě zadní pneumatiky a kola stála jen na ráfkách.
"Zůstaňte tady," řekl Ross, "já s tím dojedu nahoru na cestu."
Vjel za volant.
Perry s trhnutím otevřel dveře na straně pro spolujezdce a nasedl vedle Rosse.
"Jeďte!" křikl.
Ross nastartoval a vycouval z garáže, vůz na prázdných zadních kolech vibroval.
Začala úmorná dvoumílová cesta k dálnici. Cesta vyschla, ale bláto na ní sem tam zůstalo. Vši silou musel Ross držet na cestě otřásající se a podkluzující vůz.
"Řekl mi, že má namířeno na Jacksonville," řekl Perry.
Pomalu se vzpamatovával z Brownova úderu. Čelist ho bolela a v ústech cítil krev, měl však myšlenky jenom na Sheilu.
Vůz dostal smyk a najel na strom. Zpětné zrcátko vpravo se utrhlo, ale Ross smyk vyrovnal a pokračoval dál. Ani ne za deset minut dojeli k dálnici, kde parkoval hlídkový vůz. Ross vypnul motor, vyškrábal se z auta a rozběhl se k policejnímu vozu Zapnul vysílačku. Už trochu pevnějším krokem, i když pomaleji, se k němu Perry přidal.
Ross hovořil s Jennerem.
"Klid, Jeffe," řekl Jenner. "Mary mě zburcovala. Nechal jsem postavit zátarasy. Za patnáct minut budeš mít k dispozici dvacet mužů."
"Má s sebou paní Westonovou jako rukojmí!" odsekl Ross. "Míří na Jacksonville."
"Pěkné se to zamotalo, co?" řekl Jenner. "Já to zvládnu," a vypnul vysílačku.

Jak Sheila zápolila na bahnité cestě s džípem, s Brownem vedle sebe, začala ji panika opouštět. Zase se hlásila ke slovu její tvrdá povaha. Věděla, že je ve smrtelném nebezpečí. Pokud něco nepodnikne, má smrt jistou, a ona neměla nejmenší chuť umřít. Nepochybovala, že ji Brown nakonec zabije, až už ji jako rukojmí nebude potřebovat. Pomyslela na pistoli v kabelce v kapse na mapy, jak ale odvrátit jeho pozornost, aby měla příležitost kabelku popadnout a dostat se ke zbrani?
"Rychlejc!" štěkl Brown.
Nakláněl se kupředu a bedlivé obhlížel ve světle reflektorů bahnitou cestu. Maličko přidala plyn. Blížili se tomu ošklivému úseku, kde Perry s vozem předtím zůstal trčet. Má se pokusit s džípem uvíznout? To nebylo řešení. Brown by se rozběsnil a praštil by ji.
"Pozor tady!" osopil se na ni. "Doprava a pomalu!"
Udělala, co jí řekl, a dostali se přes vysychající kalužinu bez potíží.
"Něco ti řeknu," pohodlně se na sedadle opřel. "Na holku řídíš dobře."
Neřekla nic. Trochu přidala a za deset minut dojeli na křižovatku pobřežní cesty a dálnice.

"Zastav!" nařídil. "Vypni světla."
Zastavila a vypnula světla. Seděli vedle sebe v naprosté tmě. Slyšela jeho funění a ucítila, jak páchne potem. Tohle je možná její příležitost. Sundala ruku z volantu a přesunula ji ke kapse na mapy. Myslí jí prolétlo pomyšlení, co když ten grázl prohledal džíp a pistoli našel? Srdce jí zběsile tlouklo, když šátrala dál, až nahmátla tvrdé obrysy zbraně. Odváží se toho rizika, že vytáhne kabelku z kapsy, nahmátne zip, otevře kabelku a uchopí pistoli do ruky?
Brown řekl: "Teďka žádnou paniku. Přejedem přes dálnici. Na druhý straně je lesní cesta. Po tý pojedem. Jen co nic nepojede, rychle přejedeš na druhou stranu. Jasný?"
"To není cesta na Jacksonville," namítla a stáhla ruku od kapsy na mapy.
Tiše se štěkavě zasmál.
"Víš ty co, kotě. Tvýho manžela mám rád. Je to ohromnej chlap. Řek jsem mu Jacksonville, protože jsem ho nechtěl zabít. Praštil jsem ho nerad, ale musel jsem to udělat. Poldové dorazej co nevidět a von jim řekne Jacksonville." Znovu se zasmál. "Ty pitomci postavěj zátarasy, ale já budu pryč v lese!"
Pocítila zamrazení. Tím, že jí to říká, jí rovněž říká, že zanedlouho ji zabije. Musela zoufale riskovat, pokud si měla zachránit život. Zatímco se pokoušela připadnout na to, co by měla udělat, Brown naslouchal mírnému dopravnímu ruchu na dálnici.
"Připrav se! Nastartuj!"
Udělala, co jí řekl.
Až přejedou přes dálnici a zajedou do hustého lesa, přinutí ji zastavit, roztříští jí hlavu, vyhodí ji z vozu a odjede.
"Správně. Jeď, a pomalu," nařídil jí.
Zařadila rychlost a pomalu dojela s džípem ke vjezdu na dálnici.
Ozval se hlomoz blížícího se náklaďáku.
"Stop!" vyštěkl na ni.
Už dálnici viděla. Přední světla náklaďáku tvořila na silničním povrchu rychle se přibližující kužely. S burácením se přehnal okolo. Brown se vykláněl z okénka. Ani napravo, ani nalevo žádná další světla.
"Teď!" řekl. "Rychle! Naproti! Světla!"
Když zapnula světla, uviděla na druhé straně úzký vjezd na lesní cestu. Nasměrovala tam džíp a sešlápla plyn. Se řvoucím motorem se džíp přeřítil přes dálnici a vjel na cestu. Jen co džíp začal na nerovné cestě nadskakovat, přibrzdila.
"Bezva," řekl Brown. "A teď klid. Jeď dál."
Neslyšela ho. Mozek jí pracoval na plné obrátky. Vzpomněla si, co jí Perry říkal, že mu Brown řekl: Budem mít společnej pohřeb. Vzpomněla si, co řekl Brown jí: U mě jseš akorát svinstvo po psovi na chodníku.
Tak jo, ty hnusáku, pomyslela si, jestli mám umřít, ty chcípneš taky!
Mrskla pohledem po Brownovi, který seděl pohodlně opřený a zřejmě naprosto klidný. Začal si pohvizdovat. Upřela pohled dopředu a pátrala po nějakém stromě. Lesní cestu lemovaly husté kvetoucí keře. Jejich vůně pronikala do kabiny vozu. Potom přední světla dopadla na mohutný cypřiš při kraji cesty, takových sto metrů vepředu. Srdce se jí rozbušilo.
A je to, pomyslela si. Tohle je konec pro nás pro oba! Ujížděli teď asi tak třicítkou. Sebrala všechny síly, rychle přeřadila a sešlápla plyn až k podlaze. Džíp vystřelil kupředu.
Zapřela se o sedadlo. S nataženými pažemi svírala volant.
"Co je?" stačil Brown křiknout, než navedla džíp na strom.
Vůz do stromu narazil devadesátkou. Ozval se skřípot bortícího se kovu.
Nějak se stalo, že to přežila, i když na okamžik při tom prudkém nárazu ztratila vědomí.
Browna, který na to nebyl připravený, to hodilo kupředu. Hlavou narazil do předního skla a v bezvědomí dopadl zpátky na sedadlo.
Z mdlob se probrala během pár vteřin. Dlouhou chvíli se ani nepohnula, pak pohlédla na Browna.
Světlo na palubní desce stále ještě svítilo. Scénu osvětloval rovněž úplněk.
"To teda ne, ty hovado," pomyslela si. "Žádný společný pohřeb nebude!"
Vyhmátla kabelku z kapsy na mapy a trhla zipem. Zip se rozevřel do poloviny a zadrhl se. S očima upřenýma na Browna škubala kabelkou. Silou kabelku roztrhla a popadla pistoli ve chvíli, kdy Brown potřásl hlavou a otočil se k ní. Namířila na něho a stiskla spoušť. Zahřměl výstřel. Viděla jak se na sedadle vzepjal a klesl zpátky. Vystřelila znovu. A ještě jednou. Pokaždé se Brown zpola vztyčil a klesl zpátky.
Uviděla malé rudé body na jeho bílé košili, které rozkvétaly do velkých krvavých skvrn.
Vítězoslavně se naklonila kupředu a zabodla do něho pohled. Pozorovala ho, jak mu košile mokvá krví. Viděla, jak se pracné snaží se posadit a že má otevřené oči.
"Líbí se ti to, Jimmy Browne?" zasyčela přerývaně. "Líbí se ti to tak, jako když jsi zabíjel slušné nevinné lidi? Chcípni! Trp!"
Zaostřil pohled. Spaloval ji pohledem. Krev mu začala vytéká i z koutku úst. Snažil se něco říct, ale krev už mu začala z úst prýštit a vydával jenom bublavé zvuky.
"Tak do toho, chcípni, ty smradlavé hovado!" vřískla.
Sebral všechnu svou nelidskou sílu, obličej jediný zlovolný škleb, a rozmáchl se levou pěstí. Uštědřil jí drtivou ránu ze strany do čelisti. Hlava jí poskočila dozadu, zlomil jí vaz. Sesula se na sedadlo džípu.

Našli je po pětihodinovém pátrání.
Když se jasně ukázalo, že Logan do Jacksonvillu nemíří, Jenner nechal prohledat les.
Perry s Rossem seděli v hlídkovém voze a sledovali policejní hlášení.

Nakonec se ozval hlas: "Našli jsme džíp," řekl Jenner a udal směr.
Ross se rozjel a po pár minutách dojel na lesní cestu. Perry seděl nehnu tě se srdcem rozbušeným. Ross zastavil vedle stojícího Carla Jennera.
"Je po všem," řekl Jenner.
Perry se vyhrabal z vozu. "Co moje žena?"
"Je mi líto, pane Westone. Radši tam nechoďte," řekl Jenner tiše.
Perry se kolem něho protáhl a rozběhl se k nabouranému džípu.
Kolem postávalo několik členů státní policie. Jen tak stáli a dívali se.
Perry doběhl k džípu a nahlédl dovnitř.
Uviděl Browna s očima strnulýma ve vzdorovitém upřeném pohledu. Krev mu přidala na děsivosti a grotesknosti. Perry vyhledal očima Sheilu.
Ležela na zádech a v ruce stále ještě svírala zbraň. Ve smrti měla obličej téměř vyrovnaný.